

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"SCHMIDT'İN ÜSLUBU... KUSURSUZ."

THE BULLETIN

NEWBERRY HONOR ÖDÜLLÜ

VE

THE NEW YORK TIMES
BESTSELLER

GARY D. SCHMIDT

Kanka

BRO
SIS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

THE
EPHESUS

www.brosis.org

GARY D. SCHMIDT

Kanka

HOLLING HOODHOOD'LA TANIŞMAYA NE DERSİNİZ?

Holling, çarşamba günleri öğleden sonralarını, sınıf arkadaşları din dersindeyken öğretmeni Bayan Baker'la geçirmek durumunda. Bayan Baker Holling'i sevmiyor. Holling bundan adı gibi emin. Yoksa neden William Shakespeare oyunları okumak durumunda kalsın ki? Öte yandan herkesin endişelenecek başka büyük sorunları var. Vietnam gibi...

Bahasıysa Holling ve ablasının her daim düzgün davranmasını istiyor. Çünkü şirketinin başarısı buna bağlı. Fakat bela Holling'in başından eksik olmuyor. Kendinden profiterol talep eden zorba sınıf arkadaşları, öfkeden deliye dönmüş okul fareleri ve Holling'in sarı bir tayı içinde (!) bir tiyatro oyununda rol alacağı gece imza dağıtan beyzboocu ve daha pek çok şey Holling'i epey zorluyor. Fakat Holling hiç umulmadık yerlerde motivasyonu, yani koca M'yi bulup, türlü aksiliklerle başa çıkmayı başarıyor.

Holling'le hem gülecek hem şaşırarak hem de hayatın türlü güzelliklerini keşfedeceksiniz.

"Schmidt'ın anlatımını, güc, okuyucu beklentilerine ve alışkanlıklarına göre seçmek konusunda çok başarılı."

- Booklist

"Schmidt'ın anlatımını, güc, okuyucu beklentilerine ve alışkanlıklarına göre seçmek konusunda çok başarılı."

- Liz Rosenberg, Boston Globe

"Holling'e baylıyacaksınız. Çünkü o benden iyi. Kendimizin geçmişini, kendimizin şimdiki hali."

- Koray Yersüren

₺27,5

www.eghensurupapirlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Kapak Tasarım: Selim Büyükgöner

GARY D. SCHMIDT
Kanka

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EPHESUS

OKLALA
DÖNÜŞ

KANKA

Original Adı: The Wednesday Wars

Yazarı: Gary D. Schmidt

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Şafak Tahmaz

Çevirmen: Emre Aygün

Kapak Düzenleme: Selim Büyükgüner

Basım: 2016

ISBN: 978-605-9232-26-5

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2007 Gary D. Schmidt

Türkçe Yayın Hakkı: AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2

Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.bioofset.com / info@bioofset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4

Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL

Tel: 0 212 415 00 00

www.kanaksizyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com <https://kanak.org>

2ey Nef
04.04.2017

GARY D. SCHMIT **Kanka**

Çevirmen: Emre Aygün

EPHESUS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sally Bulthuis ve Camille De Boer için..

—KANKA

EYLÜL

Camillo Ortaokulu'nun yedinci sınıfındaki öğrenciler arasında Bayan Baker'ın ölesiye nefret ettiği tek bir çocuk vardı.

Bendeniz.

Demedi demeyin, bunun sebebi yaptığım bir şey değildi.

Mesela Bayan Baker'ın nefret ettiği kişi Doug Swietek olsaydı bu anlaşılır bir durum olurdu.

Zamanında Doug Swietek, bir öğretmeni kendinizden nefret ettirmenin dört yüz on yolundan oluşan bir liste yaptı. Liste "Öğretmen masasının tüm çekmecelerine deodorant sık" ile başlayıp gittikçe kötü bir hal alıyordu. Bayağı kötü hem de. Sanırım artık yüz altmış yedi numara civarında listedekiler yasa dışı şeyler olmaya başlıyordu. Dört yüzüncü numaranın ne olduğunu öğrenmek istemezsiniz emin olun. Hele dört yüz on numaranın ne olduğunu duymayı hiç ama hiç istemezsiniz. Fakat size şu kadarını söyleyeyim: Bunlar çocukların New York dışındaki ıslahevlerine gönderilmesine neden olan tarzda şeylerdi. ıslahevleri o kadar uzaktaydı ki oraya gönderilen çocukları bir daha görmüyordunuz bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doug Swieteck geçen sene altıncı numarayı Bayan Sidman'a uyguladı. Şaka, Wrigley sakızı, Bayan Sidman'ın kullandığı meyve karışımı rengi saç boyası ve öğretmenler odasının hemen önünde bulunan ve öğretmenlerin su içtiği çeşmeden oluşuyordu. Şaka başarıya ulaştı ve Bayan Sidman'ın suratı mango rengi suyla kaplandı. O renk de sonraki birkaç gün boyunca, herhalde suratındaki deri hücreler ölünceye kadar kaybolmadı.

Doug Swieteck'i iki haftalığına okuldan uzaklaştırdılar. Okuldan çıkmadan hemen önce de yüz altmış altı numara için ona ne kadar ceza vereceklerini görmek adına seneye onu da deneyeceğini söyledi.

Doug Swieteck geri dönmenden bir gün önce, okul müdürümüz sabah duyuruları sırasında Bayan Sidman'ın idari ofise gönüllü tayininin kabul edildiğini duyurdu. Yeni görevinden dolayı onu kutlamamız bekleniyordu. İdari ofisten kafasını bile çıkarmayan birini tebrik etmek kolay değildi. Teneffüslerde, oyun oynayan çocukları gözlemesi gerektiğinde bile bizden uzak dururdu. Olur da yanına yaklaşırsanız, çantasından plastik bir yağmur şapkası çıkarır, onu başına geçirirdi.

Mango rengi saçlarına plastik bir yağmur şapkası takan birini tebrik etmek hiç de kolay değil.

Gördünüz mü, bu tarz şeyler öğretmenlerin sizden nefret etme sebebi işte.

Ama şu var: Ben bunların hiçbirini yapmadım. Bir kez bile. Hatta olur da yüz altmış altı numarayı herhangi birinin üzerinde denemeye kalkarsa suç benim üzerime kalmasın diye elimden geldiğince Doug Swieteck'ten uzak durdum.

Ama ne yaptıysam kâr etmedi. Bayan Baker benden nefret etti. Üstelik Bayan Baker benden, Bayan Sidman'ın Doug Swieteck'ten nefret ettiğinden çok daha fazla nefret etti.

Bunu yedinci sınıfın ilk pazartesi günü, kimin sınıfta olduğunun yanı sıra kimin nerede yaşadığını da anladığınız yoklama esnasında fark ettim. Eğer soyadınız "berg", "zog" ya da "stein" ile bitiyorsa kuzey yakasında; "elli", "ini" ya da "o" ile bitiyorsa güney yakasında yaşıyordunuz. Lee Bulvar'ı bu iki yakanın tam ortasından geçiyordu ve Camillo Ortaokulu'ndan çıkarak ana sokak boyunca Lee Bulvar'ını takip edip, MacClean Eczanesi, Goldman Fırını ve Beş&On Sent Dükkânı'nı geçince bir blok aşağıya ilerler, Halk Kütüphanesi'nin yanından biraz daha inerseniz benim evime gelmiş olursunuz. Babam buranın iki yakanın tam ortasında olduğunu hesaplamış. Ne kuzey yakasında, ne de güney... İkisinin tam ortasında bir yerde. "Burası Kusursuz Ev," demişliği de vardır.

Kusursuz olsun ya da olmasın, *arada* yaşamak kolay değildi. Cumartesi sabahları kuzeyimizde yaşayan herkes Beth-El Tapınağı'na gidiyordu. Güneyimizde yaşayanlar ise, modernleşip cemaatini sabahın köründe uyandırma gereği görmeyen St. Adelbert Kilisesi'ne gidiyordu. Biz ise pazar sabahları erkenden kalkıp Hz. Musa'yı tanıyacak kadar yaşlı olan Papaz McClellan'ı dinlemeye, Saint Andrew Presbiteryen Kilisesi'ne gidiyorduk. Bu yüzden herkesin katılabildiği beyzbol maçları için bir tek pazar öğleden sonraları kalıyordu.

Şu ana kadar bu pek bir sıkıntı yaratmamıştı aslında. Ama geçen yaz Ben Cummings, babası Groton'da

çalışacak diye Connecticut'a taşındı. Ian MacAlister ise babası Saint Andrew Kilise'si yerine Biloxi'deki kilisede papaz olacağı için Biloxi'ye gitti. Bu yüzden de Yeşeya'yı bile tanıyacak kadar yaşlı olan Papaz McClellan bizim kilisemizin papazı oldu.

Yani şimdi bir Presbiteryen olmak tam bir kâbusa döndü. Özellikle de çarşamba günleri saat tam 13.45'de sınıfın yarısı Beth-El Tapınağı'ndaki Yahudi Okulu'na, saat 13.55'te ise diğer yarısı Saint Adelbert Kilisesi'ndeki din dersine gittiği zamanlarda... Sınıfta geriye bir tek Presbiteryenler kalıyordu. Sınıfta önceden üç Presbiteryen varken artık bir tane kalmıştı.

Bendeniz.

Sanırım Bayan Baker yoklamada benim adımlı okuduğunda bunun olacağından şüphelendi. Sanki titreşimi gizli bir kod barındırıyormuş gibi, adımlı okurken sesi çatallandı.

"Holling Hoodhood," dedi.

"Burada." Elim kaldırdım.

"Hoodhood."

"Evet."

Bayan Baker masasının ucuna oturdu. Bir şeylerin yolunda olmadığını burada anlamalıydım çünkü öğretmenlerin okulun ilk gününde masalarının ucuna oturmamaları gerekir. Böyle bir kural var yani.

Kısık bir sesle "Hoodhood," dedi. Bir anlığına düşündü. "Ailen Beth-El Tapınağı'na mı katılıyor?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“O zaman Saint Adelbert Kilisesi’ne katılıyorlar?”
Bunu bir umutla sordu.

Yine kafamı salladım.

“Yani Çarşamba günleri ne Yahudi Okulu’na ne de
din dersine gidiyorsun.”

Başımla onayladım.

“Benimle sınıfta kalacaksın.”

“Sanırsam,” dedim.

Bayan Baker bana sert bir bakış attı. Gözlerini de devirdi sanırım. “ Sanırım kelimesini bu şekilde kullanmak dile karşı işlenmiş bir suç olduğundan, ceza almaktan kurtulmak için ‘Çarşamba öğleden sonraları yine de dolu geçecek sanırım,’ diye bir cümle kurmak yararınıza olabilir.” dedi.

İşte o an Bayan Baker’ın benden nefret ettiğini anladım. Suratına, güneş bulutların arkasında kaybolmuş da haziran ayına kadar bir daha kendini göstermeyecekmiş gibi bir bakış çöktü.

Muhtemelen benim suratımda da aynı bakış vardı. Çünkü kasmaya başlamadan insan nasıl hissederse öyle hissediyordum – aynı anda hem üşüyor hem terliyorsunuz ve mideniz bir midenin yapmaması gereken şeyleri yapıyor. Bu sırada siz de annenizin sizin için hazırladığı jambon, peynir ve brokolili omletin yerine, Cheerios yemiş olsaydım diye kıvranıyorsunuz çünkü öyle olsa en azından yiyeceklerin çıkışı hem kolay olur, hem de rengi sarı olmaz.

Bayan Baker da kusacakmış gibi hissettiyse, bunu bana pek yansıtmadı. Yoklama kâğıdına geri döndü. “Mai

Thi Huong," dedi. Mai Thi'nin elini görmek için kafasını kaldırdı ve başını tamam der gibi salladı. Ama yoklama kâğıdına dönmeden önce tekrar bana baktı ve bu sefer gerçekten gözlerini devirdi. Sonra yine listeye baktı. "Daniel Hupfer," dedi ve Danny'nin elini görmek için kafasını kaldırdı. Ardından dönüp bana baktı. "Meryl Lee Kowalski," dedi ve tekrar bana baktı. Bunu her seferinde, birinin elini görmek için kafasını kaldırdığında tekrarladı. Benden nefret ettiği için bana bakıyordu.

*

O öğleden sonra yavaş yavaş yürüyerek Kusursuz Ev'e geri döndüm. Eve vardığımda kaldırım taşları değiştiği için eve geldiğimi kafamı kaldırmadan anlayabiliyordum. Birdenbire tüm kaldırım taşları bembeyaz kesiliyordu ve hiçbirinde çatlak yoktu. Tek bir tane bile. Bu durum aynı zamanda kaldırımla Kusursuz Ev'i birbirine bağlayan patikadaki çimento döşemeler için de geçerliydi. Patikanın iki yanında her biri aynı boyda olan kusursuzca dizilmiş, bir pembe bir beyaz olarak sıralanmış açelya çiçekleri vardı. Çimento döşemeler ve açelya çiçekleri, bu bloktaki diğer evlerde de olduğu gibi, kusursuz verandanın hemen üç adım ötesinde kesiliyordu. Verandanın ardından iki katlı, her yanında ikişer penceresi, ikinci katında ise iki çatı penceresi olan bir evle karşı karşıya geliyordunuz. Bizim evimiz de bloktaki diğer evler gibiydi; sadece daha derli topluydu. Çünkü babam iki senede bir, siyah olan sahte alüminyum panjurlar ile hafif parlayan ve açtığınızda hiçbir zaman gıcırdamayan alüminyum kapı dışında tüm dış cepheyi kusursuz bir beyaza boyatıyordu.

İçeri girdiğimde kitaplarımı merdivene bırakıp "Anne," diye seslendim.

Aklımda bir şeyler yemek vardı. Bir Twinkie mesela. Ardından da içinde süttten çok çikolata olan bir bardak çikolatalı süt. Sonra bir Twinkie daha. O kadar şekeri tükettikten sonra da Bayan Baker'la dokuz ayı nasıl geçireceğime dair bir plan yaparım diye umuyordum ya da bu durumu kafama hiç takmayacaktım.

Bir kez daha "Anne," diye seslendim.

Tüm koltukları sert bir plastikle kaplı olduğu için kimsenin oturmadığı Kusursuz Oturma Odası'nı geçtim. Oturma odası o kadar kusursuzdu ki içeriye girdiğinizde her şey satılık sanırdınız. Halının üzerinde yürünmüş gibi bir hâli yoktu, ki pek de yürünmemiştii zaten. Hiçbirimizin çalmayı bilmediği için kimsenin dokunmadığı camın önündeki küçük piyano da haliyle yepyeni görünüyordu. Fakat herhangi biri bu odaya girip bir, iki nota çalmış, yapay tropik çiçekleri koklamış ya da parıldayan aynada kravatını düzeltmiş olsa, Hoodhood ve Ortakları'nda çalışan bir mimarın kusursuz hayatına imrenebilirdi.

Annem mutfaktaydı. Eliyle açık camdan dışarı hava yelliyor, bir yandan da sigarasını söndürüyordu çünkü onun sigara içtiğini bilmemem gerekiyordu. Biliyorsam da bu konuda anneme hiçbir şey söylememem; hele babama *kesinlikle* hiçbir şey söylememem gerekiyordu.

İşte o an aklıma, Twinkie'nin bile önüne geçen bir fikir geldi.

Bayan Baker'la olan savaşım da bir müttefike ihtiyacım vardı.

Annem "İlk günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Anne," dedim, "Bayan Baker benden nefret ediyor."

"Bayan Baker senden nefret etmiyor." Yellemeyi bırakıp pencereyi kapattı.

"Evet, ediyor."

"Bayan Baker seni daha tanımıyor bile."

"Anne, birinden nefret etmek için onu iyi tanımana gerek yok ki. O kişiyle oturup, uzun uzun konuştuktan sonra ondan nefret edip etmeyeceğine karar vermiyorsun. Bunu birden anlıyorsun. Ve Bayan Baker da benden nefret ediyor.

"Bayan Baker'ın hoş bir insan olduğuna ve senden nefret etmediğine eminim."

Anne - babalar nasıl oluyor da böyle şeyler söyleyebiliyorlar? İlk çocukları dünyaya geldiğinde devreye girip bu tarz şeyleri söylemelerine neden olan bir gen var herhalde. Sanki ana dilinizde konuştuğunuzu ve sizin söylediklerinizi anlayabilmeleri gerektiğini çözememişler. Onun yerine onlara bir şey söylediğinizde bozuk bir kayıt çalmaya başlıyor.

Sanırım bu, onların da elinde değil.

Akşam yemeğinden hemen sonra yeni bir müttefik aramak için çalışma odasına geçtim.

"Baba, Bayan Baker benden nefret ediyor."

Babam, "Televizyonun açık olduğunu ve Walter Cronkite'ı izlediğimi görmüyor musun?" dedi.

Reklamlar çıkana kadar Walter Cronkite'ın Vietnam'dan gelen son askeri kayıp rakamlarını açıklamasını, hava savaşının nasıl daha geniş bir alana yayılmakta olduğunu ve 101. Hava Tümeni'nden iki yeni tugayın Vietnam'a gönderilişini dinledik.

"Baba, Bayan Baker benden nefret ediyor."

"Ne yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım. Ama o benden nefret ediyor."

"İnsanlar onlara bir şey yapmadığın sürece senden nefret etmezler. O yüzden ne yaptığını söyle."

"Hiçbir şey yapmadım."

"Betty Baker'dan bahsediyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

"Baker ailesine mensup olan Betty Baker mı?"

Bahsettiğim gen olayını anladınız mı şimdi? Sizin söylemek istediğinizi tamamen pas geçiriyorlar.

"Baker ailesine mensup sanırım."

"Baker Spor Mağazası'nın sahibi olan Baker ailesi."

"Baba, kadın benden nefret ediyor."

"Yeni binası için bir mimarla anlaşma yapmak üzere olan ve bu işi vermeyi düşündükleri ilk üç seçenekten birinin Hoodhood ve Ortakları olduğu Baker Spor Mağazası."

"Baba..."

"Bu sebepten Holling, Bayan Baker'ı kendinden nefret ettirecek, diğer Bakerların da Hoodhood isminden nefret etmelerine, ardından da mimar olarak Hoodhood ve Ortakları'ndan başka bir şirketle anlaşarak, şirketimizin

batmasına neden olup ülkenin çeşitli yerlerinden çeşitli bankaların temsilcilerinin üzerinde hiç de iyi şeyler yazmayan evraklarıyla kapımıza dayanmalarına ve ben emekli olmaya karar verdiğimde geriye sana bırakacağım bir şirketin kalmamasına neden olacak ne yaptın?"

Her ne kadar bu saatte o jambon, peynir ve brokolili omletten geriye pek bir şey kalmamış olsa da son kalanlar yine dışarı çıkmak istedi.

"Durum sandığım kadar kötü değil sanırım," dedim.

Babam "Bu şekilde de kalsın," dedi.

Bir müttefikten beklediğim yanıt bu değildi.

Geriye bir tek ablam kalmıştı. Ablanızdan müttefikiniz olmasını istemek, Yeni İskoçya'nın yanınızda savaşmasını istemek gibi bir şey.

Ben yine de ablamın kapısını tıklattım. Sonra içeriden bir Monkees şarkısının gürültüsü geldiği için sertçe çaldım.

Kapıyı açıp, elleri belinde kapıda durdu. Ruju yeni bir itfaiye arabası rengindeydi.

"Bayan Baker benden nefret ediyor," dedim ona.

"Ben de ediyorum," dedi bana.

"Bu konuda yardıma ihtiyacım var."

"Anneme sor."

"Bayan Baker'ın benden nefret etmediğini söylüyor."

"Babama sor o zaman."

Sessizlik. Yani Monkees çalan bir ortam ne kadar sessiz olabilirse artık.

"Ah," dedi. "Bir iş anlaşmasına zarar verebilecek bir durum, değil mi? O yüzden de Hoodhood ve Ortakları'nı devralacak evlada yardım etmiyor."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Senin yerinde olsam California'ya doğru yola çıkardım," dedi.

"Başka?"

Kapısına yaslandı. "Bayan Baker senden nefret ediyor, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"O zaman, Holling, bir kere için cesur olmayı dene."

Ve kapısını kapattı.

O gece *Hazine Adası'nı* bir kere daha okudum. Övünmek gibi olmasın ama *Hazine Adası'nı* dört kere, *Kaçırılmışı* ve *Kara Ok'u* da ikişer kere okudum. Hatta *Vahşetin Çağrısı*'na başlamadan önce *Ivanhoe*'yu bile yarısına kadar okumuştum ama *Vahşetin Çağrısı* çok daha iyi olunca *Ivanhoe*'yu yarıda bıraktım.

Jim Hawkins'in Hispaniola'yı çaldığı kısmı atladım. Şimdi Jim, gemi direğinin tepesinde; Israel Hands ise elinde bir hançer, yukarı tırmanıyor. Yine de Jim'in durumu bayağı iyi çünkü bir hançere karşı iki tabancası var ve Israel Hands pes etmek üzere. "Her ne kadar yapması zor da olsa saldırmak zorundayım," diyor Israel Hands. Sanırım tam o an Jim'den nefret ediyor. Daha sonra Jim Israel'i yendiğinin farkına vardığından gülümsüyor. Cesaret bu işte.

Ama sonra Israel Hands hançeri fırlatıyor ve Jim'i kurtaran aptal şansı oluyor.

Bense sadece aptal şansına güvenmek istemiyorum.

*

Bayan Baker salı günü bütün gün bana baktı. Kötü bir şeylerin olmasını istiyor gibiydi. Israel Hands'ın Jim Hawkins'in başına gelmesini istediği şeylerden.

Bu, sabah daha ilk dakikada, vestiyerden çıkıp sırama doğru yürürken Bayan Baker'ın beni izlediğini fark etmemle başladı.

Bu arada bir yedinci sınıfta neden vestiyer olduğunu merak ediyorsanız, bunun nedeni dolap kullanamayacak kadar küçük olmamız değil. Bunun nedeni Camillo Ortaokulu'nun daha öncesinde Camillo İlkokulu olması. Belediye yeni bir Camillo İlkokulu inşa edip, o binayı eski Camillo İlkokulu'na mutfak koridorundan bağlayınca eski Camillo İlkokulu'nu yeni Camillo Ortaokulu'na çevirdiler. O yüzden yedinci sınıfın bulunduğu üçüncü kattaki tüm sınıfların bir de vestiyeri olmuş oldu. Yıl artık 1967 olmuş, bizim de modern dünyadaki her yedinci sınıf gibi kendimize ait dolaplarımız olması gerekirken, biz hâlâ eşyalarımızı vestiyere bırakıyoruz.

Her neyse, ben vestiyerden çıkıp, sırama doğru yürürken Bayan Baker'ı beni izlerken yakaladım. Masasında bir şey arıyormuş gibi öne eğildi. Tüyler ürperticiydi.

Tam sırama oturacakken birden anlayıverdim: Sırama bubi tuzağı mı koymuştu? Tıpkı Kaptan Flint'in yapacağı gibi. Her şey bir anda gözlerimin önünde belirdi. Papaz McClellan'ın bazen bahsettiği, Tanrı'nın kuluna

bir felaketten önce gönderdiği mesajlardaki gibi hissettim. O mesajı dinlerseniz hayatta kalırdınız, dinlemezseniz kalmazdınız.

Sırama baktım. Görünürde herhangi bir tel yoktu, yani herhangi bir patlayıcı yoktu. Vidaları kontrol ettim. Hepsi olması gereken yerdeydi, yani sırama oturduğumda düşmezdim.

Belki sıramın içinde bir şeyler vardı. Korkunç bir şey. Gerçekten iğrenç bir şey. Geçen baharın sekizinci sınıf biyoloji dersinden arta kalan bir şey.

Tekrar Bayan Baker'a baktım. Dudaklarında yarım bir gülümseme; gözlerini başka tarafa kaçırdı. Gerçekten. Suçluluk duygusu işte.

Ben de beni ilk gördüğü andan itibaren bana âşık olan Meryl Lee Kowalski'den – bunlar onun sözleri – sıramın kapağını açmasını istedim.

"Neden?" diye sordu. Bazen gerçek aşk bile şüphe edebiliyor.

"Sen aç işte."

""Sen aç işte' sorumu cevaplamıyor."

"Sıramın içinde sana bir sürpriz olabileceği için aç."

"Kimin için?"

"Senin için."

"Benim için mi?"

"Senin için."

Sıramın kapağını kaldırdı. *Senin Ve Benim İçin İngilizce*, *Senin Ve Benim İçin Matematik* ve *Senin Ve Benim İçin Coğrafya* kitaplarının altına baktı. "Hiçbir şey görmüyorum," dedi.

Ben de sıramın içine baktım. "Hata yaptım sanırım."

Meryl Lee "Asıl hatayı ben yaptım," dedi ve sıranın kapağını kapattı. Sert bir şekilde. "Ah," dedi. "Affeder-sin. Sen araya parmaklarını koyana kadar beklemem gerekirdi."

Demedi demeyin, yedinci sınıfta aşk ve nefretin arasında pek fark yok.

Bayan Baker'ın bana kötü bir şeyler yapması için sekizinci sınıftan biriyle anlaştığını tahmin ettiğimden öğle arasına çıkmaya korkuyordum. Mesela çoktan tıraş olmaya başlamış, iki eyalette üç polis merkezinde bulunmuş ve hapiste bir gece geçirmiş olan, Doug Swieteck'in ağabeyi vardı. Kimse onu niye gözaltına aldıklarını bil-miyordu ama ben üç yüz doksanıncı şakayı, hatta dört yüz onu bile yapmış olabileceğini tahmin ediyordum! Doug Swieteck'in dediğine göre, eğer babası hâkime rüş-vet vermeseymiş, abisi idam cezasına çarptırılacaktı.

Hepimiz ona inandık.

Bayan Baker bana, "Niye öğle arasına çıkmıyorsun?" dedi. "Senin dışında herkes çıktı."

Senin ve Benim için kitabını kaldırdım. "Burada kalıp okuyayım diyordum," dedim.

Gözlerinde suç dolu bir parıltıyla "Öğle arasına çık," dedi.

"Ben böyle rahatım."

"Bay Hoodhood," dedi. Ayağa kalkıp kollarını göğ-sünde kavuşturdu. O an sınıfta yapayalnız olduğumuzu ve kaçmak için hiçbir yolun olmadığını fark ettim.

Ve ögle arasına çıktım.

Etrafımda üç beş metrelik bir güvenlik çemberi oluşturup, Bayan Sidman'ın gözünün önünden ayrılmadım. Neredeyse ondan yağmur şapkasını isteyecektim. Başınıza bir felaket gelmek üzereyse işinize neyin yarayabileceğini hiçbir zaman bilemezsiniz.

Daha sonra, sanki felaket ve kıyamet Camillo Ortaokulu'na gelmiş gibi, o sesi işittim: "Hey, Hoodhood!"

Çağırın Doug Swietek'in ağabeyiydi. Güvenlik çemberime girdi.

Bayan Sidman'a üç adım yaklaştım. O da benden uzaklaştı ve yağmur şapkasını sıkı sıkıya tuttu.

"Hoodhood, sen futbol oynuyor musun? Bir eksiğimiz var." Doug Swietek'in ağabeyi bana doğru geliyordu. Göğsündeki kıllar tişörtünün yakasından dışarı fırlamıştı.

Yardımsever Bayan Sidman biraz uzaktan "Git oyna," diye seslendi. "Eğer oynamazsan diğer takımdan da birisinin oyundan çıkması gerekecek."

Eğer oynamazsam bir gün daha yaşarım diye düşündüm.

"Hoodhood," dedi Doug Swietek'in ağabeyi, "geliyor musun, gelmiyor musun?"

Elimden ne gelirdi ki? Kendi kaderime doğru gitmekteydim.

"Sen şu taraftasın." Gitmem gereken yeri gösterdi.

Bunu çoktan biliyordum.

"Sen savunmadasın," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunu da biliyordum. Kader bu tarz şeyleri söylüyor sana.

“Ben hücumdayım.”

Bunu ona ben de söyleyebilirdim.

“Yani sen beni durdurmaya çalışacaksın.”

Başımla onayladım.

“Beni durdurabileceğini düşünüyor musun?”

Durdurabilirim herhalde diye düşündüm. Üzerinde üç makineli tüfek ve bir bomba atar bulunan, beş santim zırhlı bir Bradley tankım olsa durdurabilirim herhalde. İşte o zaman durdurabilirim diye düşünüyorum.

“Deneyebilirim,” dedim.

“Deneyebilirsin.” Doug Swieteck’in ağabeyi güldü. O an ardıma baksam, üçüncü kattaki sınıftan Bayan Baker’ın da burayı izlediğini ve güldüğünü görebileceğime eminim.

Yalnız futbolun şöyle bir yanı var: Bütün maç boyunca topa tek bir kere bile dokunmadan sağa sola koşabilirsiniz. İlla top ayağınıza geldiyse de kimse yanınıza yaklaşmadan topu uzağa gönderebilirsiniz. Ben de böyle yapmayı düşünüyordum. Doug Swieteck’in ağabeyi yanıma bile yaklaşamayacaktı ve ben de Bayan Baker’ın alçak planını bozacaktım.

Fakat Doug Swieteck’in ağabeyi, belli ki, bazı talimatlar almıştı. Topu ayağına aldığı ilk seferde etrafına bakındı ve doğruca bana koşmaya başladı. Normal hücumdakiler gibi davranmıyordu. Hücumdakilerin savunmadan uzak durmaya çalışmaları gerektiğini herkes bilir. Doug Swieteck’in ağabeyi, Mezozoik Çağ’da kalıp evrilememiş

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

bir yaratık gibi hırlayarak, inleyerek, böğürerek, salyaları akarak direkt bana doğru, beni çiğnemeye geliyordu.

Bizi izleyen Bayan Baker'ın gördükleri karşısında neredeyse sevinçten bayılacak gibi olduğunu tahmin ediyorum.

Kalecimiz Danny Hupfer "Önüne geç onun!" diye bağırdı. "Önüne geç!" Sesi çatallaşmaya başlamıştı. Muhtemelen Doug Swietek'in ağabeyinin ayağından çıkacak olan topun şiddetini ve o topun göğsünü ne hale sokacağını hayal ediyordu.

Ben yerimden kıpırdamadım.

Danny tekrar bağırdı. Sanırım "Önüne!" diye bağııyordu ama tam emin değilim. Herhangi bir dilde konuştuğunu sanmıyorum. İçinde bir sürü yüksek ünlü bulunan bir ses hayal edin; işte duyduğum ses ona benziyordu.

Ne bağırdığı pek de önemli değildi çünkü Doug Swietek'in ağabeyinin önüne geçmeyecektim. Hayatta böyle bir şey yapmazdım. Doug Swietek'in ağabeyi golünü atacaksa, atardı. Ne de olsa bu sadece bir oyundu.

Taç çizgisine doğru, kaleden uzağa birkaç adım attım.

Ve Doug Swietek'in ağabeyi bana doğru yöneldi.

Ben biraz daha geriye koşup, taç çizgisine biraz daha yaklaştım.

O yine bana doğru yöneldi.

İşte Danny Hupfer çılgın atar ve Doug Swietek'in ağabeyi Mezozoik Çağ'daymış gibi hırlarken, ben de hayatımda verdiğim her kararın beni, her şeyin sona ereceği bu ana yönlendirdiğini hissettim.

İşte o an Jim Hawkins'ın, Hispaniola'yı çalmak için yan tarafından gemiye tırmanması, korsan bayrağını yırtması, gurcatada oturması ve Israel Hands'i geride tutması aklıma geldi.

Cesaret.

Sonrasında Bayan Baker'ın penceresine baktım. Orada değildi; herhalde işbirlikçi olarak suçlanmasın diye. Ve kaleye doğru koştum, döndüm ve yerimi tuttum. Doug Swieteck'in ağabeyinin gelmesini bekledim.

Muhtemelen soylu bir sahneydi.

İnleyen, böğüren ve salyalarını saçıyan şey üzerime gelene kadar yerimden kıpırdamadım.

Sonra gözlerimi kapattım. Ne de olsa kaderinize *bakacaksınız* diye bir kural yok ve yoldan çekildim.

Hemen hemen yani.

Sağ ayağım olduğu yerde kaldı.

Ve Doug Swieteck'in kıllı ağabeyi ayağıma takıldı.

Her şeyin sesi birden yükseldi – inleme, böğürme ve akan salyaların sesi, havalanan Doug Swieteck'in ağabeyinin bedeninin kaleye doğru uçarken çıkardığı ısıklık, Danny Hupfer'm çığlıkları ve benim ezilen ayağımı kavarken haykırışım. Sonra da kale direğinden bir tak sesi geldi. Kale direği, Doug Swieteck'in ağabeyinin kafasının etrafından ani bir açıyla yamulmuştu!

Sonra her yer sessizleşti.

Gözlerimi yeniden açtım.

Doug Swieteck'in ağabeyi ayakta idi ama yalpalıyordu. Bayan Sidman bize doğru koşuyordu; gerçi yaptığı şey

pek de koşmak değildi. Daha çok panikle ayaklarını sürüyordu. Muhtemelen geleceğinde "İhmalkr Gözetmen" manşetlerini görüyordu. Bayan Sidman, Doug Swieteck'in ağabeyinin yanına vardığında o hâlâ yalpalıyordu ve gözleri kayarak öğretmene bakıyordu. Bayan Sidman, "İyi misin?" diye sordu ve onu kolundan yakaladı.

Doug Swieteck'in ağabeyi bir kez başıyla onayladı ve Bayan Sidman'ın üzerine kustu.

ğle yemeğinde ciğerli sosis ve yumurtalı bir sandviç yemişti. Kimse ciğerli sosis ve yumurtalı bir sandviç bir kez daha görmek istemez.

Bayan Sidman'ın yağmur şapkası da hiç mi hiç işe yaramadı.

Futbol maçı böylece sona erdi. Bayağı rahatlamış bir Danny Hupfer sırtıma vurmak için yanıma koştu. "Onu iyi düşürdün!"

"Onu düşürmek istemedim."

"Tabii. Nasıl uçtuğunu gördün m? Füze gibiydi."

"Onu düşürmek istemedim," diye haykırdım.

"Daha önce birinin böyle düştüğünü görmemiştim."

Doug Swieteck koşarak yanımıza geldi. "Ağabeyimi mi düşürdün?"

"Ağabeyini düşürmek istemedim."

"Herkes abimi düşürdüğünü söylüyor. Doğduğumdan beri bunu ben de yapmak istiyordum."

"Füze gidi utu," dedi Danny.

Bir yandan hâlâ yalpalayan Doug Swieteck'in ağabeyini tutan, aynı zamanda da pek bir işe yaramayan

şapkası hâlâ kafasında olan, keyifsiz Bayan Sidman'a – ciğerli sosis insanı böyle yapıyor – bakmamaya çalışarak topallaya topallaya okula girdim.

Meryl Lee beni kapıda bekliyordu. "Doug Swieteck'in ağabeyini mi düşürdün?" diye sordu.

"Onu düşürmek istemedim."

"O zaman niye havada uçuyordu?"

"Ona çelme taktım."

"Ona çelme mi taktın?"

"Evet, ona çelme taktım."

"Bilerek mi yaptın?"

"Hemen hemen."

"Hile yapmış olmuyor musun?"

"O benden üç kat daha büyük".

"Yani sen de hile yapıp, onu salak durumuna düşürebiliyorsun."

"Onu salak durumuna düşürmeye çalışmadım."

"Ah. Var olmayan aptalca bir sürpriz için bana sıranı açtırıp beni de salak durumuna düşürmeye çalışmamışsındır eminim."

"Bunun onunla ne alâkası var?"

"Çok alakası var" dedi Meryl Lee ve yanımdan uzaklaştı.

Bu kızın beni tam bir mankafa hissettirdiği zamanlar oluyor. "Çok alakası varmış." Bu ne demek oluyor ki?

Sınıfa geri döndüğümüzde Bayan Baker'ın suratı acıyla büzülmüştü—başarısız olan bir suikast planının hayal kırıklığı. Günün geri kalanında da suratı acı içinde kaldı;

hatta Doug Swieteck'in ağabeyinin durumunun iyi olduğu, on günlük bir gözetimin ardından okula geri döneceği ve haftanın geri kalanı için okul bahçesinde gözetmenlik yapacak birine ihtiyaç olduğu anons edildiğinde Bayan Baker'ın suratı daha da beter bir hal aldı.

Bayan Baker bana baktı.

Benden nefret ediyordu.

O öğleden sonrayı *Senin ve Benim için İngilizce* kitabını çalışıp, cümle şemalandırmayı öğrenerek geçirdik – sanki Batı Yarımküre'de yaşayan herhangi birinin cümle şemalandırmayı bilmesini gerektirecek bir neden varmış gibi. Bayan Baker, bizi denemek için teker teker tahtaya kaldırdı. Bu Meryl Lee'ye verdiği cümle:

Dere sevimli dağdan aşağı akıyordu.

Bu Danny Hupfer'a verdiği cümle:

Yuvarlak topu tekmeleyip gol attı.

Bu Mai Thi'ye verdiği cümle:

Kız eve yürüdü.

Bu cümlelerin çok kısa olmasının nedeni, Mai Thi'nin kelime haznesinin üçte birini kullanıyor olmasıydı. Mai Thi Vietnam'dan buraya daha bu yaz gelmişti.

Bu Doug Swieteck'e verdiği cümle:

Bir kitap okudum.

Bu cümlelerin bu kadar kısa olmasının nedeni başkaydı – Doug Swieteck için düpedüz yalan olduğunu boş verin.

Bu da bana verdiği cümle:

Çünkü biz genellikle, elimizdeki nimetin kadrini bilmeyiz, ama kaybettiğimizde ya da ondan yoksun olduğumuzda, daha önce takdir edemediğimiz değeri hemen anlarız.

Ana dili İngilizce olan hiç kimse bu cümleyi şemalandıramazdı. Bu cümleye yazmış olan adam bunu şemalandıramazdı. Bir yedinci sınıf öğrencisinin umutsuzluğuyla tahtanın önünde dikildim.

“Bay Hoodhood?” dedi Bayan Baker.

Terlemeye başladım. Eğer Robert Louis Stevenson *Hazine Adası*’nda böyle bir cümle yazmış olsaydı, o kitabı kimse okumazdı diye düşünüyordum.

“Anlattıklarımı dinlemiş olsaydınız bunu kolayca yapabilirdiniz,” dedi Bayan Baker. Bu, eğer hayatınızda bir kez ışıkları açıp kapattıysanız, bir nükleer reaktör yapabilirdiniz demek gibi bir şey.

“ ‘Elimizdeki nimetin kadri’ kısmından başlayın,” dedi ve acı dolu bir surat ifadesiyle bana gülümsedi. Bayan Baker’ın gözleri, Kaptan Flint’in hazinesini ele geçirebilmiş olsa, Long John Silver’in gözlerinin alacağı hâle bürünmüştü.

Ama oyun daha bitmemişti.

Hoparlör cızırdadı ve bir papağan gibi feryat etti.

Hoparlörden benim adım yükseldi.

Müdürün odasına çağırılıyordum.

Kurtuluş!

Tebeşiri bırakıp, dudaklarımda bir zafer şarkısıyla Bayan Baker’a döndüm.

Ama onun dudaklarında da bir zafer şarkısı vardı.

“Derhâl,” dedi hoparlör.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birden anladım: Polis gelmişti. Bayan Baker beni şikâyet etmişti. Polis gelmiş olmalıydı. Doug Swieteck'in ağabeyini düşürdüm diye beni tutuklamaya gelmişlerdi. Babam hâkime rüşvet de vermezdi. Bana idam cezası verirlerken bana bakar ve "Ne yaptın?" derdi.

"Derhâl," dedi Bayan Baker.

Müdürün odasına olan yürüyüşüm uzadıkça uzadı. Zaten müdürün odasına giderken her zaman uzun bir yürüyüş oluyor. Bir de okulun ilk günlerinde spor ayakkabılarınız cilalı koridorda onlara işkence yapıyormuşsunuz gibi ciyaklar ve herkes sınıflarının önünden geçerken size bakar ve Bay Guareschi'yle görüşeceğinizi bilir. Dahası müdür odasına çağrılanın kendileri değil de sizin olmanızdan memnun olurlardı.

Durum buydu.

Müdür odasının önünde beklemek zorunda kaldım. Bu, sınırlarımı bozmak için yapılıyordu.

Bay Guareschi'nin büyük amacı küçük bir ülkenin diktatörü olmaktı. Danny Hupfer'm dediğine göre CIA'in Fidel Castro'yu Küba'dan kovmasını ve onun yerine kendisinin getirilmesini bekliyormuş. Daha sonra da Küba'nın adını Guareschiya olarak değiştirecekmiş. Meryl Lee, Bay Guareschi'nin Doğu Avrupa'da bir şeylerin olmasını beklediğini söyledi. Belki de gerçekten böyle bir şeyi bekliyordu. Terfisini beklerken de Camillo Ortaokulu'nun müdürlüğünü yapıyor ve küçük ülke diktatörü tekniklerini bizim üzerimizde deniyordu.

Beni içeri çağırdığında masasının arkasında, benim oturacağım sandalyeden daha yüksekteki bir sandalyede oturuyordu.

"Holling Hood," dedi. Uzun bir süre, bozuk hoparlör sistemlerini kullanarak balkonlardan, kendisinden korkan insan topluluklarına seslenmiş gibi, Bay Guareschi'nin sesi tiz ve biraz cırtlaktı.

"Hoodhood," dedim.

"Elimdeki formda 'Holling Hood' yazıyor."

"Nüfus cüzdanımda 'Holling Hoodhood' yazıyor."

Bay Guareschi bir okul müdürü gibi gülümsedi. "Konuşmamıza yanlış anlaşılmalara başlamayalım, Holling. Bu okulda düzeni formlarla sağlıyoruz ve formlar hiçbir zaman hatalı değildir, değil mi?"

Fark etmediyseniz bu, küçük ülke diktatörü tekniklerinden birisiydi.

"Holling Hood," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi Bay Guareschi.

Tekrar elindeki forma baktı.

"Şimdi Holling," dedi Bay Guareschi, "bir sorunuz var. Buradaki forma göre altıncı sınıf matematik dersini geçmişsin. Ama vasatın altında notlarla geçmişsin."

"Evet," dedim. Tabii ki altıncı sınıf matematiğini geçtim. Doug Swietek bile altıncı sınıf matematiğini geçti. Hem de onun notu vasatın bayağı altındaydı.

Bay Guareschi masasından bir kâğıt parçasını aldı.

"Fakat Bayan Baker'dan o dersi tekrar almanızın size yararlı olup olmayacağını sorgulayan kısa bir not aldım."

"Altıncı sınıf matematiğini tekrar mı alacağım?"

"Belki de yedinci sınıf matematiğine geçmek için matematik bilginizin yeteri kadar iyi olduğunu düşünmüyordur."

"Ama..."

"Sözümü kesme, Holling Hood. Bayan Baker çarşamba öğleden sonraları, Bayan Harknett'in saat bir kırk beşte başlayan matematik dersine katılmanı öneriyor."

Dışarıda bir yerlerde, bir yedinci sınıf öğrencisinin Bayan Baker'ı, Bay Guareschileri ve Camillo Ortaokulu'nu ardında bırakabileceği, onları tamamen aklında çıkarabileceği bir yer olmalı. Belki rüzgâr yönünde yelken açmış ya da dağlarında gerçek tropik çiçeklerin olduğu, yeşil palmyelerin çevrelediği bir tropik adaya demir atmış *Hispaniola*'nın güvertesi mesela.

California da olabilir. Bir gün oraya gidersem, elimdekinin değerini kesinlikle anlarım.

Bay Guareschi formu baştan tekrar okudu. Kafasını salladı. "Bu belgeye göre," dedi okumaya devam ederken, "altıncı sınıf matematiğini geçmişsin."

Başım la onayladım. Nefesimi tutuyordum. Belki küçük bir ülkenin diktatörünün bile farkında olmadan şefkat gösterebileceğine inanmaya cesaret edebilirdim.

"Bayan Baker'ın endişesi yerinde olsa da sonuçta o dersi geçmişsin."

Hiçbir şey demedim. Uğursuzluk getirmek istemiyordum.

"Şimdilik olduğun yerde kalsan olur," dedi.

Tekrar onayladım.

"Fakat," Bay Guareschi bana doğru eğildi. "Notlarını çifte kontrol edeceğim, Holling Hood. Gerekli görünürse, bir değişime hazır ol."

Yine kaçırdıysanız söyleyeyim. Bu da küçük ülke diktatörü tekniklerinden biriydi. Her zaman denizenizi yitirmenizi isterdi.

Bay Guareschi Bayan Baker'ın notunun üzerine bir şeyler yazdı. İkiye katladı ve masasından bir zarf çıkardı. Bunları yaparken bana bakıyordu. Notu zarfa koydu, kapagını yaladı ve zarfı kapattı. Arkasına *Bayan Baker* yazdı. Sonra da zarfı bana verdi.

"Bunu Bayan Baker'a ver," dedi. "Zarf ona ulaştığında hala kapalı olsa iyi olur. Bunu daha sonra ona soracağım."

Ben de zarfı aldım ve daha sonra Bayan Baker'a kapalı olarak teslim ettim. Ben sırama geri dönerken o da zarfı açtı. Bay Guareschi'nin yazdıklarını okudu ve mektubu masasının üst çekmecesine koydu. Daha sonra bana baktı.

"Çok yazık."

Her heceyi yavaşça söyledi.

İsterse, her birini şemalandırabilirdi.

Günün geri kalanında dikkatlice onu izledim ama hiçbir şey içindeki öldürme arzusunu açığa vurmadi. Suratı Rushmore Dağı gibi hareketsizdi ve ne Doug Swieteck'in yeni dolma kalemi bozulup sırasının üzeri mavi mürekkeple kaplanınca, ne o dünya haritasını aşağı çekmeye çalışırken harita yere düşünce, ne de Bay Guareschi Öğle Duyuruları sırasında Yüzbaşı Tybalt Baker'ın 101. Hava İndirme Tümeni'yle birlikte Vietnam'a gönderileceğini ve hepimizin Bayan Baker'la birlikte ona iyi şanslar dilememiz gerektiğini duyurduğunda suratı değişti.

Başınıza gelecek bir felaketi planlayan insanlar böyle oluyor işte.

EKİM

Eylül ayının çarşambaları tebeşir tozu içinde geçti.

Saat 13.45'te sınıfımın yarısını götürmek üzere Beth-El Tapınağı'ndan bir otobüs geliyordu.

Saat 13.55'te ise sınıfımın diğer yarısını götürmek üzere Saint Adelbert Kilisesi'nden bir otobüs geliyordu. Mai Thi'yi Vietnam'dan buraya getiren Katolik Yardım Kuruluşu olduğu için, Mai Thi Katolik olmadığı halde onu da din dersine götürüyorlardı. Onlara borcu olduğunu düşünüyorlardı herhalde.

Sonrasında Bayan Baker ve ben oturuyorduk. Sadece ikimiz. Yüz yüze. Sınıfın saati geçen dakikaları gösteriyordu. Bayan Baker da muhtemelen ailemin Presbiteryen olmasının ne kadar üzücü olduğunu, suç işlemekten bana hatırlatmak için neler yapabileceğini gözden geçiriyordu.

"Sana yeni bir şey öğretmenin bir manası yok," dedi. "Yarın ikinciye dinlemek zorunda kalacaksın nasıl olsa." O yüzden, o ilk çarşamba sınıf tahtalarını yıkadım. Ardından Thorndike sözlüklerini düzelttim. Sonra üzerleri çizgi çizgi kaldığı için tahtaları bir kez daha yıkadım. Daha sonra da dışarı çıkıp, tüm tebeşir tozları üzerime sininceye ve gözlerime, burnuma ve boğazıma girinceye

kadar tahta silgilerini Camillo Ortaokulu'nun tuğla duvarlarına vurdum. Muhtemelen okul yılı bitmeden ölümüne neden olacak bir akciğer hastalığına tutulacaktım. Hepsi de Presbiteryen olduğum için.

Eylül ayının geri kalan çarşamba günleriyle Ekim ayının çarşamba günleri hemen hemen aynı şekilde geçti. Tahtaları silmekte ustalaşınca Bayan Baker bana mikroskopik iğneler ve ölçüm aletleriyle birlikte ilan tahtalarını düzeltmeye, tavan kaplamalarındaki örümcek ağlarını aldirmaya, pencerelerin alt taraflarındaki terli el izlerini sildirmeye ve sınıfta hava dolaşımı olsun diye pencereleri sonuna kadar açtırmaya başladı.

Sınıfın hava dolaşımına ihtiyacı vardı çünkü hava bir kere vestiyere ulaştı mı, tazeyken bile yenileyemeyecek kadar iğrenç olan, köşeye atılmış ciğerli sosisli sandviç gibi öğle yemeklerinin kokularını da götürüyordu.

Pencereleri temizlemekte de ustalaşınca, Bayan Baker bana vestiyeri temizletmeye başladı.

Vestiyerde temizlemek için dokunmadığım tek şey, Doug Swieteck'in 166 numara için hazırladığı zulaydı. Şimdiye kadar bir kap muhallebi, bir paket ezilmiş lokum, yarım düzine kırpık kırpık tüy, bir şişe kırmızı mürekkep ve içinde iğrenç bir şey bulunan bir plastik poşet toplamıştı. O poşetin içinde muhtemelen ölü bir şey vardı. Tüm bunları küçük bir kutunun içine; kutuyu da kabanların üzerindeki rafa koymuştu.

Hiçbirine dokunmadım.

Tüm bu işlerden şikâyet ettiğimi mi sanıyorsunuz? Üzerinde mantar çıkmaya başlamış öğle yemeklerini atmaktan, tavanları silip Thorndike sözlüklerini düzeltmekten

şikâyet ettiğimi mi düşünüyorsunuz? Hayır, etmedim. Bir kere bile. Yeni silinmiş pencerelerden dışarı bakıp, öğle güneşinin tatlı bir sarıya dönüştüğünü gördüğümde, sonbahar havası bana öyle güzel, öyle serin geliyordu ki onu içime çekmek istiyordum. Hem insanlar sokakların kenarlarına düşmüş yaprakları yakmaya başladığında burununuza dolan o harika duman kokusu size sonbaharın geldiğini haber veriyordu. Peki ben burada tebeşir tozu soluyarak ve ciğerli sosisli sandviçleri koklayarak ne mi yapıyordum?

Niye hiç şikâyet etmiyordum?

Çünkü Ekim ayının ilk çarşambasının ardından Baker Spor Mağazası, mimar adaylarını üçten ikiye düşürdü. Hoodhood ve Ortakları ile Kowalski ve Ortakları. O yüzden artık her akşam yemeğinden sonra Walter Cronkite haberlere başlamadan önce, babam bana "Bayan Baker'la nasıl gidiyor?" diye soruyor, ben de "On numara," diye cevap veriyordum.

"Öyle devam etsin," diyordu o da.

O yüzden hiç şikâyet etmedim.

Yine de insan tüm bunları Presbiteryen olduğum için çekmek zorunda kaldığımdan, Tanrı bu eziyetime karşılık bir Yankees'i dünya serisinde oynatır diye umuyor. Ama oynuyorlar mı? Tabii ki hayır. Dünya bu şekilde adil değil işte. Onların yerine The Boston Red Sox oynuyor. Demedi demeyin, The Boston Red Sox'ın başka bir dünya serisinde kazanamayacağını herkes biliyor. Hiçbir zaman kazanamayacaklar hem de. Takımda üç tane Carl Yastrzemskis olsa bile. O da yok zaten.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doug Swieteck'in ağabeyi de okula daha dönmemiştii. Bunun nedenini Doug Swieteck'ten öğrendik. On günlük gözetim, ağabeyi için çok keyifli geçmiş fakat her zamanki tuhaflıklarından başka bir şeye rastlamadıkları için, onu kısa bir süre içinde okula geri göndereceklerini anlamış. Geri dönmeden bir önceki akşam da Bayan Swieteck ile birlikte, öğretmeniyle buluşmaya geldiğinde Doug Swieteck'in ağabeyi tahtanın önüne gidip, silgileri kafasına vurmaya başlamış. Bay Ludema'nın her çarşamba tahta silgilerini temizleyecek bir öğrencisi de olmayınca, Doug Swieteck'in ağabeyinin saçları dört vuruştan sonra bembeyaz kesilmiş. Sonra da iki uzun tebeşiri alıp, onları köpek dişi gibi ağzına sokmuş ve inleyerek, böğürerek ve salyalarını akıtarak koridora çıkmış.

Okulun büyük kısmı boşmuş. Yani Bayan Sidman'ın yeni odasından ayrılıp geride bıraktığı son kişisel eşyalarını almaya inmek için o akşamı seçmesi bedevi şansından başka bir şey değil.

Galiba Bayan Sidman'ın çığlıkları şafak sökene kadar Camillo Ortaokulu'nun koridorlarında yankılanmış.

Bu olaylar yüzünden Doug Swieteck'in ağabeyini dört hafta daha tıbbi gözetime tabii tutmaya karar verdiler. Bayan Baker'ın sonraki sabah bana attığı bakışlardan da tüm bunların sorumlusu olarak beni gördüğü açıktı. Ama bunlar benim suçum değildi. Yaşananlarla hiçbir bağlantım yoktu. Ama birisi sizden nefret edince, hakmış, adaletmiş, Amerikan tarzıymış, hiçbirinin bir önemi kalmıyor.

Çarşamba günü Bay Petrelli'nin coğrafya dersine gitmek için ayaklandığımızda Bayan Baker bana bakmayı kesti. Hatta, elimizde *Senin ve Benim için Coğrafya*

kitaplarımızla sınıftan çıkmaya başladığımızda bana gülümsemeye başladı. İşte o zaman endişelenmeye başladım. Dünyayı fethetmenin bir yolunu bulmuş, şimdiden insanların karşısında titreyeceğini hayal etmeye başlayan şeytani bir dahi gibiydi.

Koridorlarda koşma yasağı olmasına rağmen, Bayan Baker'ın sınıfından koşarak kaçıp ortaokul coğrafyasının güvenli dünyasına bir an önce adım atmamak için kendimi zor tuttum.

Bay Petrelli soru formu doldurmadığımız derslerin bir değeri olmadığını düşünüyordu. Kopyaları makineden daha alkol kurumadan çıkarttığı için elleri hep mürekkep mavisiydi – alkol kokusu sınıfta keskin bir kokunun olmasına neden oluyordu.

“Bunları ikili gruplar halinde doldurun,” dedi. “Kırk üç dakikanız var.”

Kırk üç dakika. Öğretmenler zamanı normal insanlar gibi algılamıyorlar.

Meryl Lee çalışma arkadaşım olmak için yanıma geldiğinde ben hâlâ Bayan Baker'ın bana niye gülümsediğini merak ediyordum.

“Sen iyi misin?” diye sordu Meryl Lee.

“On numarayım.”

“Kalemini ters tutuyorsun.”

“Bunu belirttiğin için çok sağ ol, Dedektif Kowalski.”

“Rica ederim. Sen cevapları bulurken ben de onları kâğıda geçireyim, olur mu?”

"Cevapları sen bulsan; kâğıda da ben geçirsem, olmuyor mu?"

"Çünkü ben yazmayı biliyorum. İlk eyaletin adı ne?"

"Delaware. Sence Bayan Baker'da şeytani bir dahi tipi var mı?"

"Paranoyak değilsen, yok. İkinci eyaletin adı ne?"

"Paranoyak değilim. Pennsylvania. Bayan Baker benden nefret ediyor."

"Bayan Baker senden nefret etmiyor ve evet, sen paranoyaksın. Üçüncü eyaletin adı ne?"

"Bana güvendiğin için çok sağ ol. New York."

Meryl Lee, *Senin ve Benim için Coğrafya* kitabına baktı. "Üçüncü eyalet New York değilmiş. New Jersey'miş, New York değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunu herkes bilir," dedi.

Bay Petrelli'nin pek de temiz olmayan pencerelerinin ardında, güneşin sıcacık, çimenlerin yemyeşil, yaprakların kırmızı ve sarı olduğu o kusursuz sonbahar günlerinden birisi vardı.

Yüksekte birkaç beyaz bulut bir nefes kadar uysal bir yel tarafından sürükleniyordu.

"Dördüncü eyaletin adı ne?"

Bu, öğle arasına kadar böyle devam etti. Bayan Baker'ın suikast planı başarısız olduğundan beri öğle araları çok daha güvenli bir hale gelmişti. Beni hedefleyen diğer suikastçıların Doug Swietek'in ağabeyine ne olduğunu gördüklerini ve onları da düşüreceklerinden korktuklarını

tahmin ediyordum. O yüzden Bay Petrelli'nin dersinden çıkıp Bayan Baker'ın dersine girdiğimizde bu kusursuz ekim gününden canlı çıkabileceğime inanıyordum.

Sıcak güneşi çoktan sırtımda hissetmeye başlamıştım.

Sonrasında Bayan Baker'ın neden gülümsediğini öğrendim.

"Bay Hoodhood," dedi Bayan Baker masasının arkasından. Okul saati öğleni gösteriyordu. "Size küçük bir iş vereceğim. Diğerleriniz öğle arasının tadını çıkarın."

Meryl Lee'ye baktım. "Gördün mü?" diye fısıldadım.

"Paranoyaksın sen," dedi ve beni tek başıma bıraktı.

"Bay Hoodhood," dedi Bayan Baker, "Bayan Bigio'nun sabahtan beri pişirdiği hamur işlerinin buraya getirilmesi gerekiyor. Mutfağa inip onları buraya çıkarır mısınız? Sakın herhangi bir dedikodu başlatmayın. Onlar öğrenciler için değil, bu öğleden sonra Saint Adelbert'te toplanacak olan Vietnam askerlerinin eşleri için. Başkaları için değil."

"Başka bir şey?" diye sordum.

"Bu kadar şüpheli olmayın," dedi. "Şüphelilik yakışıksız bir tutkudur."

Yakışıksız tutkumu da alıp Bayan Bigio'yu bulmaya gittim. Yedinci sınıfların sınıfı üçüncü katta; mutfaksa zeminde, uzun bir koridorun sonunda olsa da pek zaman alacak bir işe benzemiyordu. Mutfakın koridorun sonunda olması, rüzgârın yemek kokularını binaya yaymasını engellemek içindi. Bunun işe yaradığı oluyordu. Bazense yaramıyordu. Yaramadığında koridorlar, yer döşemelerinin altına sıkışmış ölü hayvan kokusunun etrafa sinmesi gibi, hamburger kokusuyla doluyordu.

Ya suratı sürekli bir maskeyle kaplı olduğu için ya da Camillo Ortaokulu'nun mutfağında çok uzun süre çalıştığından koku alma duyusunu yitirdiğinden olsa gerek, Bayan Bigio'nun koku alabildiğini sanmıyorum.

Benim ne maskem vardı ne de koku duyumu yitirmiştim, bu yüzden mutfağa girmeden derin bir nefes almaya hazırlandım. Sonra nefesimi tutmama gerek olmadığını fark ettim. Koridora yemek kokusu sinmemişti. Sadece pişmekte olan tereyağlı hamur işlerinin, kaymağın, ısınmış havada süzölmeye devam eden pudra şekerinin leziz, ağız sulandırıcı, sıcak, tatlı kokusu vardı. O gün Camillo Ortaokulu'na yedirilecek olan Bilmem Ne Sürprizi'nden uzakta, uzun masalara dizilmiş bir düzine tepside profiteroller vardı. Kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiteroller...

"Bayan Baker seni mi gönderdi?" diye sordu Bayan Bigio.

Başım la onayladım.

Parmağıyla işaret ederek, "Şuradakinden taşımaya başlayabilirsin," dedi.

Şimdi Bayan Bigio'nun yardımseverliğime minnettar olması gerekmez mi? Kalbi olan herhangi bir insan o kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiterollerden bir tane bana vermez miydi? Bu o kadar olmayacak bir şey miydi?

Evet. Olmayacak bir şeydi.

"Taşımaya şimdi başlayabilirsin," dedi Bayan Bigio. "Sakın düşüreyim deme."

Düşürmem, merak etme diye düşündüm. Ayrıca rica ederim.

İki elime birer tepsi aldım.

“Her seferinde bir tane,” dedi Bayan Bigio.

Bayan Bigio’ya baktım. “Üçüncü kata on iki kere çıkıp inmem gerekecek,” dedim.

“Demek Bay Samowitz size biraz matematik öğretmiş. Sakın düşüreyim deme.”

Her seferinde bir tane taşıyarak, tüm tepsileri üçüncü kata çıkarmam bütün öğle arası boyunca sürdü. Her tepsiyi sınıfa getirdiğimde Bayan Baker tatlı bir şekilde gülmüsedti. “Tepsileri pencerelerin önündeki raflara koy. Serin hava sulanmalarını engelleyecektir.”

Babam ile Hoodhood ve Ortakları’nı düşündüm. Hiç şikâyet etmedim. Bayan Baker benden, pencereleri biraz daha geniş açmamı istedi ve rafın üzerinden uzanarak pencereleri daha geniş açabilmem için de her seferinde elime bir tane alarak tüm tepsileri başka bir yere taşımam gerekti. O zaman bile şikâyet etmedim.

Okul saati 12.30’u gösterip öğrenciler sınıfı doldurmaya başladığında Bayan Baker bana, “Teşekkür ederim,” dedi. Danny Hupfer bizim için olmayan profiterollerin bizim için getirildiğini sandığından omzumu yumruklamak için yanıma geldi. Bayan Baker *bize Senin ve Benim için Matematik* kitaplarımızı alarak, Bay Samowitz’in sınıfına gitmek üzere kapı önünde sıralanmamızı istediğinde gerçeği anladı.

Ama demedi demeyin, kendi sınıfınızda camın önünde leziz bir şekilde soğumakta olan on iki tepsi kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiterol varken kümelere kafa yormak zor iş. On iki tepsi profiterölü, yirmi üç öğrenci artı

Bayan Baker'a bölüştürdüğünüzde, o sınıftaki herkese kişi başı yarım tepsi profiterol düşüyordu. Bütün sınıfın aynı hesabı yaptığından şüpheniz olmasın. Koridorda, ellerinde *Senin ve Benim için İngilizce* kitaplarıyla yanımızdan geçen Bay Samowitz'in kendi sınıfının da profiterollerimize el süreceklerinden korkmadığımızı da sanmayın.

Ama boşuna endişelenmişiz çünkü sınıfa geri döndüğümüzde profiteroller yerli yerinde, pencerelerin önünde soğumaya devam ediyordu. Fakat Bayan Baker profiteroller orada değilmiş gibi davranıyordu. Sanırım sonuçta profiterollerin orada olup olmaması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Profiterollerin bizimle paylaşılma olasılığı olmadığından, çoktan Saint Adelbert Kilisesi'ndeki Vietnam askerlerinin eşlerine gönderilmiş olsalar da bu, bir fark yaratmazdı.

Saat 13.45 olduğunda sınıfın yarısı gitti ve Danny Hupfer giderken, "Eğer biz gittikten sonra sana o profiterollerden verirse, seni öldürürüm," diye fısıldadı. Bar mitsvasına gitmekte olan birinin böyle şeyler düşünmesi gerekir.

Saat 13.55 olduğunda sınıfın diğer yarısı da gitti ve Meryl Lee giderken, "Eğer gittikten sonra sana o profiterollerden verirse, sana 408 numarayı yaparım," diye fısıldadı. 408 numara neydi hatırlamıyorum ama Danny Hupfer'ın tehdidine yakın bir şeydir muhtemelen.

Hatta Mai Thi bile kısık gözlerle bana bakıp "Evini biliyorum," dedi. Bu da hiç hayra alamet bir şey gibi durmuyordu.

Ama güvende olduğumu biliyordum. Bayan Baker'ın bana bir profiterol verme olasılığı Başkan Lyndon B. Johnson'ın sınıf kapısından içeri girme olasılığı kadardı.

Gerçi herkes gittikten sonra sınıf kapısından birisi girdi. Giren Başkan Johnson değildi tabii. Camillo İlkokulu'ndan gelen bir beşinci sınıf öğrencisiydi. Bir kutu taşıyordu.

"Geldin mi, Charles?" dedi Bayan Baker. "Hepsini getirdin mi?"

"Sanırım."

"Bay Petrelli'nin ve Bay Samowitz'in sınıfındakileri de getirdin mi?"

Charles başını salladı.

"Peki alt kattaki Bayan Harknett'in sınıfını unutmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Peki ya Bay Ludema?"

"Hepsini getirdim," dedi Charles.

"Teşekkür ederim. Masama bırakabilirsin."

Charles kutuyu Bayan Baker'ın masasına bıraktı. Bana bir kere baktı. Üzgün bir bakış gibi geldi bana ve ellerini temizleyerek sınıftan çıktı.

Ellerinden tebeşir tozu döküldü.

"Bay Hoodhood," dedi Bayan Baker, "son olaylar yüzünden ortaokul öğretmenleri olarak tahta silgilerimizi daha temiz tutma kararına vardık. O yüzden Charles'tan her çarşamba günü sınıflardaki silgileri toplayıp buraya getirmesini istedim." Masasının üzerindeki kutuyu işaret etti. "Onları temizler misiniz lütfen?"

Eğer şikâyet etmenin bir zamanı varsa, işte o zaman bu zamandı. Masaya yaklaşıp kutunun içine baktım. Kutunun içinde herhalde otuz tane silgi vardı. Altı haftalık kullanımdan bembeyaz olmuş silgiler.

Bu zaman gerçekten şikâyet etme zamanıydı.

Ama Hoodhood ve Ortakları'nın geleceğini düşündüm.

Silgi kutusunu elime aldım.

Bayan Baker, "Ben fotokopi odasında olacağım," dedi.

Ne güzel, diye düşündüm.

Fakat daha sonra Bayan Baker dünyayı tepetaklak eden bir şey söyledi. "Eğer ikimiz de işlerimizi zamanında bitirebilirsek, profiterollerden bir tane alabilirsiniz."

Bembeyaz kesilmişim sanırım.

Bayan Baker, "Şok olmuş gibi bakmanıza gerek yok," dedi.

Ama şok olmuştum. Bana bir profiterol umudu vermişti. Kahverengi, yumuşacık, kusursuz bir profiterol. Sanki Bayan Baker birden Bayan Baker olmayı bırakmıştı. Sanki yepyeni bir görü yaşamıştım, yalnız bu seferki gerçektir.

Görü yok olmadan önce, merdivenleri ikişer ikişer inerek silgi kutusunu dışarıya taşıdım.

Sanki öğle arasından beri beni bekliyormuş gibi dışarıda harika bir ekim günü vardı. Dışarısı beyzbol ve biçilmiş çim kokuyor, kurumaya yüz tutmuş yapraklar dallara tutunmaya çalışıyordu. Bir süreliğine tüm bu kokular burnumu doldurdu.

Yalnız otuz silgiden çıkan tebeşir tozu bayağı fazla oluyor. Silgileri duvara vurup vurup durdum. Ciğerlerime girmeyen tebeşir tozları rüzgârla döne döne birinci kattaki sınıfların pencerelerini kapladı. Öğretmenler artık çarşamba günleri öğleden sonraları pencerelerini kapatmayı öğrenmişlerdi.

Bir profiterol. Uzun bir okul gününün sonunda. Kahverengi, yumuşacık ve kusursuz. Ve kimsenin, ne Danny Hupfer'ın, ne Meryl Lee'nin ne de Mai Thi'nin bilmesine gerek yoktu.

Tebeşir bulutu daha da yükseldi. İkinci kattaki kapalı pencerelere ulaştı.

Belki Bayan Baker bana iki tane verirdi. Ne de olsa on iki tepsi vardı. Belki iki tane verirdi.

Tebeşir tozları rüzgârda dönüyordu. İkinci katı da geçip üçüncü kat pencerelerine kadar çıkmıştı.

Belki de eve götürmem için de bir üçüncüyü verirdi.

Tebeşir tozu yedinci sınıf pencerelerine ulaştı.

Sınıftaki hava temizlensin diye açılan pencerelere...

Bayan Baker'ın pencerelerine...

Sulanmasın diye kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiterollerin hemen önüne yerleştirildiği pencerelere!

Elimde, otuzundan yirmi üçünün temizlenerek tozlarını Bayan Baker'ın pencerelerine gönderdiği silgilerin olduğu kutu; umutsuzca yukarıya koştum.

Ama çok geç kalmıştım.

Tebeşir tozu bulutu sınıfı doldurmuş, sonra da yerçekimi devreye girmişti. Tebeşir tozları usulca tüm profiterollerin

üzerine çökmüştü. Sanki Bayan Bigio üstlerine fazladan bir katman pudra şekeri serpmiş gibi duruyordu.

“Beğendiğin bir tanesini mi seçiyorsunuz?” Bayan Baker elinde bir dolu mavi fotokopiyle sınıfa girdi.

“Hayır,” dedim.

“O zaman çabuk seçin,” dedi “sonra da tepsileri arabama taşıyalım.”

Tepsiden bir tane profiterol aldım. Elimde kumlu bir profiterol tutuyormuşum gibi hissettim.

Sonra da her seferinde bir tane taşıyarak, Bayan Baker’a tepsileri arabasına indirmesine yardım ettim. Bir yandan da Vietnam askerlerinin eşlerinin tebeşir tozunu fark etmeyeceklerini umuyordum.

Seferler arasında kendi profiterolumü vestiyerde bulunan, üzerinde mantar çıkmakta olan öğle yemeklerinin yanma attım.

*

Hani küçük bir kasabada bir hikâye yayılır; biri her anlattığında da hikâye geliştikçe gelişir ve en sonunda düpedüz bir yalana dönüşür ya? O öğleden sonra Saint Adelbert’de yaşananlar da aynen böyle anlatıldı işte. Hikâye babamın kulağına geldiğinde ki babam hikâyeyi perşembe sabahı Hoodhood ve Ortakları ofisine vardığında duymuş, yani tam on altı saat sonra, hikâyeye göre profiterollerden yiyen her Vietnam askerlerinin eşi neredeyse boğularak ölüyormuş. Bu hikâyenin abartılmış versiyonu olmalıydı. Anlatılanlara göre en başta herkes Bayan Baker’ı suçlamış ama Bayan Baker’ın böyle bir şaka yapamayacağını fark ettiklerinde bu sefer gözler Vietnam

askerlerinin eşlerinden birisi olan Bayan Bigio'ya dönmüş. Bayan Bigio pudra şekerinde bir sorun olması gerektiğini ve üretici şirkete bir şikâyet mektubu yazma güvencesi verdiğinde, onu Vietnam Askerleri'nin Eşleri'nden atmaktan vazgeçmişler. Ama Bayan Bigio bir daha asla Resmi Aşçı olmayacakmış. Asla.

Bunu duyunca Bayan Bigio gözleri yaşlı bir şekilde profiterollerin aslında o kadar da yenilemeyecek kadar kötü olmadığı konusunda ısrar etmiş ve bir profiterölü ağzına atmış, çiğnemiş ve yutmuş.

Saint Ignatius Hastanesi'ndeki doktor, krizin Bayan Bigio öksürmeyi reddettiği için geldiğini söylemiş.

O gece akşam yemeğinde babam bana yakışsız bir tutkuyla baktı.

"Holling," dedi, "Bayan Baker'la her şey yolunda mı?"

"On numara," dedim.

"Dün ona profiteroller yaparken yardım etmedin mi?"

"Hayır, efendim."

"Gizlice okul mutfağına girip Bayan Bigio'nun pudra şekerine de bir şey yapmadın, değil mi?"

"Hayır, efendim. Yapmadım."

"Yani her şey yolunda, öyle mi?"

"On numara."

"O zaman dünkü olay hakkında..."

Pekâlâ işte tam bu sırada Presbiteryen olduğum için başıma gelen onca şey adına ve eğer babam sorusunu tamamlasa, ona vereceğim cevabın gerçeklerden çok uzakta olacağından dolayı, Tanrı olaya müdahale etti. Babam

sorusunu bitiremedi çünkü ablam yanağında parlak sarı bir çiçekle odaya gelip karşıma oturdu.

Babam ablamın yanağındaki çiçeğe bir süre baktı ve sonra anneme döndü.

“Kızına söyle; yanağında parlak bir sarı çiçek resmi var.”

Ablam, “Yanağımda bir çiçek olduğunu biliyorum,” dedi.

Babam, “Niye var?” diye sordu.

“Nedeni açık değil mi?”

“Senin bir çiçek çocuk olduğuna inanmamızı istemiyorsan değil.”

Ablam hiçbir şey söylemedi.

Tüm dünya içine derin bir nefes çekerken ufak bir duraklama yaşandı.

“Hayır,” dedi babam, “sen bir çiçek çocuk değilsin.”

“Çiçek çocuklar harika insanlardır ve başkalarına zarar verecek hiçbir şey yapmazlar,” dedi ablam.

Babam gözlerini kapattı.

“Biz barış, anlayış ve özgürlüğe inanıyoruz. Paylaşmaya ve insanların birbirlerine el uzatmasına inanıyoruz. Biz dünyayı değiştireceğiz.”

“Bir çiçek çocuk,” dedi babam gözlerini açarak, “Greenwich Köyü’nde yaşayıp kirli kot pantolon giyen, saçma incik boncuk takan ve bir çift çorabı bile değiştiremeyecek hippidir.”

“Elli bin çiçek çocuk bugün Pentagon’da savaşı protesto etti. Hepsi de senin hatalı olduğunu söylüyor.”

"Çok şükür, doğru ve yanlış matematik belirlemiyor."

"Başkan Johnson da belirlemiyor."

"Çok teşekkürler, Bayan Politik Tahlil," dedi babam. "Şimdi bir de bunu analiz et: Şu an konuştuğun kişi Ticaret Odası'nın 1967'nin İşadamı adaylarından birisi. Bu, o kişinin çok uzun zamandır istediği bir şeref. Bu ayrıca o kişinin henüz görmediği daha kârlı iş anlaşmalarının yolunu açacak bir şeref. Kendisine çiçek çocuk diyen bir kızı olan insanlara verilen bir şeref değil. O yüzden şimdi git ve suratını temizle."

Dünya hâlâ nefesini vermediği için bir başka uzun duraklama yaşandı. Bu seferki bayağı uzundu. Dünya neredeyse kriz geçirecek duruma gelmiş olmalıydı.

Sonra ablam sandalyesini geri iterek ayağa kalktı ve yukarı çıktı. Aşağı indiğinde yanağında sadece sarı bir leke vardı.

"Babam fasulyeyi uzatsana," dedi.

*

O gece ablam odama geldi.

"Yardımanın için çok sağ ol, Holling."

"Çiçek çocuk olmuştun? Bunun için benden destek mi bekliyorsun?"

"Kendimden daha büyük bir şeye inandığım için destek bekliyorum."

"O zaman suratına parlak sarı çiçekler çizme. Çok salakça görünüyordun."

"Asıl sen şunu düşün biraz:" dedi ablam, "senin salakça görünmek için suratına hiçbir şey çizmene gerek yok."

"Desteğimi, bu şekilde konuşarak kazanamazsın," diye belirttim.

"Pentagon'da elli bin kişi, Holling. Elli bin. Büyük bir şey yaşanmaya başladı bugün. Belki de artık büyümenin zamanı gelmiştir."

"Ben de mi çiçek çocuk olayım yani?"

"Olman gereken kişi ol diyorum. Holling Hoodhood ol."

"Fark etmemişsindir diye söylüyorum; ben zaten Holling Hoodhood'um."

"Böyle düşünmek içini rahatlatıyor, değil mi? Ben sana bakınca sadece Hoodhood ve Ortakları'nı devralacak evladı görüyorum."

"İkisi de aynı şey," dedim.

"Bunlar sadece sen aynı şey olmalarına izin verirsen aynı olur. Niye seni sindirmesine izin veriyorsun? Niye hiç ona karşı durmuyorsun?"

"Sanki sen ona karşı durunca çok işe yarıyor."

Ablamın eli yanağına gitti.

"O zaman bunu niye yapasın ki?" dedim.

"Ona, kim olduğumu ve ileride kim olacağımı bana söylemesinden hoşlanmadığımı göstermek için."

"Şu an yanağında çiçek resmi yok. Pek bir fark yaratmış gibi görünmüyor."

"Benim için bir fark yaratıyor," deyip yatak odasına, yüksek sesle Monkees dinlemeye gitti.

Sonraki sabah Bayan Baker beni vestiyerin önünde bekliyordu. "Bay Hoodhood, çarşamba öğleden sonrası rutinlerimizi düşünüyordum da... O konuda biraz değişiklik yapmalıyız."

Jambon, peynir ve brokolili omleti hatırlayın.

"Değişiklik mi yapmalıyız?" dedim.

"Değişiklik yapmalıyız. Bunu çarşamba günü konuşacağız. Ama bundan sonra sana iş vermeyeceğim – belki son bir tane."

"Son bir tane mi?"

"İkinci bir profiterol karşılığında mesela."

Yakışıksız tutkum artmaya başladı.

"Tamam," dedim. "Son bir iş daha. Ama profiterole gerek yok."

Bayan Baker, "İşe bak," dedi ve gitti. Bunun yeni bir strateji olduğundan emindim. Fakat bu stratejiyi çözecek zamanım yoktu.

"Sana profiterollerden verdiler mi?" dedi Meryl Lee.

"Pek sayılmaz," dedim.

"Bayan Baker 'İkinci bir profiterol için.' dedi. İkinci. Sen de 'Tamam.' dedin. Bu nasıl 'pek sayılmaz' oluyor?"

Danny Hupfer yanımıza geldi. "Sana profiterollerden mi verdiler?"

"Yemedim ki."

"Yememişsindir kesin. İzlemek için bir rafa koymuşsundur."

"Hayır. Gerçekten yemedim."

"Hepimize profiterol borcun var," dedi Meryl Lee.

"Ne demek hepinize profiterol borcum var?"

"Bak tane tane söylüyorum: Hepimize... profiterol... borcun... var."

"Tüm sınıfa yetecek kadar profiterölü nereden bulayım ben?"

"O senin sorunun," dedi Danny Hupfer. "Ya profiterol getirirsin ya da ölürsün."

Mai Thi bana bakıp gözlerini kıstı.

Demedi demeyin, her gün yeni yeni ölüm tehditleri alıyorsanız yedinci sınıf öğrencisi olmak zor iş.

Eve dönerken Goldman Fırını'na uğradım. Onlarda da profiterol vardı – hem de tebeşir tozsuz. Ama profiterölün kaç para olduğunu duysanız inanmazsınız! Yirmi iki profiterölün fiyatını ödeyebilmek için üç haftanın harçlığını biriktirmem gerekir. Üç hafta ya!

Dünya adil bir yer değil.

Pazartesi günü Danny, Meryl Lee ve Mai Thi'ye üç haftaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Kabul ettiler. Hemen hemen yani. Ölüm tehditleri, profiteroller gelmezse başıma nelerin geleceğinin yeni ve kanlı betimlemelerle her gün yinelendi. Demedi demeyin, Danny Hupfer'ın bayağı kanlı bir hayal gücü var ama Meryl Lee'ninkinin yanında Danny'ninki solda sıfır. Çarşamba günü gelip Bayan Baker'la yalnız kaldığım için neredeyse memnundum.

Aklınız alıyor mu? Bayan Baker'la kendimi daha güvende hissettim!

Yeni stratejisini henüz çözememiş olduğum halde.

"Bay Hoodhood," dedi Bayan Baker, "elimizdeki fırsatları değerlendirmiyoruz."

"Değerlendirmiyor muyuz?"

"Değerlendirmiyoruz. Bundan sonra çarşamba öğleden sonraları birlikte Shakespeare okuyacağız."

"Shakespeare."

"Söylediğim her şeyi tekrar etmenize lüzum yok. İngiliz dilini yeteri kadar iyi bildiğinizi tahmin ediyorum yoksa sizden Shakespeare okumanızı istemezdim."

Başımınla onayladım.

"Öncelikle diyalogu takip ettiğinizden emin olayım diye Venedik Taciri'ni birlikte sesli okuyacağız. Daha sonrasında siz kendi başınıza okumaya başlayacaksınız."

Shakespeare okumak... Bayan Baker'ın aklına gelen tüm stratejiler arasında bu en acımasız olanıydı. Öğretmenler Shakespeare'den, sadece öğrencilerini sıkıntıdan öldürmek istediklerinde bahsederler. Ben de sekiz ay boyunca sıkıntıdan ölecektim. Hiçbir insan evladı buna dayanamazdı.

"Silgileri temizlememi istemediğinizden emin misiniz?"

Bayan Baker başını salladı. "Sizden son bir iş rica edeceğim," dedi. "Sycorax ve Caliban'ın kafeslerinin temizlenmesi gerekiyor."

Sınıfın öteki ucundaki Sycorax ve Caliban'a baktım.

Size daha Sycorax ve Caliban'dan bahsetmedim. Biraz korkutucu olduğu için bir sonraki kısmı atlayabilirsiniz.

Çünkü Sycorax ve Caliban birer sıçandı.

Camillo Ortaokulu'nun diğer tüm sınıflarında balık, hamster ya da çöl faresi vardı.

Bizdeyse sıçan...

Bayan Baker'ın söylediğine göre, sıçanlarımızın olmasının sebebi, Yüzbaşı Tybalt Baker'ın onları daha küçücük, sevimli birer tüy yumağı iken, temiz talaşlar içinde görmüş olması. O zaman bir hayvan dükkânının vitrinindeymişler ve içeri girip parmağını kafeslerine soktuğunda hayvanlardan biri parmağını yalamış. O an onların bir yuvaya ihtiyaçları olduğuna karar vermiş.

O yüzden şimdi bizim sınıfımızdaydılar ve Bayan Baker Yüzbaşı Tybalt Baker'ın ona verdiği hiçbir şeyi atacak değildi. Sıçanların yanına yaklaşmıyor olsa da...

Aslında sınıfta kimse – Doug Swietek bile, ki o her şeyi yapmaya hazırdır – Sycorax ve Caliban'ın yanına yaklaşmıyordu çünkü hayvanlar artık tatlı birer tüy yumağı olmaktan çıkmışlardı. Her birisi beş kilo çeker gibi görünüyordu. Vücutlarının bazı yerlerinde lekeler olsa da derilerinin büyük kısmı sarıydı ve kabuk bağlamıştı. Birisi onlara doğru baktığında bile, kendilerini kafeslerinin kenarlarına atıp, kabuk tutmuş burunlarını tellerin arasından çıkarıyor, uzun sarı dişlerini takırdatıyorlardı. Boğazlarından çıkan sesler doğanın başka yerinde duyulan türden sesler değildi.

Muhtemelen veba da taşıyorlardı.

"Onlar içindeyken kafeslerini temizleyemem," dedim.

"Tezgâhın altındaki dolapta daha küçük bir kafes var. Onun içine biraz yiyecek dök, ağzını büyük kafesin ağzına

yerleştir ve kapaklarını aç. Sycorax ve Caliban küçük kafese koşacak. Sonra da sen büyük kafesi temizlersin.”

Anlattıkları çok basit geldi, o yüzden gözlerinde “Plan” diyen bir parıltı var mı diye Bayan Baker’a baktım. Fakat o sırada eski, yeşil bir kitabı açıp ince sayfalarını çevirmeye başladığından gözlerini göremedim. “Acele edin, Bay Hoodhood. Sonra da oyunun tadını çıkaralım,” dedi.

Dolabın içindeki küçük kafesi buldum ve Bayan Baker’ın anlattıklarının gerçekteőeğine başta inanmamış olsam da gerçekten dediğı gibi oldu. Sıçanlar herhalde öyle açtılar ki yiyecek için her şeyi yaparlardı. Tebeşir tozu kaplı profiterol bile yerlerdi. O yüzden kafeslerin kapılarını açtığında, burunlarını dışarı çıkarmayı ve dişlerini takırdatmayı bırakıp küçük kafese koştular. Sonra büyük kafesi, kendimden olabildiğince uzakta tutarak çöp kutularının yanına götürdüm. Kafesin içindeki her şeyi çöpe attım ve kafesi Bay Vendleri’nin odasının yanındaki musluğā götürdüm. Birkaç metre öteden hortumla yıkadım. Kesinlikle gerekmediğı sürece hiçbir şeye dokunmayacaktım.

Erkekler tuvaletinden kâğıt havlu alıp, kafesi bir güzel kuruladım. Sonra da kafesi sınıfa taşıyıp içini talaşla doldurdum – dolabın arka kısmında koca bir kova talaş vardı. En son da büyük kafesin yiyecek ve su haznelelerini doldurdum.

Küçük kafeste, Caliban ve Sycorax burun çıkarma ve diş takırdatma rutinlerine geri dönmüşlerdi ama herhalde, karınlarını daha yeni doyurdıkları için, eskisi kadar çıldırmış davranmıyorlardı.

Kafeslerini yan yana getirdim ve ikisini birbirine sıkıca bastırıp kapaklarını açtım. Sycorax ve Caliban yürümeye başladı.

"Bu arada," dedi Bayan Baker masasının oradan, "öğretmenler Shakespeare'den öğrencilerini sıkıntıdan öldürmek için bahsetmezler."

Biliyordu! Ne düşündüğümü anlayabiliyordu!

Ve gördüğünüz gibi, bundan sonra yaşananlar da benim suçum değildi.

Suratımda şaşkın bir ifadeyle Bayan Baker'a döndüm ve kafeslerin ellerimde gevşediğini hissettim.

Bayan Baker birden ayağı fırlatarak, "Bay Hoodhood!" diye bağırdı.

"Sycorax ve Caliban'ın vücutları iki kafesin tam ortasındaydı. Burunlarını zafer kazanmış gibi oynatıyor ve dişlerini baş parmaklarıma olabildiğince yakında takırdatıyorlardı. İki kafesi sert bir şekilde birbirine vurdum ve sıçanlar korkunç, tiz bir çığlık koyuverdiler. İkisi de ufak siyah gözlerini bana dikti, gözleri şeytani bir ışıkla parlıyordu ve kaçmalarını zorla engelleyen telleri çılgın bir şekilde tırmalamaya başladılar. Aynı zamanda çığlık atmaya devam ediyorlardı.

Çoktan odanın öteki ucuna olan yolun yarısını aşmış olan Bayan Baker, "Onlara zarar vermeyin!" diye bağırdı. Ben de kafesleri biraz ayırdım. Sycorax kafesin içinde tıslayarak çılgınlar gibi döndü; Caliban'ın üzerine atladı ve ilerledi. Ardından sarı çenesi açık halde, baş parmağımın üzerinden dışarı atladı.

"Ah!" dedim ve kafeslerden uzağa zıpladım.

"Tıss," dedi Caliban ve kafeslerden aşağı atladı.

"Hiss," dedi Sycorax ve tezgâhtan aşağı atladı.

"Tıss," dedi Caliban bir kez daha ve Sycorax'ın ardından tezgâhtan aşağı, dolabın üzerine atladı.

"Ah!" dedi Bayan Baker ve Danny Hupfer'in sırasının üzerine çıktı.

"Ah!" dedim ben de bir kez daha; Sycorax ve Caliban ayağımın üzerinden geçip – ayağımın üzerinden geçtiler! – vestiyere, üzerinde mantar çıkmış öğle yemeği kalıntılarının arasına yöneldiğinde.

O sıralar Bayan Baker ve ben çok hızlı nefes alıp veriyorduk. O yüzden Bayan Baker'ın ağzından çıkanlar boğuk bir fısıltıdan ibaretti. "Bay Vendleri'yi çağır. Çabuk."

Kendimi tekrar tehlikeye atmamak için sıraların üzerinden atlaya atlaya gittim. Ayağımın Üzerinden Geçtiler!!!

Bay Vendleri'ye söylediğimde sınıfa gelmez diye korktuğumdan, sınıfa gelene kadar onu niye çağırdığımı ona söylemedim. Anlattığımızda bize kocaman gözlerle baktı. (Ben bu arada yine bir sıranın üzerine çıkmıştım.) Sonra kafasını salladı, aşağı koridordaki malzeme dolabına gitti ve elinde bir kürek, iki süpürgeyle geri geldi. "Sen onları o taraftan dışarı çıkar," dedi. "Ben de bu tarafta kürekle bekleyeceğim."

"Dışarı mı çıkarayım?" dedim.

"Onlara zarar vermeyin," dedi Bayan Baker.

"Dışarı mı çıkarayım?" dedim yine. Beni duymadılar sanırım.

"Onlar bana zarar vermediği sürece onlara zarar vermem," dedi Bay Vendleri. Onların yapmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu.

Bayan Baker ve ben sıralardan indik.

"Dışarı mı çıkarayım?" diye sordum üçüncü kez.

"Bay Hoodhood, cesur olun," dedi Bayan Baker.

Demedi demeyin, elimizde süpürgelerle vestiyere doğru yavaş adımlarla ilerlerken hiç de cesur görünmüyorduk. Çürümeye yüz tutmuş öğle yemeği kalıntılarını dürttüğümüzde de cesur görünmüyorduk. Ya da asılı kabanların arkasına baktığımızda da... Sıçanlar Doug Swieteck'in kabanının arkasından çılgılığı andıran sesler çıkararak fırladığında cesur görünmediğimize de eminim. Sıçanlar inleyerek, böğürerek ve salyalarını akıtarak Bay Vendleri'ye doğru zıpladılar; Sycorax'ın ağzında çürümeye yüz tutmuş bir profiterol vardı. Bay Vendleri'nin "Ah!" diye bağırıldığını işittik ve biz vestiyerin öteki ucuna vardığımızda, Bay Vendleri de Danny Hupfer'm sırasının üzerine çıkmıştı.

Parmağıyla göstererek, "Radyatörlere tırmandılar," dedi.

Fakat orada fazla kalmadılar.

Tıslamalarını işittik. Duvarlarda tırnak sesleri işittik. Tavan kaplamalarının üzerinde ağır ayak sesleri işittik. Sonra tüm sesler kesildi. Tüm bu kovalamacadan geriye bir tek Sycorax'ın radyatöre tırmanmadan önce ağzından attığı profiterol kalmıştı.

"Bay Guareschi'ye haber versem iyi olur," dedi Bay Vendleri.

O arada yine masasının üzerine çıkmış olan Bayan Baker bir bana baktı, bir de yerdeki profiterole... Sonra yine bana baktı. "Acele etseniz iyi olur," dedi.

Ve konu burada kapandı. Profiterolden kimse bahsetmedi.

Bu yeni strateji tam olarak neyse, gayet iyi bir stratejiydi.

Bay Vendleri haber vermeye gitti ve kısa bir süre sonra Bay Guareschi kaçış mahalline geldi. Okul müdürleri ve küçük ülkelerin diktatörleri koşmaya pek alışık olmadıklarından Bay Guareschi nefes nefeseydi. Kafeslere ve vestiyere göz attı ve kulağını duvara dayadı. "Hiçbir şey duymuyorum," dedi. Hiçbirimiz duymuyorduk.

Bay Vendleri bir umut, "Belki kaçıp gitmişlerdir," dedi.

Sanki artık çok bir önemi varmış gibi Bay Guareschi, "İlk başta nasıl kaçtılar ki?" diye sordu.

"Ben kafeslerini temizliyordum," dedim.

"Benim hatamdı," dedi Bayan Baker. "Bu işi ona yaptırmamalıydım."

"Kesinlikle öyle," dedi Bay Guareschi. Düşünürken çenesini ovdu. "Ama artık kaçtılar ve bundan kimseye bahsedemeyiz. Anlıyor musunuz? Kaçaklar yakalanana kadar, şu an bu sınıfta olanlar dışında kimsenin bu kazadan haberi olmayacak." Bay Guareschi'nin sesi alçaldı ve tehditkâr bir tona büründü. "Tek bir kişinin bile."

Böylece Bay Guareschi'nin Kaçaklara Karşı Olan Avı başlamış oldu.

Ha bu arada, Sycorax ve Caliban kafeslerinden kaçtıklarında ağızından çıkan tam olarak "Ah" değildi.

Bay Vendleri'nin de öyle.

Bayan Baker'ın da...

*

Bay Guareschi ve Bay Vendleri avlarını planlamak için ayrıldıklarında, Bayan Baker'la sınıfta yalnız başıma kalmak istediğimden pek emin değildim. Profiterol hakkında herhangi bir şey söylememiştii ama er ya da geç bu konu açılacaktı. Bayan Baker konuyu ilk fırsatta açtı.

Kapı kapanır kapanmaz Bayan Baker ellerini beline koyup düşünceli bir şekilde bana baktı.

"O profiterölü yemedin, değil mi?" dedi.

Başımı yavaşça salladım. Suçsuz görünmeye çalıştım.

"Ama yemiş gibi davrandın."

Hiçbir şey söylemedim. Hoodhood ve Ortakları'nın geleceğı birden tehlikeye girmişti.

"Akıllıca bir yemek seçimi yapmışsın. Sırana geç."

Ve konu burada kapandı. Gerçekten. Sadece bunları söyledi.

Sıramın üzerinden inmeden önce yerde gezen bir şeyler var mı yok mu diye etrafa bakındım.

Bayan Baker sabırsızca "Bay Hoodhood," dedi.

Kendisinin de hâlâ masasının üzerinde durduğunu belirtmek istedim ama Hoodhood ve Ortakları'nın geleceğı artık tehlikede olmadığı için hiçbir şey söylemedim. Bayan Baker benim tereddüt ettiğimi görünce, etrafına bakındı ve masasından sandalyesine, oradan da yere indi. Ayaklarını yere basmadan önce bir an tereddüt etti. "Şimdi oturun," dedi. Masasının en alt çekmecesini açtı.

Eski, siyah bir kitap çıkardı ve üzerindeki örümcek ağlarını temizledi. Sonra siyah kitabı getirip sıramın üzerine bıraktı. Kitap toz ve küf kokuyordu.

“William Shakespeare’in oyunları,” dedi Bayan Baker, “gerçek ruhu hiçbir zaman sıkmaz. Venedik Taciri’ni açın.”

Açtım.

O öğleden sonranın geri kalanında ayaklarımızı yere indirmemeye dikkat ederek sırayla Venedik Taciri’ni okuduk. Yazılar çok gözlü küçük böcekler için yazılmış gibiydi ve kitaptaki tüm resimler saçmaydı. Kim çiçek gibi poz verir ya da o resimlerde giydikleri kıyafetleri giyip de sokağa çıkmaya cesaret edebilirdi ki?

Bayan Baker’ın stratejisi boşa çıktı! Strateji gereği tersini söylemiş olsa da beni sıkıntıdan öldürmeyi planlıyordu. Ama Venedik Taciri güzel bir oyundu.

Tabii ki içinde bir Jim Hawkins yok. Ayrıca Sylock’la olan sahneler başta biraz yavaş. Ama mahkeme salonunda, borcunu ödeyemeyen Antonio’dan bir parça et kesmeye hazır olduğunda hızlanıyor – bu tam Long John Silver*’ın yapacağı türden bir şey. Sonra Portia gelip her şeyi tepe-taklak eden bir konuşma yapıyor.

*Oysa merhametin yeri bütün bunların ötesindedir;
Kralların yüreğinde taht kurmuştur o.*

Bayan Baker bu sözleri okuduğunda içim titredi.

* *Define Adası* adlı romanın karakterlerinden biri.

Ama Shylock'un titremedi. Shylock tam bıçağını kullanacakken, Portia yeniden her şeyi tepetaklak ediyor ve en sonunda hâkim Antonio'yu serbest bırakıyor.

*Şu merhamet zorla olmaz,
Merhamet gökten süzülen yağmur gibidir.*

Bunlar da insanı tir tir titreten sözlerden.

Böylece Bayan Baker'ın bir başka alçak planı daha başarısız oldu.

O gece rüyamda Doug Swieteck'in ağabeyini Shylock olarak gördüm. Elinde futbol topu, maçta onu düşürdüm diye o topu suratıma çarpmak için eğiliyordu. Sonra Meryl Lee beliriyor ve Doug Swieteck'in ağabeyi ona bakıyor; ben de ona bakıyorum, "merhamet gökten süzülen yağmur gibidir," diyecek diye bekliyorum. Meryl Lee ağzını açıyor ve Doug Swieteck'in ağabeyine:

*Durma, devam et.
Şu futbol topunu bulutlardan düşen yıldırım misali,
Kafasına indir onun.*

Bunlar da insanın için tir tir titreten sözlerden.

Sonra olaya bakan hâkim olan Bayan Baker'a bakıyorum; o da yanağında sarı bir çiçek resmi olduğu için gü-lümsüyor. Sonra mahkeme salonuna bakıyorum ve oturan babamı görüyorum. Belki hâkime rüşvet verir diyorum

içimden ama o, "Bayan Baker'la her şey yolunda mı?" diyor. "On numara," diye cevap veriyorum. "O zaman ne yaptın?" diye soruyor babam. Bayan Baker gülümsemeye devam ediyor.

Demedi demeyin, Shakespeare beni, Meryl Lee'yi, Doug Swietek'in ağabeyini ve Bayan Baker'ı tanısaydı, ona yazacak bir sürü şey çıkardı.

*

Sonraki çarşamba da Venedik Taciri'ni okuduk ve Ekim ayının son çarşamba günü kitabı bitirdik. Kitaplarımızı kapattıktan sonra Bayan Baker birlikte Shylock'un karakterini tartışmamızı istedi.

"Aslında kötü bir adam değil, değil mi?" dedim.

"Hayır," dedi Bayan Baker, "değil."

"Daha çok şey isteyen..."

"Ne isteyen, Bay Hoodhood?"

"Daha çok olmak istediği kişi olmak isteyen biri," dedim.

Bayan Baker bunu bir süre düşündü. "Peki neden olmuyor?" dedi.

"Çünkü olmasına izin vermiyorlar. Belli bir şekilde olmasına karar vermişler ve o da kısıtlı kalmış. Gerçekte olduğu kişi dışında başka bir şey olamaz," dedim.

"Bu yüzden bu oyuna trajedi deniyor," dedi Bayan Baker.

KASIM

Her sene olduğu gibi kasım ayı Long Island’a yağmur getirdi. Günler gri ve nemli bir hale geldi ve havada asılı duran sis her şeye tesir etmeye başladı. Kusursuz evin önündeki kusursuz beyaz kaldırım her an ıslaktı. Açelyalar önce beyaz ve pembe çiçeklerini, sonra da yapraklarını kaybetti. Yarı çıplak ve mahcup kaldıkları için de babam onları çuval bezleriyle sıkıca bağladı. O çuval bezleri de ıslandı. Kasımın ilk cumartesi günü son kez çimleri biçtim, ardından babam düzgün olsunlar diye çimleri bir kez daha biçti. “Bahara kadar böyle duracaklar, bari güzel dursunlar,” dedi. Sonraki cumartesi çatıya çıkıp olukları temizledik çünkü ne zaman yağmur yağsa oluklar taşıyor, Kusursuz Ev’in köşelerini kirletiyordu. Bu da babamı çok sinirlendiriyordu.

Ama hiçbir şey babamı, Kusursuz Oturma Odası’nın tavanındaki leke kadar sinirlendirmedi. Odaya giren olmadığından suyun tavana ne kadar süredir damladığını kimse bilmiyordu. O yüzden annem evi süpürürken o lekeyi keşfettiğinde, leke yuvarlak bir çöp tenekesi kapağı genişliğinde, küften kapkara haldeydi. O gece babam tavanın durumunu kontrol etmek için elini uzattığında bir

avuç siva suratına düştü. Küflü kısımlarından birazı ağızına girdi.

O günün akşam yemeğinde kimsenin ıtı çıkmadı.

Kasım ayı böyle işte. Artık varlığından emin olamadığınız için güneşin kendini bir an için gösterdiği ya da bulutlarından ardındaki mavi göğün varlığına dair bir işaret bulunduğu zamanlara şkrettiğiniz bir ay kasım ayı. Güneşi ya da mavi göğü göremiyorsanız, en azından kar yağsin da şu gri dünya, gözlerinizi kamaştıran parlak bir beyaza boyasın diyorsunuz.

Ama kasım ayında Long Island’a kar yağmaz. Yağmur yağar. Yağdıka yağar hem de.

Sanırım Bayan Baker da bana *Fırtına’yı* okutma fikrini bu havadan almış.

Fakat beni sıkıntıdan öldürme odaklı alçak planı yine başarısız oldu çünkü *Fırtına*, *Venedik Taciri*’nden bile daha iyiydi. Hatta neredeyse *Hazine Adası*’ndan bile iyiydi – gerisini siz düşünün.

İçinde ne kadar güzel şey barındırdığını görmek şaşırtıcıydı. Bir fırtına, cinayete teşebbüsler, cadılar, büyücüler, görünmez ruhlar, devrimler, kr ktk sarhoş olana kadar içen karakterler, Caliban adında öfkeli bir canavar – aklınız alıyor mu? Bayan Baker’ın bunu okumama nasıl izin verdiğini benim aklım almıyordu. Kitabın bir sürü sansrlenebilecek kısmı vardı. Herhalde kendisi de okumadı, yoksa bunu okumama kesinlikle izin vermezdi.

Caliban – oyundaki canavar, kaçak sıçan değil – bir sürü lanet biliyordu. Hani bayağı biliyordu hem de. Bay Vendleri’nin Danny Hupfer’in sırasının üzerindeyken

söyledikleri onunkiler yanında hiçbir şeydi. Doug Swieteck'in ağabeyi bile böyle lanet yağdıramazdı ve o küfrederek sarı okul otobüslerinin rengini soldurabilirdi.

Tam olarak ne anlama geldiklerini bilmesem de onları ezberlemeye karar verdim. Doug Swieteck'in ağabeyinin küfürlerinin ne anlama geldiğini de bilmiyordum o yüzden pek bir fark yaratmıyordu. Önemli olan kelimelerinin ağızdan çıkışı zaten. Önümde ablamı hayal ederek odamda alıştırmalara başladım.

Günbatımı rüzgârına tutulasınız, mahvolasınız.

Farkındayım, pek bir numarası yok. Fakat yavaşça ve tehditkâr bir şekilde söylerseniz, "mahvolmak" kısmına geldiğinizde, amacına ulaşacaktır. Hele gözleriniz yarı kapalı şekilde söylerseniz, o zaman kesin olacaktır. Ama geri kalan Caliban hakaretlerini hızlı ve sesli bir şekilde söylemeniz daha iyi olur. Mesela:

Kızıl veba çarpsın sizi!

Kurbağalar, böcekler, yarasalar yağsın üzerine!

Anamın pis kokulu bataklıklarda, kuzgun tüyüyle sıyırıp topladığı uğursuz dumanlar tepene yağsın.

Şu sonuncusunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama son üç kelimenin üzerine basarak söylerseniz, amacını gerçekleştiriyor.

Bayan Baker kitabı kendi okumuş olsa, bana okutmazdı demiştim size.

Her gece akşam yemeğinden sonra aynamın önünde alıştırma yapıyordum. Gömleğimi de çıkarıyordum çünkü o şekilde daha tehlikeli görünüyordum. İlk önce "Kurbağalar, böcekler ve yarasalar" olanı kusursuzlaştırmaya

karar verdim çünkü en iyi onu anlıyordum ve bu haka-
reti söylemeye çalıştığımda, "böcekler" kısmında ağzım-
dan ufak bir miktar tükürük fırlıyor.

İkinci salı gecesinde, annem kapımı çaldığında, "kur-
bağalar" kısmını söylerken boğazımdan insanın kanını
donduran bir hırıltıyla söyleyebiliyordum.

"Holling?" dedi. "İyi misin?"

"Yok bir şeyim," diye bağırdım.

"Birisiyle mi konuşuyorsun?"

"Bir konuşma için alıştırma yapıyorum," dedim. Pek
de yalan sayılmazdı.

"Ah," dedi. "O zaman sen devam et."

Bir süre "kızıl veba" üzerinde çalıştım çünkü bunun
önemli kısmı zamanlamayı tutturabilmektir.

Daha sonra babam kapımı çaldı. Reklamlar çıkmıştı
herhalde.

"Sesin aşağı odadan bile duyuluyor. Ne yapıyorsun
içeride?"

"Shakespeare çalışıyorum.

"Shakespeare'i ne yapacaksın?"

"Bayan Baker için."

"Bayan Baker için mi?"

"Evet."

"O zaman iyi çalış," dedi ve gitti.

Ablam kapımı çalmaya başladığında "kurbağalar, bö-
cekler, yarasalar"a geri dönmüştüm.

"Holling?"

"Efendim."

"Kapa çeneni."

"Günbatımı rüzgârına tutulasın da mahvolasın," dedim.

Birden kapım açıldı. "Sen ne dedin bana?"

Suratınıza gökten bir şey indirmek üzere olan on altı yaşındaki ablanızın karşısında, Shakespeare'in bile söyleyecek sözü olmuyor. "Hiçbir şey," dedim.

"Öyle de kalsın," dedi, "ayrıca gömleğini giy, tipsiz." Kapıyı çarparak kapattı.

O gece daha fazla alıştırmaya gerek kalmadığına karar verdim.

Lanetleri çalışacak تنها bir yere ihtiyacım olduğu için, sonraki sabah okula erkenden gittim. Üçüncü kata çıktığımda Bay Vendleri'yi, koridorun ortasındaki bir merdiveni tutarken gördüm. Elinde yarım düzine fare kapanı vardı ve onları Bay Guareschi'ye uzatıyordu. Bir tavan kaplamasını çıkarıp tavana girdiği için, Bay Guareschi'nin sadece bacaklarını görebiliyordum.

"Diğerlerini de versene," dedi Bay Guareschi aşağıya. Bay Vendleri kapanları verdi.

"Şimdi de peyniri ver."

Bay Vendleri elini tulumunun iç cebine soktu ve içinde sarı peynir küpleri olan plastik bir poşet çıkardı.

"Şimdi, yayı geri çekeceğim," dedi Bay Guareschi, "ve yemi buraya..."

Sert bir şak sesi geldi ve ardından gökten düşen yağmur değildi. Bay Guareschi'ydi.

"Ah" dedi.

(Tam olarak "Ah," demedi ama dediği de Shakespeare'inkiler kadar güzel değildi. Bayan Baker'inki kadar bile güzel değildi.)

Bay Guareschi yerden yukarı baktı. Suratı kırmızı; parmakları daha da kırmızıydı. Parmaklarının kendisinden ayrılmasını istermişçesine elini sallıyordu. "Ah" dedi yine.

(Tam olarak değil.)

"'Kızıl veba çarpsın seni!' diyebilirsiniz," dedim.

Hâlâ yerde olan Bay Guareschi bana baktı. "Bu kadar erken saatte okulda ne arıyorsun?" dedi.

"Ya da, 'Yamalı dangalak!' " dedim.

Bay Guareschi tekrar parmaklarını salladı. "Okula bu kadar erken saatte gelmemen gerekiyor," dedi.

"Kapanları koyduğumuzu gördü," dedi Bay Vendleri.

Bay Guareschi ona baktı. "Sıçanları kaçırın öğrenci bu," dedi. "Onun zaten haberi var."

Bay Vendleri bana sert bir bakış attı. Sonra da parmağını dudağına getirdi. "Kimseye tek kelime söyleme," dedi.

"Tek kelime söylersem kurbağalar, böcekleri yarasa-lar yağsın üzerime," dedim. Bu sefer zamanlamayı da tam tutturdum - hatta "böcekler" derken tükürmedim de.

Bay Guareschi bana tuhaf bir şekilde baktı, sonra yavaşça ayağa kalkıp etrafına düşmüş fare kapanlarını topladı ve tırmanmak için merdivene döndü. Kırmızı parmaklarını düşününce, gözüme bayağı cesur göründü.

"Sınıfına git, Holling Hood," dedi.

Bayan Baker çoktan sınıfa gelmişti. Ben içeri girdiğimde tavana bakıyor, yukarıdaki tavan kaplamalarından

gelen ayak ve tırmalama seslerini dinliyordu. Ayak sesleri kesilene kadar birlikte dinledik.

"Kimseye tek kelime etmek yok, Bay Hoodhood," dedi.

"Tek kelime yok," dedim ve sırama gittim.

"Fırtına'yı bitirdiniz mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Bu öğleden sonra göreceğiz," dedi ve önündeki ödevlere kalemiyle kıızıl veba yaymaya devam etti.

Lanetleri çalışacak تنها bir yerim olmasa da gerekli bir durumda Caliban'ın lanetlerini uygun bir biçimde söyleyebilirim diye düşünüyordum. O yüzden sırama doğru "Acayip herif, boynu kopasınca" diye fısıldadım – bu hile sayılabilirdi çünkü burada iki laneti birleştiriyordum. Ama birlikte iyi gittiklerini düşünüyordum. Bu sefer Caliban ve Sycorax'i düşünerek –sıçanları, oyundaki karakterleri değil – tekrar denedim çünkü "acayip herif"i daha basık olarak söyleyebilmek istiyordum.

"Acayip herif, boynu kopasınca," diye fısıldadım bir kez daha.

"Söylemek istediğiniz bir şey mi var?" diye sordu Bayan Baker.

Sırtımı dikleştirdim ve "Hayır," dedim.

"Sıranda saklanan biriyle mi konuşuyorsunuz?"

Kafamı salladım.

Kırmızı dolma kalemini elinden bıraktı. "Sınıfta sadece ikimiz olduğu ve bu sırada konuşuyor olduğunuz için, benimle konuşuyor olduğunuzu varsayıyorum. Ne söylediniz?"

"Hiç."

"Bay Hoodhood, ne söylediniz?"

"Acayip herif, boynu kopasica."

Bayan Baker bir süre düşündü. "Dediğiniz gerçekten bu muydu?"

"Evet."

"İlginç bir replik; özellikle de bu ikisinin oyunda birlikte kullanılmadığını düşünüyorsak. Shakespeare'de ustalaşmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Ritmini seviyorum," dedim.

"Ritmi demek."

"Evet."

Bayan Baker bir süre düşündü. Sonra başıyla onayladı. "Ben de," dedi ve kırmızı veba yaymaya geri döndü.

Ucuz kurtulmuştum.

Fakat Bayan Baker'ı hayretle izledim.

Lanetleri biliyordu! İkisini de hem de!

Oyunu okumuş!

O hâlde yine de oyunu okumama izin verdi!

Kurduğu komplo her neyse, tahmin ettiğimden çok daha sinsî bir şeydi.

Her şeyi ağırdan almaya, lanetleri uydukları yerde kullanmaya karar verdim.

Öğle yemeğinde, annemin yanıma mayonez vermeden sucuklu sandviç, hafta sonundan beri bayatlayan bir sap kereviz ve üzerinde, orada büyümemesi gereken bir şeyin büyüdüğü bir kurabiye koymuştu.

"Acayip şeyler," diye fısıldadım.

Öğle arasında, Doug Swieteck'in ağabeyi sahada sendelemeye başladı; altıncı sınıflar da onları mahvedecek günbatımı rüzgârıymışçasına onun önünden kaçmaya çalıştılar.

"Maymun suratlı," dedim.

Duyamayacağı bir sesle söyledim ama.

Öğle arasından sonra, sekizinci sınıfların erkekler tuvaletinin yoğun bir sigara dumanıyla kaplandığını gördüm.

"Aşağılık maymunlar," dedim.

Duyamayacakları bir sesle söyledim ama.

*

Coğrafya dersinde, Bay Petrelli bir grup projesi yapacağımızı duyurdu: "Mississippi Nehri ve Siz." Elimi kaldırıp Bay Petrelli'ye daha önce hiç Mississippi Nehri'ne gitmediğimi ve yakın zamanda da gitmeyi düşünmediğimi söyledim. Orasıyla herhangi bir bağlantım olmadığı için, "Siz" kısmını anlayamamıştım.

"Tüm tarih senin kişisel deneyimlerin etrafında mı dönmeli, Hoodhood?" diye sordu Bay Petrelli.

Mississippi Nehri ve Sen'den —bu durumda daha doğrusu, Ben'den —bahsetmekte olduğumuz için bu soruya "evet" denilebilirdi. Ama Camillo Ortaokulu'nda, özellikle de Bay Petrelli'nin sınıfında, doğru cevap se-sini kesmekti.

"Projenizin," dedi Bay Petrelli sınıfa dönerek, "içere-bileceği konulardan bazıları..."

Bu kısımda da “Kurbağalar, böcekler, yarasalar” la-
netini fısıldadım ve tam tutturdum.

Koroda, Aşırı Sivri Topuklu Bayan Violet – “Aşırı Sivri
Topuklu” kısmı Shakespeare’den gelmiyordu; o kısmı
Danny Hupfer uydurmuştu – çok fazla kalın sesli şarkı-
cımız olduğunu düşündüğünden ben sopranolarla bir-
likte söyleyebileyim diye yerimi değiştirdi.

“Ben mi?” dedim.

“Çok hoş, berrak bir sesin var, Holling.”

“Ben soprano söyleyemem.”

“Tabii ki söyleyebilirsin,” dedi Bayan Violet. “İnce no-
talara çık, yeter.”

Derken sıramı Danny Hupfer’a bıraktım. “Çok hoş,
berrak bir sesin var, Holling,” dedi.

“Alaca şaklaban,” dedim ben de.

Yanına gidebileyim diye Meryl Lee bana yer açtı.
“Kız gibi şarkı söyleyebileceğini sen de bilmiyordun, de-
ğil mi?” dedi.

“Kör köstebek, uğursuz dumanlar üzerine yağsın,”
dedim. Kombinasyonlarım gittikçe ustalaşıyordu.

Meryl Lee kolumu tuttu. “Ne dedin sen?”

Aşırı Sivri Topuklu Bayan Violet, sessiz olalım diye
çubuğunu vurdu. Sonra da ellerini kaldırıp abartılı ha-
reketlerle sallamaya başladı. Biz de Amerikan halk şar-
kılarını söylemeye başladık – bu şarkıların göğsünüzün
vatan aşkıyla kabarmasını sağlaması gerekiyordu. Ben

de ince notalar çok da umurundaymış gibi görünmeye çalıştım; zaten yeteri kadar ince notalara ulaşan vardı.

Meryl Lee hâlâ kolumu tutuyordu. Tekrar, "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Ben sadece yolda olan zavallı bir yabancıyım..."

"Dediğin bu değildi," dedi.

"Bu acı dünyada yolcuuyum..."

Meryl Lee elini boğazıma götürdü.

Daha sonra Aşırı Sivri Topuklu Bayan Violet çubuğunu tekrar vurdu.

Herkes sustu.

Bayan Violet, "Meryl Lee?" dedi.

Meryl Lee elini saldı ve Bayan Violet'a baktı. Yanakları, sadece televizyondaki çizgi filmlerde görebileceğiniz şekilde kızarmıştı.

"Meryl Lee," dedi Bayan Violet, "Holling'i oraya sen onunla oynaşasın diye göndermedim."

Meryl Lee'nin suratındaki bakış, dünya yarılrsa da içime düşsem bakışıydı. Ağzı ve gözleri açıldı; burun delikleri genişledi. Burnundaki çiller bile büyüdü.

Bayan Violet tekrar çubuğunu vurdu ve şarkıya devam ettik.

Meryl Lee ayağıyla benimkinin üzerine becerebildiği kadar sert bastırdığında, kimseye bir şey belli etmemeye çalıştım. Demedi demeyin, bu insana dünyadaki acının nasıl bir şey olduğunu öğretiyor.

Sonraki ders, sekizinci sınıflarla birlikte saha etrafında koşu yaptığımız beden dersi idi. Sekizinci sınıfların hepsi sigara kokuyordu – Özellikle de Doug Swieteck’in ağabeyi.

“Hoodhood,” diye bağırdı Koç Quatrini, “sen buna koşmak mı diyorsun?”

Beden eğitimi dersi öğretmenlerinden de merhamet gelmiyor.

İyi koşamamamın sebebi, neredeyse iki şarkı boyunca Meryl Lee’nin ayağıma basmış olmasıydı. Eğer insanın ayağında iç kanama olabiliyorsa, benim ayağımda da şu an o oluyordu.

Koç Quatrini’nin duyamayacağı şekilde, “Alaca şaklaban,” dedim.

Fakat hemen arkamdan koşan Doug Swieteck’in ağabeyi duymuştu.

Bana yetişip, “O ne demek oluyor?” diye sordu.

“Ne?”

Topallamama uymak için yavaşladı. “Alaca şaklaban? O ne demek?”

“Aaa...”

“Hadi söyle,” dedi Doug Swieteck’in ağabeyi.

“Şey demek oluyor...”

“Bilmiyor musun?”

“Tüm turtaları yiyip kendini hasta edecek kadar salak birisi demek oluyor. Hani her tarafa kusacak kadar hasta.”

İç kanamayla topallarken elimden gelen en iyisi buydu.

“Bu kadar mı?” dedi.

"Bu kadar," dedim.

"Sağ ol," dedi ve hızını arttırdı; ardında havaya sigara dumanı kokusu bıraktı.

*

O öğleden sonra, herkes Beth-El Tapınağı ya da Saint Adelbert Kilisesi'ne gittikten sonra Bayan Baker bana *Fırtına* üzerine yüz elli sorudan oluşan bir test verdi. Yüz elli soru! Demedi demeyin, Shakespeare'in kendisi gelse, o soruların hepsini yanıtlayamazdı.

"Ne kadarını okuduğunuzu ve neleri anladığınızı gösterin bana," dedi Bayan Baker.

Sırama oturup kurşun kalemimi elime aldım.

"Ayrıca Bay Hoodhood," dedi, "Caliban'ın lanetlerini çoktan ezberlediğinizi tahmin ettiğimden söylüyorum, testte onlarla ilgili tek bir soru bile yok."

İşte bu, taşıyanına fazladan bir duyu sağlayan Öğretmen Geni'ydi! Belki de insanlar böyle öğretmen olmaya karar veriyorlardır. O fazladan duyuya sahiptirler ve o duyuya sahip olduklarını anladıklarında, öğretmen olmaktan başka seçenekleri yoktur.

Soruları cevaplamaya başladım. Yukarıdaki Caliban ve Sycorax'ın tavan döşemelerindeki ayak sesleri kurşun kalemimin sesine eşlik etti.

Testi okul bitmeden beş dakika önce teslim ettim. Bayan Baker sakın bir şekilde kâğıdı aldı. Sonra alt çekmesine uzanıp geniş uçlu bir kırmızı dolma kalem çıkardı. "Biraz bekleyin, bakalım nasıl yapmışsınız," dedi. Bunu sanki elinize bir ayna verip, "Oturun şuraya ve bakalım dişinize deliği nasıl açacağım," diyen bir dişçi edasıyla

söyledi. İlk dört soru yanılttı. Bayan Baker cevaplarımı geniş bir mürekkep iziyle işaretliyordu. Test kâğıdım sanki kan kaybından ölmek üzereydi.

"Pek iyi bir başlangıç değil," dedi.

"Zorla güzellik olmaz," dedim.

Kafasını çevirip bana baktı ve suratına neredeyse hakiki bir gülümseme yerleşti. Öğretmen gülümsemesi değil. Bir hayal edin! Bayan Baker gerçekten gülümsüyor.

Beni kandırabilirdiniz.

Belki merhamettendi, belki de soruların ritmine alışmam gerekiyordu ama ilk dört yanıltan sonra testin geri kalanı bayağı iyi geçti. Fıskıran kan yavaş yavaş damlamaya başladı ve son otuz soruda tamamen durdu.

"Pıhtılaştınız, Bay Hoodhood," dedi Bayan Baker. Bu, sanırım kaçırdığım bir Caliban lanetiydi. "Haftaya yanlış-larınızı inceleyeceğiz. Ayrıca *Fırtına'yı* tekrar okuyacağız."

"*Fırtına'yı* tekrar mı okuyacağız?" dedim. Tamam, *Hazine Adası'nı* dört kere okumayı anlarım da ne kadar iyi olursa olsun kimse bir Shakespeare oyununu ikinciye okumaz.

"*Fırtına'nın* içinde bir sürü ilginç lanetten daha fazlası olduğunu göreceksiniz."

"*Fırtına'yı* tekrar mı okuyacağız?" dedim.

"Evet, tekrar okuyacağız. En başından."

İdare eder bir Çarşamba öğleden sonrası oldu yani. İç kanamanın, yüz elli soruluk testin ve *Fırtına'yı* tekrar okuma zorunluluğunun dışında; en başından hem de.

Eve doğru ağır aksak yürürken, o gece bir bölüm; perşembe, pazar, pazartesi ve salı günleri de birer bölüm okursam, oyunu pek zorlanmadan bitirebileceğimi fark ettim. Hem daha önce bir kere okuduğum için, bölümleri daha hızlı okuyabilirdim.

Hayatım birden aydınlandı ve nasılsa, dünya da birden aydınlandı. Nasıl oluyor biliyor musunuz? Sokakta yürüyorsunuz ve güneş bir bulutun ardından kendini gösteriveriyor; kuşlar şarkılarını söylemeye başlıyor, hava birden ısınıyor ve sırf siz mutlusunuz diye tüm dünya mutlu oluyor.

Harika bir his.

Ama bu hisse sakın bel bağlamayın. Hele Long Island'ın kasım ayındaysanız.

Çünkü Goldman Fırını'nın yanından geçerken, vitrinin profiterol dolu olduğunu gördüm. Kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiteroller. Ve Shylock'ın bıçağının Antonio'nun göğsünün üstünde asılı halde durduğu gibi, kellemin üzerinde asılı duran ölüm tehditlerini hatırladım.

Harçlığımda avans yoluna gitmeme sebebiyet verse de, kendi can güvenliğim için profiteroller almamın iyi olacağına karar verdim.

Her ne kadar harçlık konusunda Shylock'un düka altınlarını geri alma şansı kadar şansım olsa da...

Yine de babam o akşam eve gelip müjdeli haberleri verdiğinde ufak bir şansımın olduğuna inandım. Hoodhood ve Ortakları, Baker Spor Mağazası'yla anlaşmıştı! Yeni bir ana mağaza çizecekler, bunun yanında var olan her bir mağazayı da yeniden tasarlayacaklardı. Mağazalardan da

bir sürü vardı; Long Island'daki neredeyse her kasabada bir tane olmalıydı. Babam annemi kolundan yakalayıp onu kendi etrafında döndürdü ve ikisi birlikte oturma odasının yeni temizlenmiş tavanı altında dans ettiler. Aklınız alıyor mu? Kusursuz Oturma Odası'na girdiler! Daha sonra mutfakta, sonra yine Kusursuz Oturma Odası'nda, dışarıda sundurmada, merdivenlerden aşağı ve mahcup açelyaların ötesinde dans ettiler.

Demedi demeyin, Presbiteryenler ön sundurmada dans etmeye başladılarsa, büyük bir şey olmuş demektir.

"Kontratı imzaladık, kontratı imzaladık, kontratı imzaladık, kontratı imzaladık," diye şarkı söyledi babam. Sanki Neşeli Günler*’den fırlamışçasına bir orkestrasının ona eşlik etmesini bekliyor gibiydi.

Babam içeri girip annemi kendi etrafında döndürmeye başladığında, en uygun zamanın bu zaman olduğuna karar verdim.

"Baba, gelecek haftanın harçlığını bu haftadan alabilir miyim?"

"Kontratı imzaladık, kontratı imzaladık, o hiç olmaz, kontratı imzaladık,"

*

O yüzden cuma günü Goldman Fırını'na gittim ve elimde avucumdaki tüm param olan iki dolar kırk beş senti tezgâhın üzerine koydum.

"İki dolar kırk beş sente bir sürü şey satın alabilirsin," dedi Bay Goldman. "Ne satın almak istiyorsun?"

* 1965, ABD yapımı bir müzikal film

"Yirmi iki tane profiterol," dedim.

"Onun için iki dolar seksen sente daha ihtiyacın var."

"Profiterollerini haftaya alacağım."

"Yine de iki dolar seksen sente ihtiyacın olacak."

"Çalışabilirim. Bulaşıkları falan yıkayabilirim."

"Bulaşıkları sana niye yıkatayım ki? İki elim de sağlam. Bulaşıkları da yıkayabiliyorlar. Ayrıca karşılığında para da istemiyorlar."

"Etrafı silip süpürebilirim."

Bay Goldman iki elini havaya kaldırdı.

İç geçirdim. "Yapabileceğim herhangi bir şey yok mu?"

"Bana asıl gereken," dedi, "Shakespeare bilen bir çocuk. Ama bu zamanda Shakespeare bilen çocuk var mı ki? Yok. Bir tane bile yok. Okulda Shakespeare öğretirler diyorsun ama öğretiyorlar mı? Hayır."

Pekâlâ, hiç de şaka yapmıyorum. Bay Goldman bunu gerçekten söyledi. "Bana Shakespeare bilen bir çocuk lazım." Bu sözler ağzından çıktı.

"Ben Shakespeare biliyorum," dedim.

"Biliyorsundur kesin," dedi Bay Goldman. "Hâlâ iki dolar seksen sente ihtiyacın var."

"Gerçekten biliyorum."

Bay Goldman ellerini beline koydu. "Bana biraz Shakespeare göster o zaman."

Fırtına'yı hatırladım. Bayan Baker'ın sandığı gibi sadece Caliban lanetlerini bilmiyordum. Kollarımı yana açtım.

Planımın sonuna geldim artık.

*Büyülerim açık vermiyor,
Cinlerim söz dinliyor
Ve zaman dik yürüyor yükünü taşıırken.
Günün vakti ne?*

Bay Goldman ellerini çırpı —gerçekten! — sonra da tezgâhın arkasındaki bir tabureye sıçradı. Bay Goldman'ın cüssesi buna pek elverişli değil. Ellerini bir kez daha başının üzerinde çırpınca unlar aynı tebeşir tozu gibi havaya saçıldı ve suratının önünde bir sis belirdi. Sesi değişti ve konuşmaya başladığında, sanki bir ilahi söylüyordu.

*Altıncı saatteyiz: Bu saatte
İşimiz bitecek demiştiniz efendim.*

Ben de kollarımı daha da geniş bir biçimde açtım ve Prospero'nun kollarını çevreleyen cüppenin yenlerini hayal ettim.

*Evet, fırtınayı ilk çıkardığımda öyle demiştim.
Söylesene peri, Kral'la maiyeti ne âlemde?*

Bay Goldman ellerini bir kez daha çırpı ve bir başka un bulutu etrafa yayıldı.

*Talimatınız doğrultusunda gözaltında;
Hepsi bıraktığınız yerde tutuluyor.*

Bay Goldman tabureden indi ve unlu elini bana uzattı. Suratındaki gülümseme yanaklarını şişiriyordu.

İşte böyle, gelecek ay açılacak Long Island Shakespeare Grubu'nun Bayram Piyesi'nin bir parçası oldum.

Yirmi iki profiterölü de böyle satın aldım – iki tane de bedava geldi çünkü düzine hesabıyla alınca daha ucuza geliyorlar.

Ve bu güzel bir şeydi.

*

Pazartesi günü sınıfa elimde profiterolle dolu bir kutuyla girdim. Eğer bu konuda başarısız olsaydım, Danny Hupfer'ın, Meryl Lee'nin, Doug Swietek'in ve Mai Thi'nin ellerinde hançerleriyle, etimin peşinde olacakları açıktı. Kutuyu pencerenin önündeki rafa koyup, açtım. Öğle yemeğinden sonra yenmeyi bekleyen on iki kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiterol.

Bayan Baker bir şey demedi. Ama İngilizce dersi boyunca vanilyalı leziz profiterollerin kokusu havayla birlikte tüm sınıfa yayıldı ve Bayan Baker bile profiterollere bakmadan edemedi. Burun deliklerinin genişlediğini gördüm. Danny Hupfer ikide bir dönüp bana sırtıyordu. Meryl Lee pek umurunda değilmiş gibi davrandı ama Meryl Lee çok kötü bir yalancı zaten.

Öğle yemeği zamanı gelmeseydi çıldırabilirdik. Hatta Bayan Baker bile. Ama sonunda, en sonunda, *nihayet*, okul saati öğleni gösterdi ve sandviçlerimizi ağzımıza tıktık. Ardından Danny Hupfer ayağa kalktı ve kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiterollere farklı bir saygıyla yaklaştı.

"Henüz değil, Bay Hupfer," dedi Bayan Baker.

Danny Hupfer kolay bir golü kaçırmış gibi Bayan Baker'a baktı.

Meryl Lee sanki bu da benim suçummuş gibi bana baktı.

“Eğer profiterol yiyecekseniz,” dedi Bayan Baker, “kendinize ait zamanda yiyin. Şimdi öğlen arasına çıkın ve ara bitmeden birkaç dakika erken dönün sınıfa. Ondan sonra canınızın istediği şekilde atıştırabilirsiniz.”

Doug Swieteck, “Bahsine varım, kendisi üç tane yiyecektir,” diye fısıldadı.

“Hayır, Bay Swieteck, kendisi üç tane yemeyecek,” dedi Bayan Baker. “Kendisi şimdi çabucak Saint Adelbert Kilisesi’ne gidip bir mum yakacak ve sizin atıştırma zamanınıza geri gelmiş olacak. Şimdi, hepiniz dışarı.”

Hepimiz dışarı çıktık.

Tabii ki dışarıda soğuk bir kasım günü vardı ve tabii ki her şey, gökyüzü, hava, çimenler, çiseleyen yağmur gri renkteydi. Her yer griye boyanmıştı. Biraz ıslanmış olarak birbirine sokulmuş gruplar halinde bekledik. Öğle yemeklerimizi çok hızlı yediğimiz için hâlâ açtık ve sınıfta hepimize yetecek kadar profiterol bizi bekliyordu.

“Lezzetli olsalar iyi olur,” dedi Meryl Lee.

“Lezzetliler,” dedim.

“Hem de çok lezzetli olmaları lazım,” dedi Danny Hupfer.

“Çok lezzetliler hem de,” dedim.

Öğle arasının bitmesine yedi dakika kaldığında Danny Hupfer yeteri kadar beklediğimizi ve Bayan Baker geri dönmemiş bile olsa artık profiterollerini hak ettiğimizi ilan etti. Önüne geçilemeyecek bir kalabalık gibi, bir tsunami gibi, bir çığ gibi Camillo Ortaokulu’nun üçüncü katına, oradan da sınıfımızın kapısına akın ettik.

Ve kapıda kalakaldık.

İçinde profiterollerin olduğu raftaki kutu parçalanmıştı. Leziz, kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiterollerin ortasında ise arka bacaklarının üzerinde durmuş, pençeleriyle ağızlarına profiterol kırıntılarını tutan Sycorax ve Caliban duruyordu. Yüzleri ve çıplak kuyrukları sarı vanilya dolgusu ve pudra şekeri kaplıydı. Pudra şekeri kabuk bağlamış derilerine yayılmıştı.

Arkamızdan Bayan Baker geldi ve içeriye baktı. Sıçanlar ona dönüp burunlarını kaldırdı ve sarı dişlerini takırdattılar.

Ve Bayan Baker, "Acayip şeyler, boynu kopasıcılar! Kızıl veba çarpsın sizi üçlü kıçlar!"

Sonuncu laneti de biliyordum ama hakkımda kötü şeyler düşünürsünüz diye size söylemeyecektim.

Sycorax ve Caliban söylenenlerin ne anlama geldiğini anladılar sanırım. Vanilya içindeki ayakları kayarak kuttudan dışarı atladılar ve radyatöre tırmandılar. Ardından onların duvarların içinden yukarı tırmanmalarını ve tavan döşemelerinin üzerinde koşuşturmalarını işittik.

Sonrasında aramızda uzun ve tam bir sessizlik oldu.

En sonunda Meryl Lee bana döndü. "Bize hâlâ profiterol borcun var," dedi.

"On gün," dedi Mai Thi.

"On gün!" dedim.

"Sana zaten üç hafta zaman vermiştik," dedi Danny Hupfer. "Şimdi de on günün var."

"On gün!" dedim.

“Bu da tekrarlamanın iyi bir konuşma becerisi olmadığı başka bir durum, Bay Hoodhood. Şimdi şu dağınıklık toparlayın,” dedi Bayan Baker.

Ben de toparladım.

Hiç de mutlu değildim.

*

Normalde Şükran Günü’nden önceki hafta rahat geçerdi. Öğrenciler iki gün okul tatilini düşünür, büyükanne ve büyükbabalar yemeğe gelir, Syosset -Farmingdale rekabeti falan derken günler geçerdi.

Ama bu seneki benim için kolay bir hafta olmadı.

Uzun bir hafta oldu.

İlk olarak nasıl olduysa Sycorax ve Caliban’ın profite-rolleri yemesi benim suçum oldu. Bu Meryl Lee yüzünden oldu sanırım. Üç gün boyunca hakkımda, hiçbir zaman duymak istemeyeceğim şeyler fısıldandı.

İkinci olarak çarşamba öğleden sonra, Long Island Shakespeare Grubu’nun Bayram Piyesi için hazırlanan senaryoyu almaya gittiğimde, *Fırtına*’dan Ariel’i oynayacağımı öğrendim. Ariel bir peri ya, peri! Kayıtlara geçsin, Camillo Ortaokulu’nda okuyan bir çocuğun bir periyi canlandırması iyi bir şey değildir. Hele Aşırı Sivri Topuklu Bayan Violet’in sınıfından soprano söyleyen bir çocuk için hiç değil.

Bay Goldman’a, “Ariel’i oynayabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

Bay Goldman, “İşte kostümün,” deyip bana parlak sarı bir tayt verdi. Taytın şey kısmında beyaz tüyler vardı.

Şey işte, beyaz tüylerin neresinde olduğunu kendiniz tahmin edebilirsiniz.

Üçüncü olarak yeni bir dizi profiterol almam gerektiği için, nasıl olsa Baker Spor Mağazası'nın anlaşmasını da kazandığından babama bana üç haftalık harçlığımı vermeyi düşünüp düşünemeyeceğini sordum ve cevap olarak bir kahkaha aldım. "Senden iyi komedyen olur," dedi. "Bir senden bir de Bob Hope'tan. İkiniz Saigon'u gezer, askerlere gösteri yaparsınız."

"Şaka yapmıyordum," dedim.

"Bence kesinlikle şaka yapıyordun çünkü benim hiçbir evladım benden üç haftalık harçlığını tek seferde isteyemez," dedi.

"Şaka yapıyordum," dedim.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi.

Dördüncü olarak, Meryl Lee'ye, profiterollerini gelecek çarşambaya kadar alamayacağımı, babamın Baker Spor Mağazası'yla anlaşma yaptığından beri iyice pintileştiğini ve bana bir kuruş bile vermediğini söylediğimde, Meryl Lee ağlamaya başladı.

Gerçekten.

"Meryl Lee," dedim, "durum o kadar da kötü değil. Profiterollerini almanın başka bir yolunu bulacağım. Yani..."

"Aptal," dedi Meryl Lee, "hiçbir şey anlamıyorsun." Sonra da günün geri kalanında ne benimle ne de başka birisiyle konuştu.

Beşinci olarak, çarşambadan önceki salı günü Bay Guareschi sınıfa gelerek, Bayan Baker'a "alaca şaklabanın" ne

demek olduğunu sordu. Bayan Baker, Bay Guareschi'nin bunu neden öğrenmek istediğini sorduğunda, Bay Guareschi Doug Swieteck'in ağabeyinin Bay Ludema'ya alaca saklaban dediğini söyledi.

Bayan Baker direkt bana baktı.

Altıncı olarak da, çarşamba günü geldiğinde ve elimde, içinde beş tane profiterol bulunan bir poşetle (bir haftanın harçlığı ancak bu kadarına yetiyordu) içeri girdiğimde, sonumun geldiği belliydi. Beş tane profiterolümüz vardı, yani herkese en azından çeyrek profiterol düşüyordu. Hiç yoktan iyiydi.

Meryl Lee kafasını salladı.

"Öldün sen," dedi Danny Hupfer.

Ben de öleceğimi tahmin ediyordum. En azından malum yerinde beyaz tüyleri olan sarı taytı giymek zorunda kalmayacaktım.

Hani şu güneşin gecenin en karanlık noktasında doğduğunun söyleyen bir söz var ya? O bazen gerçek olabiliyor. Bunu en az beklediğiniz anlarda bile hem de.

Çünkü öğle arasından geri döndüğümüzde rafta Goldman Fırını'ndan gelen bir kutu duruyordu. İçinde de yirmi dört tane profiterol vardı! Yirmi dört tane kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiterol! Yirmi dört tane vanilyalı leziz profiterol!

"Bay Hoodhood size küçük bir şaka yaptı," dedi Bayan Baker. "Hepinize afiyet olsun."

Oldu da.

O öğleden sonra Bayan Baker bana, *Fırtına'nın* sonunun bir mutlu son olup olmadığını sordu. Az önce kendi mutlu sonumu yaşadığım için olsa gerek herhalde, *Fırtına'nın* sonunu mutlu bulduğumu söyledim.

"Peki ya Caliban," diye sordu. "O mutlu bir sonu hak ediyor mu?"

"Hayır. O bir canavar. Eğer mutlu son olacaksa, onun yenilmesi gerekir. Godzilla'yı öldürmeden filmi bitiremezsiniz. Aynı şekilde *Fırtına'yı* da Caliban'a..."

"Caliban'a ne, Bay Hoodhood?"

"Caliban kazanmamalı."

"Hayır, kazanmamalı. Ama bazen acaba Shakespeare bir canavar için bile mutlu sonu mümkün kılacak bir şeyler yazabilir miydi, Prospero'nun gördüğü Caliban'ın ötesine geçmesi için bir yol açabilir miydi diye merak ediyorum. Hepimizin çok korkunç bir yanı vardır. Shakespeare bize bunu Caliban ile gösteriyor. Ama bir başka yanımız daha var. O yanımız yenilgiyle gelişmeyi öğreniyor. Keşke oyunun sonlarına doğru bunu görebilseydik." Kitabını kapattı.

"Yenilgi gelişmemize yarar sağlamaz ki," dedim. "Yenilgi yenilgidir."

Bayan Baker gülümsedi. "İki hafta Satürn V roketi ilk uçuş testini başarıyla geçti. Üç astronotumuzu kaybedeli daha üç ay olmadı fakat biz şimdiden yeni bir roket için denemelere başladık. Böylece bir gün aya gidebilecek ve dünyamızı genişletebileceğiz." Ellerini yüzüne götürdü. "Shakespeare böyle bir mutlu sonu beğenmez miydi?" diye fısıldadı.

Sonra da kitabı alt çekmeceye koydu.

Sınıf sessiz ve sakindi. Yağmur damlalarının camlara yumuşak vuruşlarını duyabiliyordunuz.

“Profiteroller için teşekkür ederim,” dedim.

Bayan Baker bana baktı ve suratında neredeyse gerçek bir gülümseme belirdi. Yeniden.

İşte tam bu sırada Bayan Bigio sınıfa girdi. Tam olarak girmede aslında. Kapıyı açtı ve bir eli ağzında diğeri kapı kulpunda titrer halde kapı aralığına yaslandı.

Bayan Baker ayağa kalktı. “Oh Edna, onu buldular mı?”

Bayan Baker başıyla onayladı.

“O...”

Bayan Bigio ağzını açtı ama ağzından sadece üzüntü dolu ifadeler çıkıyordu. Size bunların nasıl ifadeler olduklarını söyleyemem. Ama duyduğunuz zaman onları tanırırsınız.

Bayan Baker masasından koşarak Bayan Bigio’yu kolları arasına aldı. Bayan Bigio’yu kendi sandalyesine oturdu. Bayan Bigio kendini hayattaki her şeyini kaybetmiş biri gibi saldı.

Bayan Baker,” Bay Hoodhood, artık evinize gidebilirsiniz,” dedi.

Ben de gittim.

Ama o üzüntü dolu sesleri asla unutmayacağım.

Sonraki gün Bayan Bigio’nun kocasının Vietnam’ın küçük bir kısmında bulunun isimsiz bir tepede öldüğünü öğrendik. Geceleyin, keşif görevi sırasında ölmüş.

Ardından ordu tepenin askeri bir değeri olmadığına karar vermiş ve tepeyi almaktan vazgeçmiş.

Üç hafta sonra Amerika Birleşik Devletleri Donanma Piyadeleri'nden Kıdemli Başçavuş Anthony Bigio'nun naaşı evine getirildi. İçinde vaftiz edildiği ve evlendiği kilise olan Saint Adelbert'in yanındaki mezarlığa gömüldü. Yerel Gazete'de Bayan Bigio'nun, bir eli kocasının tabutunun üzerindeki üçgen şeklinde katlanmış Amerikan bayrağının üzerinde, öbürü de yüzünde olduğu bir fotoğrafı basıldı.

Bundan iki gün sonra Yerel Gazete başka bir fotoğraf daha bastı. Fotoğrafta Mai Thi'nin kaldığı Katolik Yardım Kuruluşu evi görünüyordu. Ev bilinmeyen vandallar tarafından saldırıyor uğramıştı ve ön kısmında kalın siyah harflerle "EVİNE DÖN VIETCONG" yazıyordu.

*

Fırtına'nın mutlu sonunda Prospero kralı oğluyla bir araya getiriyor, Miranda'nın gerçek aşkını buluyor, suçlu dükü cezalandırıyor, Ariel'e özgürlüğünü veriyor ve kendi de yeniden dük oluyor. Caliban dışında herkes mutlu, Caliban dışında herkes affedilmiş ve Caliban dışında herkesin keyfi yerinde. Ve herkes sakın sulara yelken açıyor. Mutlu son işte.

Shakespeare'in hikâyelerinde böyle oluyor.

Ama Shakespeare hatalıydı.

Bazen her şeyi yoluna sokacak bir Prospero olmuyor.

Ve bazen güzellik gerçekten zorla olmuyor.

ARALIK

Aralık ayının ilk çarşamba günü, Bay Guareschi hoparlör sistemi üzerinden ocak ayında her ortaokul ve lise öğrencisinin New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavı'na tabi tutulacağını duyurdu ve bayram tatilinde evimizdeyken, alıştırma testleri çözmemizin iyi olacağını söyledi. Dediğine göre okulumuzun namı tehlikedeymiş ve Camillo Ortaokulu öğrencilerinin kendisini hayal kırıklığına uğratmayacağından çok, hem de çok eminmiş.

Tam emin değilim ama galiba Bayan Baker bunları duyduğunda gözlerini devirdi.

Sabah duyurularının kalanı aralık çisentileri kadar heyecan vericiydi ve belki de Bay Guareschi bunun farkında olduğundan duyuruları Bayan Sidman'ın gönderdiği hoş bir notla sonlandırmak istediğini söyledi. Yılın bu çok özel vaktinde hepimize mutlu bir bayram havasına girebilmemiz ve bu zamanı huzur ve iyiliğin değerini anlamak için kullanabilmemiz için dileklerde bulunuyordu. Bunların hepsini en içten şekilde diliyordu.

Bay Guareschi'nin dediğine göre bu mektup, Bayan Sidman'ın "inzivaya çekildiği" Connecticut'tan yazılmış.

Aslına bakarsanız, Bayan Sidman'ın notu okunmadan önce bile okul bayram havasına girmişti. Bay Vendleri ana koridorun bir tarafına büyük bir çam ağacı koydu ve onu gümüş süslerle donattı. Her dala greyfurt büyüklüğünde toplar asılmıştı. Bu toplar plastikti çünkü Bay Vendleri geçen sene Doug Swieteck'in ağabeyinin cam toplara ne yaptığına şahit olmuştu. Noel toplarının asılı olmadığı yerlerde de aşağı sarkan gümüşü şeritler vardı ve dış kapı ne zaman açılrsa rüzgâr bu şeritleri uçurmaya çalışıyordu. Sonra da herhalde Bay Vendleri hiçbir Noel ağacında yeşilin görünmemesi gerektiğine inandığı için olsa gerek, tüm ağacın üzerine çabuk donan yapay kar sıkılmıştı. Long Island'da Noel zamanı kar yağsa aynen böyle görünürdü fakat bugüne Noel denilmeye başlandığı zamandan beri Long Island'a kar yağmamıştı.

Ana koridorun öbür ucunda ise bir yedi kollu bir şamdan vardı. Bu şamdan eski, ağır ve iki yüz yıldan daha uzun bir süredir Bay Samowitz'in ailesine aitti. Bronz kolların yanlarına yapışmış beyaz mumun bir kısmı Rusya'dayken yakılmış mumlardan kalmıştı. Tarih kadar eski beyaz keten örtünün üzerinde durup şamdana uzun uzun baktık ve neredeyse çok uzun yıllar önce karanlıkta yakılmış mumların tatlı kokusu burnumuza geldi.

O ilk hafta ikinci sınıflar kırmızı ve yeşil eliş kâğıdından yaptıkları zincirleri ilkokul ve ortaokul koridorlarına astılar. Dördüncü sınıflar kartondan yedi kollu şamdanlar yaptı ve şamdanları alüminyum folyo ile kapladı. Birinci sınıflar her mum için ateş kestiler ve hep beraber her sınıfın kapısına bir şamdan astılar. Beşinci sınıflarda ise silgi toplama yeteneğinin yanında, muhteşem güzel yazı yeteneği de bulunan Charles vardı. Bu yeteneği yüzünden

beşinci sınıf kızları (ve altıncı sınıftan da birkaç tanesi) Charles'a âşık olmuştu. Sırf kavisli, yuvarlamalı bir şekilde "Mutlu Noeller" ve "Mutlu Hanuka Bayramları" yazabildiği için hem de... Charles'ın yazıları tüm koridorlarda vardı ve zıvanadan çıkmış beşinci sınıf kızları sonsuz aşklarını ve sanatçıya olan bağlılıklarını göstermek için yazılardaki boşlukları renklendirmişlerdi.

Danny Hupfer tüm bunların midesini bulandırdığını söyledi.

Anlayacağınız Camillo Ortaokulu'nun her yanında bayramın işaretleri vardı. Sınıfların camlarını krapon kâğıtları süslüyordu. Bay Vendleri kapısının etrafına yanıp sönen ışıklar; pencere rafına da üzerinde turuncu ampullerin bulunduğu bir yedi kollu şamdan astı. Hollanda'dan gelmiş olan Bay Ludema pencere rafına bir çift tahta ayakkabı koydu ve içlerini saman ve kömürle doldurdu. Doug Swieteck'in ağabeyinin öğretmeni olduğu için herhalde.

Bayan Baker hiçbir şey asmadı. Hiçbir şey hem de. Birinci sınıfların kapısına astığı alüminyum folyo kaplı şamdanı indirdi ve Charles'ın yazılarını sınıfa sokturmadı. Bayan Kabakoff elinde, bayram için özel bir içecek olsun diye Bayan Baker'a ikinci sınıfların Hacı Ziyafeti'nden arda kalan bir tas elma şırası ile geldiğinde, Bayan Baker o, gerçekte bir gülümseme olmayan gülümsemelerinden birini kullandı ve taşı Danny Hupfer'a verip vestiyerin arka kısmında bulunan yüksek rafa, mantar bağlamış öğle yemeklerinin yanına koydurdu.

Bayan Baker bayram havasında değildi.

Dürüst olmak gerekirse ben de bayram havasında değildim. Bay Goldman ve Long Island Shakespeare

Grubunu'nun Bayram Piyesi yüzünden... Ariel'i oynaya-
cağım piyes yüzünden...

Peri Ariel'i...

Bay Goldman'a ne dediysem, onu ikna edemedim.

"Shakespeare Grubu'nun Bayram Piyesi'nde, hem de
böyle bir rolde oynamak her çocuğa nasip olmaz!" dedi.
"Senin yaşındayken böyle şans lazımdı bana."

Ama bakın söylüyorum: Sarı tayt giymek beni hiç
şanslı hissettirmiyordu. Hele de bu kasabada yaşamaya
devam etmek istiyorsam...

O yüzden taytı, oğlunun namı konusunda biraz en-
dişeleneceğini umduğum anneme gösterdim.

"Bayağı sarıymış," dedi annem.

"Hem de şeyinde beyaz tüyleri var."

"Evet," dedi annem. "Ama şirin olacaksın. Yürürken
rüzgârla uçuşuyorlar. Hâlâ aklım almıyor. Oğlum Sha-
kespeare oynayacak."

"Sarı bir tayt bu. Bir periyi oynuyorum. Eğer bu du-
rum yayılırsa, bir daha okula gidecek yüzüm olmaz."

"Camillo Ortaokulu'ndan kimse gelmeyecektir. Gel-
seler bile herkes şirin olduğunu düşünecektir."

Babamı denedim.

Walter Cronkite, Vietnam'da yapılan yeni bir bombar-
dmanı duyururken taytı babama verdim. CBS Akşam Ha-
berleri açık olduğu halde dikkatini çeker diye düşündüm.

Çekti de.

"Bunu mu giyeceksin?" diye sordu.

"Öyle istiyorlar."

"Şeyinde beyaz tüyleri varken hem de..."

"Aynen."

"Bu kimin fikri?"

"Bay Goldman'ın."

Babam tayttan gözlerini almaya çalıştı. Kolay iş değildi çünkü tayt odadaki en parlak şeydi ve insanın dikkatini çekiyordu.

"Bay Goldman?" dedi.

Sanırım bu konuşmayı bir yerden hatırlıyordum.

"Evet," dedim.

"Goldman Fırını'nın sahibi olan Benjamin Goldman mı?"

"Sanırım o, evet."

Babam bir eliyle neredeyse gözlerini koruyarak tayta bir kez daha baktı. "Gün gelir," dedi en sonunda, "Goldman işlerini büyütmeye karar verir, o zaman da bir mimara ihtiyacı olur."

"Baba."

"Belki de ona iyilik yapan mimarı hatırlar."

"Bunu giyemem," dedim.

Babam taytı bana geri verdi. "Giy. Sadece okuldan kimsenin görmemesi için dua et."

Ablamı denemedim ama yine de odama geldi.

"Annem tayttan bahsetti," dedi. "Göstereceğim."

Gösterdim.

"Bu okulda duyulduğunda—"

"Duyulmayacak," dedim.

"Tabii duyulmaz canım," dedi. "Bunu tekrarlamaya devam et. Belki gerçekleşir. Ama olur da lisede duyulursa, dua et kimse senin ablan olduğumu bilmesin." Kapıyı kapatıp çıktı.

"Tam da hiç kimseye zararı dokunmayan bir çiçek çocuk gibi konuştun," diye haykırdım ardından ama cevap vermedi.

*

İlk giysi provasında (son dakikaya kadar sarı taytımın üzerine kot pantolonumu giydim) sahneye çıktığımda Long Island Shakespeare Grubu'nun Bayram Piyesi oyuncularından alkışlanmam da duruma pek yardımcı olmadı.

Alkışlamalarının sebebi de tüylerin nerede olduğunu gördüklerinde kendilerini kahkahalara boğulmaktan alı koyabilmek için başka bir şey yapmak zorunda kalmalarıydı. Çünkü bana kahkahalarla gülerlerse ne yapacağımı biliyorlardı ve Peri Ariel'i oynayacak başka bir çocuk bulmak için çok geçti. Bir daha ne zaman Goldman Fırını'na profiterol almak için yeterli parası olmayan bir çocuğa denk geleceklerdi ki?

"Bay Goldman," dedim alkışlar sona erdikten sonra, "ben bunu giyemem."

"Tabii ki giyebilirsin. Hatta şu an bile giyiyorsun."

"Peri gibi görünüyorum.

"Amaç da bu değil miydi zaten? Peri gibi görünmen gerekiyor. Perisin sen."

"Okulumdan biri beni görürse ne olur biliyor musunuz?"

"Diyecekler ki 'İşte Holling Hoodhood, sahnede, Shakespeare'in en müthiş oyunlarından birinin en müthiş sahnesini canlandırıyor.' "

"Bay Goldman, sizin yedinci sınıfa gittiğiniz zamandan beri çok şey değişti."

"Ben yedinci sınıfa gitmedim. Benim geldiğim yerde hiçbir çocuk yedinci sınıfa gitmezdi. Bütün gün tarlalarda çalışır, toprağı kazar, çaparlardık. Ama siz... Siz okula gidiyorsunuz; okuldan çıkıyorsunuz, eve dönüp oyun oynuyorsunuz. Sonra da sahneye çıkıyor, ünlü bir Shakespeare karakterini canlandırıyorsunuz. Bir çocuk başka ne isteyebilir ki?"

Hiç çaba harcamadan, bir çocuğun bundan başka isteyebileceğı 410 maddelik bir liste hazırlamak zor olmazdı. Ama "Ben Çocukken Biz Çok Zorluk Çektik" kartı oynandıktan sonra yakınmak zor.

Ben de devam ettim. Giysi provasının tamamında, şeyinde beyaz tüyler olan sarı taytımla Ariel'i canlandırdım. Artık tüylerin nerede olduğunu söylesem de olur. Tüyler kıcımda. Alın işte. Kıcımda! Kıcımda sallanan beyaz tüyler var!

İtiraf etmeli ki bu, bayram havasına girmeme hiç yardımcı olmadı.

Tüm aralık ayı, sarı tayt yüzünden mahvolabilirdi, o şey olmasaydı tabii. O harikulade, müthiş, inanılmaz, olağanüstü şey. Bayan Baker'in süssüz, bayramsız sınıfına

gitmeye devam etmemize sebep olan o şey. Hanuka'nın ve Noel'in anlamını geri getiren o şey.

Mickey Mantle.

Babe Ruth'tan beri Yankeelerin çizgili formasını giyen en büyük oyuncu.

Mickey Mantle.

Onun geleceğini haber veren Bayan Baker'dı.

"Sanırım Mickey Mantle'ın kasabamıza geleceği haberi," dedi, "bazılarınızın ilgisini çekecektir."

Sycorax ve Caliban (canavarlar değil, sıçan olanlar) iğrenç sarı dişleriyle önümüze düşmüş gibi, sınıfın sesi kesildi.

"İlgi mi?" dedi Danny Hupfer.

"Bizim hem de!" dedim ben.

"Mickey Mantle da kim?" dedi Meryl Lee.

"Mickey Mantle kim?" dedi Mai Thi.

"Bir beyzbol oyuncusu," dedi Bayan Baker.

"En kral beyzbol oyuncusu," dedi Danny Hupfer.

"Eniştem," dedi Bayan Baker sesini yükselterek, "Yankeelerle güçlü bir ilişki kurdu ve Mickey Mantle'ın Baker Spor Mağazası'na gelmesini ayarladı. Çok önemli bir işmiş gibi sopa sallamanın yanı sıra, yanında bir beyzbol topu getiren herkesin topunuzu imzalayacak."

Sanki bayram erken gelmiş gibi sınıftan coşkulu bir ses yükseldi.

"Bu sıranızın üzerine çıkmanızı gerektiren bir durum değil, Bay Hupfer. Ailenize, Mickey Mantle'ın bu

cumartesiden bir hafta sonra geleceğini ve saat sekizden dokuz buçuğa kadar sopa sallayıp beyzbol topu imzalayacağını söyleyin. Şunu da unutmayın, eğer Mickey Mantle bunları okul gecesi yapacak olsaydı, bu duyuruyu yapmazdım.”

Dehşet bir tezahürat daha.

“Mickey Mantle da kim?” diye sordu Meryl Lee bir kere daha.

Hepimiz onu duymazdan geldik.

Mickey Mantle!

Bayan Baker duyurularını burada kesseydi gayet güzel olacaktı. Ne de olsa Mickey Mantle’ın Baker Spor Mağazası’na gelişini duyurmuştu. Ama duyurular devam etti.

“Bir başka duyurum daha var,” dedi Bayan Baker.

Hepimiz sesimizi kestik.

“Mağazaya başka birisi daha mı geliyor?” diye sordu Danny Hupfer.

“Belki bu sefer tanıdığım biridir?” dedi Meryl Lee.

“Gelecek başka kimse yok; tabii ‘geleceği parlak’ olan birini aramıyorsanız.”

Bu bir öğretmen şakasıydı. Hepimizin gülmesi gerekirken hiçbirimiz gülmedik. Öğretmen şakalarına kimse gülmez.

“Long Island Shakespeare Grubu’nun başkanı olan Bay Goldman bana, grubun Bayram Piyesi’nde sınıfımızdan bir öğrencinin de rol alacağını söyledi. *Fırtına* oyunundan bir karakteri canlandıracakmış.”

Neler olacağını biliyordum. Bir süreliğine acaba Bayan Baker benden nefret etmeyi bıraktı mı diye düşünmeye başlamıştım. Şimdiyse benden nefret etmeye devam ettiğini anladım.

"Grubun iletişim sorumlusu olarak sizleri Bay Holling Hoodhood'un ilk Shakespeare oyununu izlemeye davet ediyorum. Oyun bu cumartesiden bir hafta sonra, Bay Mantle'ın Mağaza'da sopa sallayacağı gece sahnelenecek. Oyun, Bay Mantle mağazadan ayrılmadan yarım saat önce bitecek yani ikisi için de zamanınız olacaktır."

Kurbağalar, böcekler, yarasalar! Daha kötüsü ancak arkadaşlarımı oyuna götürebilmek için onlara rüşvet verse olurdu. Belki rüşvet için profiterol kullanırdı.

"Oyuna katılanlardan," dedi Bayan Baker, "biletlerini bana getirenler, bir sonraki *Senin ve Benim için İngilizce* ödevinde fazladan not alacaklar."

Çok daha kötüsünü bulmuştu.

Bayan Baker bana baktı ve gülümsedi. Doug Swietek'in ağabeyini bana suikast düzenlemesi için peşimden göndermeden önce gülümsediği gibi gülümsüyordu. Ayrıca birilerinin bana Bayan Baker'ın iletişim sorumlusu olduğunu söylemesi gerekmez miydi?

Adil bir dünyada yaşıyor olsaydık, işte tam şu an doğal bir felaket olur, ne bileyim, Long Island Shakespeare Grubunun Bayram Piyesi'nin duyurularını yok edecek bir atom bombası falan atılırdı. Ben de bu hak etmediğim rezillikten kurtulmuş olurum.

Doğal felaket ya da atom bombası olmasa da Mickey Mantle benim için neredeyse yeterliydi. Ne de olsa Mickey

Mantle geleceği için kimse benim Shakepeare oyunumu önemsemeyecekti. Mickey Mantle'ın kim olduğunu bilmeyen Meryl Lee dışında hiç kimse ve aynı şekilde yine Mickey Mantle'ın kim olduğunu bilmeyen Mai Thi dışında hiç kimse ve Mickey Mantle'ın kim olduğunu bilen Danny Hupfer dışında hiç kimse. Üçü öğle yemeğinden sonra beni sıkıştırdı.

"Niye bu gizlilik?" diye sordu Meryl Lee. "Bir kızı mı oynayacaksın?"

"Hayır, bir kızı oynamayacağım. Rol *Fırtına*'dan," dedim.

"Vay be, yani Bayan Baker senin *Fırtına* oyunundan bir karakteri canlandıracağını söylediğinde, gerçekten *Fırtına*'dan bir karakteri canlandıracağını söylemek istemiş," dedi Danny Hupfer. "Az önce bildiğimizden daha fazla şey biliyoruz şimdi."

"Ariel. Ariel'i canlandıracağım."

"Ariel kız ismi," dedi Meryl Lee. "Kız ismi, değil mi?"

"Şüphe yakışksız bir tutkudur," dedim. "Ariel bir savaşçı."

Biliyorum. Söylediğim yalan gibi görünüyor. Ama bazen yalan söylemenin çok kötü bir şey olmadığını her Presbiteryen bilir. Şu an da bana yalan söylemek için kursuz bir an gibi göründü.

"Kimlerle savaşıyor?"

"Prospero'nun krallığını işgal eden ve Prospero'yla kızını katletmek isteyen asillerle."

"Güzel gibi duruyor," dedi Danny Hupfer. "Sen de onlarla şövalyeler gibi savaşıyor musun?"

"Evet."

"Zırh ve onun gibi şeyler giyeceksin yani," dedi Danny Hupfer.

"Onun gibi şeyler," diye cevap verdim.

"Belki gelirim o zaman; zırhı falan görürüm," dedi. "Ama Mickey Mantle gitmeden bitmesi gerek."

"Bana hâlâ kız ismi gibi geliyor," dedi Meryl Lee.

Yine onu duymazdan geldik ve sınıfa geri döndük.

Sınıfın kapısından içeri girmeden Mai Thi elini göğsüne koyarak beni durdurdu. Bir süre bana baktı ve sonra "Savaşçı olmak iyi değil," diye fısıldadı. Biraz korkmuş bir halde ben de ona baktım. Ben bir şey diyemeden sırasına oturdu.

O ne biliyordu ki?

*

Bir sonraki giysi provasında Bay Goldman'a Ariel'in sarı tayt yerine zırh giyip giyemeyeceğini sordum.

"Zırh mı? Bizde zırh yok ki," dedi Bay Goldman.

"Zırh yok mu? Oyunda ihtiyacınız olursa ne yapıyorsunuz?"

"O tarz oyunları sergilemiyoruz. Sırf Julius Caesar'ı oynamak için mi zırh alacağız? Olmaz. Ayrıca Ariel niye zırh giysin ki?"

"Çünkü o Prospero'nun savaşçısı. Bir şövalye gibi Prospero için dövüşüyor."

Bay Goldman kafasını salladı. "Şövalye gibi mi? Holling, sen bir perisin. Git taytını giy. Giysi provası başlayacak."

Zırh giyemedim yani.

Sonraki çarşamba günü, herkes Beth-El Tapınağı'na ya da Saint Adelbert Kilisesi'ne gittikten sonra Bayan Baker masasının alt çekmecesinden kendi Shakespeare kitabını çıkardı. "Bay Goldman başarılı olduğunu söylüyor ama canlandırma konusunda biraz sıkıntın varmış."

"Bunu o mu söyledi?"

"Evet. Kitabında dördüncü perdeyi aç. Ben Prospero olacağım. 'Buyurun kudretli efendim, buradayım' kısmıyla başlayacağız. Başla."

"Gerçekten başarılı olduğumu mu söyledi?"

"Alıştırmaya ihtiyacın olduğunu da söyledi. Şimdi, başla."

"Buyurun kudretli efendim, buradayım." dedim

"Hayır, öyle değil, Bay Hoodhood. Eğer bu son kısımda başarılı olursanız özgürlüğüne kavuşacak esir edilmiş büyülü bir yaratığı canlandırıyorsunuz. Fakat otobüs beklermiş gibi konuşuyorsunuz. Neredeyse özgürsünüz ama tamamen değil."

"Buyurun kudretli efendim, buradayım," dedim.

Bayan Baker kollarını kavuşturdu. "Suratinızda sizi harekete geçiren bir tutku olması lazım. Bıçak sırtındasınız."

"Buyurun kudretli efendim, buradayım," dedim.

"İşte oldu," dedi Bayan Baker. "Hassasiyetinizi koruyun. Şimdi Prospero..."

Hassasiyetimi korudum çünkü elimden başka bir şey gelmiyordu. Bayan Baker Prospero'nun repliklerini okuduğunda, sanki Prospero'nun kendisi pelerini ve büyülü

elleriyle sınıfa gelmiş gibiydi. Bayan Baker Prospero olmuştu, ben de Ariel. Bana son emrimi verip “Özgür ol ve hoşça kal” dediğinde, o an Ariel’in nasıl hissettiğini anladım. Önümde yepyeni bir dünya açılmıştı ve istediğim yere gidebilir, kim istersem olabilirdim. Tamamen özgürdüm.

Kendi mutlu sonuma kendim karar verebilirdim.

“Bu,” dedi Bayan Baker, “Bay Goldman’ı memnum edecektir.”

Memnun etti de. O geceki provayı tamamladığımızda, kendimi neredeyse hayatın gerçek olmayan debdebesinden kurtardığımı ve fantezi dünyasına sıçradığımı hayal edebiliyordum.

En azından sahnede olmak böyle hissettiriyordu.

Fakat Bayan Baker sınıfa biletlerini önceden almalarını tembihlerken öyle hissetmiyordum. Bu sırada ben de, laf arasında, Long Island Shakespeare Grubunun Bayram Piyesi’nin bayağı uzun süreceğine ve oraya gelenlerin hayatta Mickey Mantle’a yetişemeyeceğine dair imalarda bulunuyordum.

Biliyorum. Bir yalan daha. Ama sadece bir Presbiter-yen yalanı.

*

Günler böylece geçti. Camillo Ortaokulu’ndaki Hanuka ile Noel dekorasyonları eskimeye başladı. Giysi provaları sona erdi. Cumartesi akşamı geldi. Kışında beyaz tüyleri olan sarı taytımı giydim. Üzerine de kot pantolonumu giydim. En yeni beyzbol topumu aldım. Babam beni Festival Tiyatrosu’na bıraktı (“Sakın batırayım

deme.”) ve Long Island Shakespeare Grubu’nun Bayram Piyesi sahne almaya başladı.

Bay Goldman 4. *Henry*’den Falstaff’ı canlandırırken ben de kulisteki gözetleme deliğinden içeriye bakıyordum ve oyunu izlemeye gelen neredeyse herkesi görebiliyordum. Birazcık akli olan Mickey Mantle’a gittiği için pek insan da yoktu. Bayan Baker’ı hemen gördüm. Üçüncü sıranın ortasında, Bayan Bigio’nun yanında oturuyordu ve suratında birazdan kırmızı dolma kalemmini çıkartıp not verecekmiş gibi bir ifade vardı. Herhalde o ifade suratlarında kalıyor öyle. Ellerinden bir şey gelmiyor.

Bayan Baker ve Bayan Bigio’nun arkasında Danny Hupfer’in ailesi oturuyordu.

Gerçekten.

Sanırım Danny onlara Piyes’ten bahsetmişti ve onlar da Savaşçı Ariel’i görmeye gelmişlerdi. Galiba Bing Crosby’nin Noel özel bölümünü benim ailemin önemsemediği kadar önemsemiyorlardı. Benimkiler o bölümü hiç kaçırmazdı. Sanırım Hupferlar “Bembeyaz bir Noel hayal ediyorum,” repliğini bir kez daha duymaktansa bir Shakespeare oyunu izlemenin daha önemli olduğuna karar vermişlerdi. Gerçi Bay Hupfer kravatını gevşetiyor ve eliyle esnemesini bastırmaya çalışıyordu.

Ve sanırım gözetleme deliklerinden uzun süre bakamıyordunuz çünkü gözleriniz sulanıyor ve burnunuza giren tozlar burnunuzun akmasına neden oluyor ve bu yüzden hem gözlerinizi hem de burnunuzu silmeniz gerekiyor. O da makyajınızı bozuyor.

Görebildiğim kadar Camillo Ortaokulu'ndan kimse gelmemiştir. Hiç kimse. Ve en ön sıra dışında tiyatrodaki tüm koltukları görebiliyordum.

Hemen ekleyeyim: Sahneye çıkma sırası bana geldiğinde, Camillo Ortaokulu'ndan kimseyi görmemem sahneye "Buyurun kudretli efendim, buradayım " diye haykırarak çıkmamı ve kıçında beyaz tüyler bulunan sarı tayt giymeyi çok daha kolay bir hale getirdi.

Hassasiyetimi korudum ve aslında Prospero olan Bay Goldman beni hainleri yakalamaya, Caliban'ı rahatsız etmeye ya da kralın yasını tutmaya gönderdiğinde, her şeyin gidişatı bunlara bağılıymış gibi hepsini yerine getirdim. Altıncı saat geldiğinde bana özgürlüğümü vermeye söz verdiğini hatırlattığımda, özgürlüğümü Mickey Mantle'in imzası kadar çok istiyordum. Ve kayıkçıları adaya çektiğimde, Prospero'nun "Özgür ol ve hoşça kal" Repliğini duyduğumda sevinçten havalara uçtum. Tüm bunlar bittiğinde ve Prospero sahnenin kıyısına gelip seyircilerden özgürlüğümüzün yelkenlerini doldurması için nefeslerini göndermeleri için yalvardığında kendimi titremekten neredeyse alıkoyamıyordum.

Ya nefesleri yelkenleri doldurmazsa?

*

"Gösterimizin sonuna geldik," demişti Prospero. Oyuncuların geri kalanıyla birlikte son alkış için tekrar sahneye çıktığımda, gösteri sona ermiş gibi görünmüyordu. Herkes ayakta idi.

Bana gülümseyen (gerçekten) Bayan Baker'ın bizi alkışlıyordu.

Bana el sallayan Bay ve Bayan Hupfer alkışlıyordu.

En ön sırada ayakta duran Danny Hupfer, Meryl Lee ve Mai Thi alkışlıyordu!

Danny Hupfer, Meryl Lee ve Mai Thi!

Onlar kışında tüyler bulunan parlak sarı bir tayta bakarken, ben de onlara baktım.

Ama onlar sarı tayta bakmıyorlardı. Çünkü üçü de ağlıyordu. Ayaklı lambaların ışığında ayaktaydılar ve ışıktaki yanakları gözyaşlarından parlıyordu.

Shakespeare insana böyle yapabiliyor.

Alkışladılar, alkışladılar, alkışladılar ve alkışladılar. Meryl Lee gözlerindeki yaşları sildi ve birden Danny Hupfer'ın gözlerinde korkmuş bir bakış belirdi ve suratında bir tutku vardı. O tutkunun adı Mickey Mantle'dı.

Kol saatini gösterdi.

"Dokuz çeyrek," dedi ses çıkarmadan ve dönüp ailesine çılgınca el salladı.

Perde inip ben de özgürlüğüme kavuştuğumda seyircilerin yelkenlerimi doldurmasını bekledim. Sahne arkasından erkeklerin soyunma odasına yalpaladım.

Ve kapının kilitli olduğunu gördüm.

Kilitli!

Kapıyı yumrukladım. İçeriden cevap gelmedi.

Tekrar selam vermek için sahneye çağrıldığımı duydum.

Soyunma odasının kapısını tekrar yumrukladım. Yine cevap gelmedi.

Umutsuz bir halde kulise geri koştum. Bay Goldman hâlâ sahnede eğilerek selam veriyordu. Bir süre daha eğilmeye devam edecekmiş gibi görünüyordu.

Fakat Prospero'nun çiçek desenli pelerinini kuliste bırakmıştı.

Pelerini kaptım, omuzlarımdan saldırm ve babamın beni Baker Spor Mağazası'na hız sınırlarını aşarak götürmek için beklediğini umduğum merdivenlere koştum. Sahne arkası kapısından dışarı çıktım ve (Dışarısı bayağı soğumuştur ve demedi demeyin sarı bir tayt giyyorsanız bir pelerinin sizi soğuktan korumak için pek bir faydası dokunmuyor.) ve Festival Tiyatrosu'nun önüne koştum.

Babam beni beklemiyordu.

Sanırım Bing Crosby Noel özel bölümü henüz bitmemişti.

Festival Tiyatrosu'nun önündeki caddede kışında beyaz tüylerin olduğu parlak sarı bir tayt ve üzerinde çiçek desenleri olan mavi bir pelerinde beklemek... Bu Ariel pek de bayram havasında değildi.

Caddenin sağına soluna baktım.

Hızlanan bir araba dışında yolda tek bir araç bile yoktu; o araç da Danny Hupfer'm ailesinindi. Babamı beş dakika beklemeye karar verdim. Üç yüze kadar saydım.

Araba yoktu.

İnsanlar tiyatrodan çıkmaya ve parmakla beni göstermeye başlamışlardı.

Daha sonra pelerini delip geçen rüzgâr burnuma benzin kokusunu getirdi ve şehir içi otobüsü köşeden döndü

– eski ve kirli, gördüğüm en güzel şey. Dikiz aynasında ufak Noel topları bile vardı.

Caddenin karşısına koştum. Mavi pelerinimle muhtemelen bayağı etkileyici görünmüşümdür ve Festival Tiyatrosu otobüs durağında durdum.

Otobüs şoförünün beni gördüğünde otobüsü durduracağından emin değildim. Durak işaretinden bir, iki otobüs mesafesi uzağa gitti ve durduktan sonra yanma koştuğumda bile en başta kapılarını açmadı. Dışarı çıkmama izin verilmemesi gereken bir yerden kaçmışım gibi bana bakarken plastik Noel topları ileri geri sallanıyordu.

Şoför otobüsün kapılarını açana kadar içimden on beşe kadar saydım.

“Kime benzemeye çalıştın böyle, evlat?”

“John Wayne*.”

“John Wayne hayatı boyunca tayt gitmedi.”

“Baker Spor Mağazası’na gitmem gerekiyor.”

“Pekâlâ John Wayne, otuz sentin var mı?”

Elimi cebimi yoklar gibi üstümde gezdirdim ve o an cebimin olmadığını fark ettim.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi otobüs şoförü.

“Ne olur,” dedim. “Baker Spor Mağazası’na gitmem gerekiyor.”

“Mickey Mantle imza dağıttığı için, değil mi?”

“Evet.”

Saatine baktı. “Otuz sentin olsaydı, yetişebilirdin.”

* ABDli, Oscar ödüllü bir aktör.

"Bir seferliğine," dedim.

Yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana baktı.

"Ne olur," dedim.

Sürücü kafasını salladı. "Pekâlâ, John Wayne. Yalnız bedavaya yolcu taşımak otobüs şoförlerinin kovulmasına neden olur. Dışarısı o kadar soğuk olmasaydı, kapıları suratına kapatırdım."

"Teşekkürler," dedim ve bir koltuğa oturdum.

Otobüste başka kimsenin olmaması da iyiye işaretti.

Soğuk gecede hız sınırının çok altında ilerledik. Sürücü her trafik ışığında, yeşil olanlarda bile yavaşladı ve her dur işaretinde iki yöne de iki kere baktı.

"Acaba ışıklarda..." diye başladım.

"Bak, Bing Crosby Noel özel bölümünü kaçırıyorum ve senin için işimi tehlikeye atıyorum, evlat. Bu gecenin pek de güzel geçtiğini söyleyemem. O yüzden sessiz mi olmak istersin yoksa otobüsten inmek mi?"

Sessiz olmayı tercih ettim. Mavi, çiçek desenli pelerini etrafıma sardım.

Baker Spor Mağazası'ndan bir blok ötedeki otobüs durağına vardığımızda, oldukça sessiz kalmış bir peri savaşınsının olabileceği kadar çıldırmaya yakındım. Otobüs şoförü saatine baktı. "Dokuz buçuk," dedi. "Atını dehlesen iyi olur, John Wayne."

Kapıyı açtı. Ben de basamaklardan inmeye başladım.

"O pelerinin altında bir yerlerde beyzbol topun var, değil mi?" diye sordu otobüs şoförü.

Öylece donup kaldım. Beyzbol topum Festival Tiyatro'sunun erkek soyunma odasındaıdı.

Neredeyse ağlayacaktım. Ama ağlamadım çünkü kışında beyaz tüyleri olan sarı bir tayt giyip; omuzlarınıza mavi, çiçek desenli bir pelerin geçiren bir yedinci sınıf öğrencisiyseniz ve ağlıyorsanız gidin, karanlık bir sokakın bir köşesine kıvrılıp ölüverin daha iyi.

Otobüs şoförü kafasını salladı. "John Wayne her zaman her şeye karşı hazırlıklıdır," dedi. "Ben de öyleyimdir." Gösterge panelinin altına uzandı ve içinde bir sürü değişik şey olan bir karton kutu çıkardı. "İnsanların koltuklarında bıraktığı şeyleri söylesem inanmazsın," dedi. Kutuyu karıştırıp içinden (bunu uydurmuyorum) bembeyaz, yepyeni kusursuz bir beyzbol topu çıkardı! Her dikişi sağlam ve temizdi; sanki daha önce hiç fırlatılmamış gibiydi.

"Normal bir insanın giyeceğı hiçbir kıyafetin yok," dedi. "Ne otobüs için paran var ne de imzalatacak topun. Bu dünyada nasıl hayatta kalacaksın, evlat?"

O anda, bu hiç umurumda değildi. Beyzbol topuna baktım. Kusursuz beyazlığıyla âdeta mest oldum.

Otobüs şoförü kafasını salladı. "Sana iyi davranacak bir sürü insanla karşılaşırsan iyi olur, evlat." Beyzbol topunu bana verdi. Bembeyaz yepyeni kusursuz beyzbol topunu...

"Mutlu Noeller," dedi.

Tekrar ağlamanın eşiğinden döndüm.

Mavi pelerinim arkamdan süzülür halde, elimde beyzbol topum, Baker Spor Mağazası'na koştum. Kim bilir beyaz tüyler ne yapıyordu.

Ve yetiştim. Gerçekten yetiştim. Kapıyı omzumla açtım ve Mickey Mantle oradaydı.

Günlük kıyafetleriyle bir masada oturuyordu. Arkasında, mağaza sahibi Bay Mercutio Baker'ın koyduğu pano Yankee fotoğrafları, özellikle de Mickey Mantle'ın sopa salladığı fotoğraflarla doluydu. Fotoğrafların üzerinde yedi numaralı bir forma vardı. Numaranın altını Mickey Mantle imzalamıştı.

Televizyonda görüldüğünden daha iriydi. Kürek kadar büyük elleri vardı ve kolları da güçlü gözüküyordu. Bacakları masanın altında belli oluyordu ve Long Island Demiryolu'ndan geçen bir trenle yarışabilirmiş gibi duruyordu. Birkaç kere esnedi; esnerken bunu saklamaya bile çalışmıyordu. Uzun bir gün geçirmiş olmalıydı.

Önümde, Mickey Mantle'la birlikte duran bir tek Danny Hupfer ile babası vardı. Mickey Mantle Danny'e beyzbol topunu geri veriyordu ve Danny de topunu Mickey Mantle'ın elinden alıyordu. Kutsal bir andı bu ve Saint Andrew Kilisesi'ndeki lekeli camlarda olduğu gibi etraflarındaki ışık hafifçe parlıyordu.

"Teşekkürler," dedi Danny Hupfer. Bunu huşu içinde ve taparcasına söylemişti.

"Tamam," dedi Mickey Mantle.

Sonra sıra bana geldi.

Elimdeki bembeyaz yepyeni kusursuz beyzbol topunu ona uzattım ve "Mümkünse imzanızı alabilir miyim?"

diye fısıldadım. Topu elimden aldı ve kalemini üzerine koydu. Sonra da bana baktı. Mickey Mantle bana baktı!

Ve konuştu.

“Kim olmaya çalıştın böyle?” dedi.

Dondum kaldım. Ne diyecektim ki?

“Periye benziyorsun,” dedi.

Bir kez öksürdüm. “Ben Ariel'im” dedim.

“Kim?”

“Ariel.”

“Kız ismine benziyor.”

“Ariel bir savaşçı,” dedim.

Mickey Mantle bir yukarı bir aşağı baktı. “Kesin öyledir. Dinle bak, sarı taytlı çocuklara imza vermem ben.” Mickey Mantle saatine baktı ve Bay Baker’a döndü. “Saat dokuz buçuğu geçmiş. Benden bu kadar.” Bembeyaz, yepyeni, kusursuz beyzbol topumu yere saldı. Top ayakları-
mın yanından geçip pelerinine kadar yuvarlandı.

Dünyanın ikiye yarılması lazım. Dünyanın ikiye yarılması ve benim de o çatlağın içine düşmem ve bir daha kimseyle konuşmamam lazım.

Holling Hoodhood. Ben. Kışında beyaz tüyler olan sarı tayt ve mavi, çiçek desenli pelerin giyen çocuk.

Beyzbol topunu Mickey Mantle'ın imzalamadığı çocuk.

Ve Danny Hupfer hepsini gördü. Sarı taytı, pelerini, topu... Her şeyi.

Danny Hupfer masaya yaklaşıp imzalanmış beyzbol topunu, Babe Ruth'tan sonra Yankeelerin çizgili formasını

giyen en büyük oyuncunun önüne bıraktı. Danny "Sanırım buna ihtiyacım yok," dedi. Elini toptan çekti. Bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu görebiliyordum.

"Sorun ne, çocuk?" dedi Mickey Mantle.

"Sen bir alaca şaklabansın," dedi Danny Hupfer. "Gel hadi, Holling."

Otobüs şoförünün beyzbol topunu yerden alıp Danny'e verdim. Dönüp Mickey Mantle'ı ardımızda bıraktık.

İkimiz de bir şey demedik.

*

İçimizdeki tanrılar öldüklerinde şiddetli bir şekilde can verirler. Yavaşça yok olmazlar, yaşlanmaz ya da uykuya dalmazlar. Ateş ve acı içinde ölürler ve içinizden çıktıklarında bağırsaklarınızı yanık halde bırakırlar. Dile dökebileceğiniz herhangi bir şeyden daha çok acıtırlar. Belki de en kötüsü yerlerine yeni bir tanrıyı koyup koyamayacağınızı bilememenizdir. Bir gün yerlerine yeni bir tanrı koymayı isteyip istemeyeceğinizi bile bilemezsiniz. İçinizdeki ateşin ölümüne ikinci kez tanık olmak istemezsiniz.

Hupferler beni Festival Tiyatrosu'na geri götürdüler. Erkek soyunma odasının açılıp açılmadığına bakmaya gittim. Açılmıştı ve Bay Goldman bir konuşma yapıyordu.

"Benim zarif Ariel'im!" diye seslendi bana ve kollarını iki yana açtı. Grubun üyeleri – yani erkek olanları – alkışladılar. "Nerelerdeydin? Piyasin yıldızı sensin. Bir sorun mu var?"

Başımı salladım. Tanrılar Bay Goldman'ın içinde hâlâ yaşarken, ona içinizdeki tanrıların öldüğünü nasıl söyleyebilirsiniz ki? "Becerebildim mi?" diye sordum.

"Harikaydı, benim hamarat perim. Özgür ol."

Ben de özgür kaldım. Üzerimi değiştirdim ve kışında beyaz tüyleri olan sarı taytı bir dolaba bıraktım. Bay Goldman bir ara fırına uğrayıp "tek bir kuruşa bile mal olmayacak" profiterollerden almaya davet etti beni ve oradan ayrıldım. Bu kadardı. Dışarıda kışın ilk soğuk gecesi vardı ve etrafta görünen tek ışık gökyüzünde buz gibi parıldayan yıldızlardı.

Hupferlar beni bekliyorlardı ve beni evime bıraktılar.

Koca yol boyunca yine hiç konuşmadık.

Eve döndüğümde ailemi çalışma odasında televizyon izlerken buldum. Hava soğuk ama oda ısıtmadan ötürü sıcaktı. Sıcak hava, Kusursuz Eve tek bir çam iğnesi bile düşürmeyen yapay, beyaz Noel ağacının üzerindeki gümüş zilleri oynatıp çınlatıyordu.

"İşin beklediğimden çabuk bitmiş," dedi babam. "Bing Crosby'nin Beyaz Noel'i reklamlar bitince başlayacak."

"Nasıldı, Holling?" dedi annem.

"İyiydi."

"Umarım Bay Goldman performansından memnun kalmıştır," dedi babam.

"On numara olduğunu söyledi."

"Güzel."

Üst kata çıktım.

Her şey sahiden de on numara.

İyi bayramlar.

Pazartesi günü okula geri döndüğümüzde bayram tatiline üç gün vardı. O üç günün rahat geçmesi gerekiyordu. Öğretmenlerin çoğu, öğrencilerin tatilden önce pek bir şey öğrenmeyeceklerini bildiklerinden o günleri öğrencileri zorlamadan geçirdiler. Son günkü bayram partileri, hediyeler ve Long Island'a kar yağar mı umuduyla camdan dışarı bakmak için de zaman ayırdılar.

Öğle yemeklerinin bile, mesela üzerinde vanilyalı dondurma olan bir tür kek, üzerinde gerçekten peynir olan pizza, kuruyana kadar kızartılmamış hamburger gibi ya da çikolatalı tatlı gibi özel bir şeyler olması gerekirdi.

Fakat Bayan Bigio bugünlerde çikolatayla falan ilgilenmiyordu. Gezegenin yaşayacağı son bayram bu bayram olsa, Bayan Bigio'nun Camillo Ortaokulu için pişirdiği yemeklere baktığınızda bunu asla anlayamazdınız. Her gün Bilmem Ne Sürprizi olması gerekiyordu ama ilk günden sonra Bir Şey Sürprizi falan kalmamıştı çünkü yemek olarak ne yiyeceğimizi biliyorduk. Geriye sadece Bir Şey kalmıştı.

Ama ben yakınmadım. Bayan Bigio'nun Bayan Baker'in sınıfına geldiği çarşamba gününü ve çıkardığı üzgün sesleri hatırladım.

Diğerleri de yakınmadılar çünkü korkuyorlardı. Siz öğle yemeği sırasında Bayan Bigio elleri belinde, saçlarında bonesiyle size dik dik bakarken yakınamıyordunuz işte.

Bayram kutlamalarını yapıyorken bile...

Danny Hupfer, Bilmem Ne'yi almadan bir an tereddüt edince "Al ve ye," dedi.

Sürpriz'in nerede olduğunu çözmeye çalışan Meryl Lee'ye, "Yemeğini incelemene gerek yok," dedi.

Bana da, "Yine profiterol mü bekliyorsun?" dedi. "Daha vakit var."

Bayram tatilinden önceki gün de, Mai Thi'ye "Yemeğini al ve sana yemek verdiğimizize şükret. Noel'de Amerikalı evlatlarımız bataklıklarda sıkışıp kalmışken senin gelip burada, mülteci evlerinde bir kraliçe gibi oturmaya hakkın yok. Burada olması gerekenler onlar; sen değilsin." dedi!

Mai Thi Bir Şey'ini aldı. Kafasını yere eğdi ve yürümeye devam etti.

Bayan Bigio'nun neredeyse ağlamak üzere olduğundan bonesini gözlerine kadar çektiğini büyük ihtimalle görmemişti.

Bayan Bigio da büyük ihtimalle Mai Thi'nin neredeyse ağlamak üzere olduğunu görmemişti.

Ama ben gördüm. İkisini de. O an içlerinde kaç tane tanrının öldüğünü ve o tanrılardan kurtarılabilecek olanların var olup olmadığını merak ettim.

Bayan Baker'ın o üç gün içinde Camillo Ortaokulu'nun mutfaklarında yaşanan hayal kırıklığını telafi etmek için bir şeyler yapacağını düşündüyseniz yanıldınız. Bu konuda bir şey yapmadı. Cümle şemalandırmaya ve şimdiki zaman çekimlerini işlemeye geri döndük. Bay Samowitz'i, bize *Senin ve Benim için Matematik* kitabındaki denklemleri işlemeye ikna etti. O denklemleri Einstein bile çözmezdi. Hatta Bay Petrelli'yi *Mississippi Nehri ve Siz* sunumlarımızı sınıf önünde sundurmaya bile ikna etti.

Bay Petrelli projeleri bir buçuk günde bitirdi ama Bayan Baker üç günü de doldurdu ve Camillo Ortaokulu'nda neredeyse hiçbir süsü olmayan, sıcak bir sınıfta terleye terleye ders işleyen tek sınıf bizdik. Peki şikâyet ettik mi? Hayır. Çünkü ilk şikâyet işaretinde Bayan Baker kollarını göğsünde kavuşturup isyanı bastırana kadar isyanı başlatan kişiye dik dik bakıyordu. Bayram tatiline böyle böyle geldik işte. Son çarşamba öğlenine kadar böyle geçti.

Herkes Beth-El Tapınağı'na ya da Saint Adelbert Kilisesi'ne gitmek için hazırlanırken ben de herhalde gelecek bir buçuk saat boyunca cümle şemalandırırım diye tahmin ediyordum çünkü yeni bir Shakespeare oyununa başlamamıştık.

On numara.

Yanlış tahmin etmişim.

"Bay Hupfer ve Bay Swieteck," dedi Bayan Baker, "bu öğleden sonra okulda kalmanız için ailelerinizden izin aldım."

Danny ve Doug önce bana, sonra birbirlerine, en sonunda da Bayan Baker'a baktılar. "Bana uyar," dedi Danny.

"Sizin de onayınızı aldığıma memnunum," dedi Bayan Baker. "Şimdi, geri kalanlarınız..." sonra da her zamanki karmaşa yaşandı. Bu sırada Danny ve Doug sıralarına oturdular.

"Ne oluyor?" diye sordu Danny.

Omuz silktim. "Silgi temizleme ya da cümle şemalandırma. Bir ihtimal Shakespeare," dedim.

Doug Swieteck'e baktık. "166 numarayı yapmadın, değil mi?"

Kafasını salladı.

"Emin misin?" diye sordu Danny.

"Yapmış olsam haberim olmaz mıydı?" dedi Doug Swieteck.

Pek emin olamadık. Ama sonradan yapmadığı ortaya çıktı.

Herkes gittikten sonra Bayan Baker masasına gitti ve alt çekmeceyi açtı. Oradan üç tane (hayır,sandığınız gibi Shakespeare kitabı değil) kar beyazı, sağlam dikişli, kullanılmaya hazır yepyeni beyzbol topları çıkardı. Sonra tekrar çekmeceye uzandı ve üç tane beyzbol eldiveni çıkardı. Deri kokusu sınıfı doldurdu. Topları ve eldivenleri bize verdi. Deri yumuşak ve esnekti. Ellerimizi eldivenlerimize geçirdik ve yeni beyzbol toplarını eldivenli ellerimize koyduk.

Bayan Baker, "Geçen gece Bay Hupfer ve Bay Hoodhood'un Piyes'ten sonra gördüğüne inandığım eniştem, bunları size bayram hediyesi olarak vermemi rica etti. Baker Spor Mağazası'nın hediyesi," dedi. "Bana o gece yaşananları anlattıktan sonra, onunla ikimiz bu eldivenleri eskitmeniz için biraz hazırlık yaptık. Şimdi bunları spor salonuna götürün. Yalnız topları koridorda fırlatmayın. Ayrıca şaşkınlıktan birinin çenesinin düşmesi sadece çizgi filmlerde ve kötü oyunlarda olur, arkadaşlar."

Sınıftan çıkarken Danny sırttı. "Spor salonu öğleden sonra boş. Bize öğleden sonrasını tatil ediyor."

O da yanlış tahmin etmişti.

Spor salonu boş değildi.

Joe Pepitone ve Horace Clarke açık tribünlerde bizi bekliyordu. Yankee formalarını giymişlerdi. 25 numara ve 20 numara. Babe Ruth'tan sonra Yankeeelerin çizgili formasını giyen en büyük iki oyuncu.

Joe Pepitone ve Horace Clarke.

İnanabiliyor musunuz?

"Holling hanginiz?" dedi Horace Clarke.

Göğsümü işaret ettim.

"Peki Doug?"

Doug Swieteck yavaşça elini kaldırdı.

"O zaman sen de Danny'sin," dedi Joe Pepitone.

Danny başıyla onayladı.

Horace Clarke eldivenini kaldırdı. "Atışını görelim bakalım, Holling," dedi.

Ben Horace Clark'la atış yaptım, Danny ve Doug da Joe Pepitone ile atış yaptı. Sonra eş değiştirdik. Danny Horace Clarke'la atış yaptı, ben ve Doug da Joe Pepitone'la atış yaptık. Sonra dışarı çıktık. Ekim ayından beri kullanılmamış oyun sahasında, Horace Clarke kale çizgisinin arkasına çömeldi ve ben de ona atış yaptım. Gerçekten. Sonra Danny ayağa kalktı ve Horace Clarke bize top fırlattı ve Joe Pepitone'la ben topları iç sahanın dışına yolladık. Sonra Horace Clarke'la iç saha antrenmanı yaptık. Ardından sahaya dizildik ve atabildiğimiz kadar hızlı bir şekilde birbirimize top fırlattık.

Daha sonra toplarımızı ve eldivenlerimizi imzaladılar. Gelecek nisandaki Açılış Günü için her birimize ikişer tane bilet verdiler. Doug ve Danny'e de şapkalarını verdiler.

Bana mı? Joe Pepitone bana ceketini verdi.

İnanabiliyor musunuz?

Ceketini verdi!

Okuldan ayrıldıklarında içimdeki boşluğun yeniden dolduğunu hissettim. Gösterimiz sona ermemiş demek ki.

Danny, Doug ve ben Bayan Baker'ı bulmak için üçüncü kata koştuk. Bay Vendleri Noel ve Hanuka süslerini indiriyordu. Koridorlar karanlıktı ve sınıf kapılarının ardındaki ışıklar sönüktü.

Bayan Baker gitmişti ama kapıya bir not bırakmıştı.

"Bay Hoodhood," yazıyordu, "ocak ayının ilk çarşamba günü için *Machbeth*'i okuyun."

"Çok yazık," dedi Danny.

Sonra Doug sınıfa girdi ve çıktığında elinde vestiyerde sakladığı 166 numaralı şakanın malzemelerinin olduğu kutu vardı. Bize baktı, omuz silkti ve ağırlığı altında sendeleyerek kutuyu dışarı çıkardı.

O kutuyu bir daha görmedik.

Sonraki gün cumhurbaşkanı Johnson Noel dolayısıyla Vietnam'da ateşkes ilan etti ve bomba atışları durduruldu.

Böylece tatil başlamış oldu.

OCAK

Ocak ayının ilk gününde yerel gazete o günkü baskısını, geçen sene boyunca genci yaşlısıyla kasabamızın kültür ve günlük hayatına katkıda bulunan insanları şereflendirmeye adanmıştı. Pek uzun değildi. Hikâyelerin çoğu kütüphaneciler, Kiwanis Kulübü üyeleri, savaş gazileri, bir şey için Bay Guareschi hakkındaydı. Hatta Hoodhood ve Ortakları'nın başarısı yüzünden babam hakkında bile bir yazı vardı. Gazete oldukça farklı görünen insanların fotoğraflarına yer vermişti. Her biri sanki ileride kasabamızın kültür ve günlük hayatına başka ne gibi bir katkılar sağlayacaklarını düşünür gibi görünüyordular.

Diğerlerinden farklı bir fotoğraf vardı ama.

Festival Tiyatrosu sahnesine uçarak giren Peri Ariel'in fotoğrafı! Fotoğraf ayaklarım açıkken çekilmişti ve gerçekten uçuyor gibiydim.

Fotoğraf ilk sayfanın neredeyse yarısını kaplıyordu.

Yazıda da taytların sarı olduğunu tüm dünyaya açıklıyorlardı!

Kışındaki beyaz tüylerden bile bahsediyorlardı!

"Bunu kimse görmeyecektir," dedi annem. "Yılbaşı bu. Yılbaşı'nda kim gazete okur ki?"

Şöyle ki, Doug Swieteck'in ağabeyi okuyormuş. Muhtemelen gazetenin ilk sayfasına bakıyordur sadece. Orada kimin olduğunu ve ne yaptığını görmüş. Gözünü ilham ve hırs bürümüş – Shakespeare'e göre, Macbeth de Duncan'ı öldürmeden önce bunları hissetmiş.

Belki bir anlığına, ona "alaca şaklaban"ı öğrettiğim için ilham ve hırsının ona söylediklerini yapmamayı düşünmüştür. Ama ne olursa olsun, o Doug Swieteck'in ağabeyiydi; kendine engel olamamış. Sanki zamanla harekete geçen bir tür Doug Swieteck'in Ağabeyi Geni de var.

Bundan sonra olanların bir kısmını okula morarmış bir gözle gelen, ki bayram tatilinden okula böyle dönmemeniz gerek, Doug Swieteck'ten öğrendik. Çürüğün birkaç gün önce çok daha büyük ve koyu olduğunu söyledi. Şimdiki hali bile yeterince şaşırtıcıydı. Vücudumun aynı anda hem mora hem de yeşile dönebiliyor olmasına inanmak güç ama bu gerçekten oluyor.

Başta hiç kimseye, diğer gözünü morartmakla tehdit eden Danny'e bile ne olduğunu anlatmıyordu. Goldman Fırını'ndan alacağım beleş profiterollerden birini vereceğimi söylediğimde pes etti. İnsanlar Bay Goldman'ın profiterolleri için her şeyi yapmaya hazırlar galiba.

Şöyle olmuş:

Doug'ın dediğine göre ağabeyi gazeteyi gördüğünde daha sabahın körüymüş. Yılbaşı olduğundan herkesin dün gece New York'ta Times Meydanı'nı izlemek için geç saatlere kadar oturduğunu tahmin ettiğinden, kimsenin bugün erkenden kalkmayacağını düşünmüş. Montunu

giymiş, mahalleye çıkmış ve milletin sundurmasında bulabildiği tüm yerel gazete baskılarını toplamış. Bayağı da varmış. Gazeteleri eve getirmiş, sığınağına taşımış ve her birindeki Peri Ariel fotoğrafını başlığını da alacak şekilde kesmiş.

Kudretli Efendisini Kurtarmak için Sahneye Atlayan Peri Ariel'i Canlandıran Holling Hoodhood

Oyunda sadece bu olmuyordu ama kafaya en az takılacak şey buydu.

Fotoğrafları kesmeyi bitirdiğinde, hepsini alıp bodruma götürmüş. Küçük çocukların üzerine sürmek için yaptığı yarış arabasından arda kalan parlak sarı boyayı bulmuş. Sonra da Doug'ı bulmuş – muhtemelen çizgilerin dışına taşırmandan nasıl boyayacağını bilmediği için.

Doug fotoğrafları ve sarı boya kutusunu gördüğünde ne söylediğini bize anlatmadı. Tek bildiğimiz yardıma yanaşmadığı ve sonunda gözünün morardığı. Muhtemelen fotoğraflar ya da gözü hakkında bir şeyler söylerse, daha kötüsünü yapmakla tehdit etmiştir ağabeyi. Sonra ağabeyi bir fırça bulmuş ve işe koyulmuş.

Arkadaş olmanın tanımı ne olursa olsun, arkadaşın için gözüne yumruk yemek bu tanımın bir parçası olmalı.

Olayın geri kalanını da kendim öğrendim.

Okulun başlayacağı günün sabahı Doug Swietek'in ağabeyi okula erkenden gelmiş. Bu bile birilerini alarma geçirmeliydi. Bay Guareschi, Sycorax ve Caliban'a kapan kurmak için koridorda olsaydı, olaya müdahale edebilirdi. Ama muhtemelen o sırada okula gönderilen New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavları'nın kutularının

indirilmesiyle uğraşıyordu. Bu arada, Bayan Baker bize alıştırma sınavı vermeyi reddettiği için tatil boyunca Seviye Belirleme Sınavı'na hazırlanmadım. Sınav kâğıtları yüzünden Bay Guareschi Doug Swieteck'in ağabeyini görmedi ve Doug Swieteck'in ağabeyi de ilham ve tutkusunu gerçekleştirme imkânı bulmuş oldu.

Sahneye Atlayan Peri Ariel'i Canlandıran Holling Hoodhood fotoğraflarını koridorlara yapıştırmaya başlamış – fotoğrafların hepsi parlak, canlı, gözünüzü alamayacağınız bir renkle boyanmış – her ne kadar çoğu çizgilerin dışına taşmış olsa da. Birkaçını sekizinci sınıfların dolaplarına koymuş. Birkaçını tavana yapıştırmış. Birkaçını hem erkekler tuvaletindeki hem de kızlar tuvaletindeki kabinlere yapıştırmış. (Kızlar tuvaletindekileri Meryl Lee söyledi.) Birkaçını çeşmelerin üzerine, her sınıfın kapısına, acil çıkış kapılarına, merdivenlerin yanındaki duvarlara koymuş. Ana koridorun üzerindeki kemere (kimse merdiven olmadan fotoğrafı oraya nasıl yapıştırdığını çözemedi) ve spor salonundaki basketbol potasının üzerindeki arkalığa yapıştırmış. Memur Odası'nın yanındaki kilitli kupa dolabındaki kupaların üzerine bile yapıştırmış. Ayrıca Memur Odası'nın önündeki tezgâha da yapıştırmış. Böylece okula girdiğinizde ilk gördüğünüz o fotoğraflar oluyordu.

Fotoğrafları yapıştırmayı bitirdiğinde, nereye bakarsanız parlak sarı dikkatinizi çekiyordu. Durumu daha kötü yapabilecek tek şey fotoğrafta beyaz tüylerin görünmesiydi. O tüyler de görünseydi, ülkeyi terk etmek zorunda kalırdım.

Şimdiki durumunda bile okula girdiğimde, bugünün Camillo Ortaokulu'ndaki son günüm olacağını düşündüm.

Belki Alabama Askeri Okulu'na başvururdum.

Ortaokulunuzun koridorlarında yürürken, gördüğünüz herkesin size bakıp sırtmaya başladığını ve sırtıtmalarının nedeninin sizi gördüklerine sevinmeleri olmadığını hayal edebiliyor musunuz? Sekizinci sınıflar tuvaletten çıkmadan o tuvalete girmeyi hayal edebiliyor musunuz? Beden dersine girip, alaca şaklaban Koç Quatrini'nin o günkü sabah egzersizlerinde gerinme yapacağımızı, böylece Peri Ariel gibi sahneye atlayabileceğimizi söylediğini hayal edebiliyor musunuz?

Hayır, bunları hayal edemezsiniz. Ama demedi demeyin, ayın ilk çarşamba günü zor geçti!

Bunun üstüne bir de bana Bayan Baker *Macheth* hakkında 150 soruluk bir test verdi.

Mutlu bir şekilde "Dikkatini ölçelim bakalım" dedi.

Bazen hâlâ benden nefret ettiğini düşünüyorum.

Sonraki sabah geldiğinde, Bay Vendleri fotoğrafların çoğunu toplamıştı. Ödül dolabındakileri ya da giriştekileriye daha almamıştı. Kızlar tuvaletindekileri de Meryl Lee halletti.

Güzelim Meryl Lee.

Fakat Doug Swieteck'in ağabeyinin stoğu doluydu. Cuma günü koridor yine o fotoğraflarla doldu. Pazartesi günü de kantinde ortaya çıktılar. Salı günüyse konferans salonunda. Bay Vendleri fotoğraflara yetişemiyordu.

Salı günü bittiğinde, en azından akşam için fotoğraflardan kurtuldum diye düşünerek eve döndüm. Eve vardığımda ön kapıda ablam bekliyordu ve elinde sarı boyalı fotoğraftan bir tane vardı.

"Bu," dedi, "dolabıma yapıştırılmıştı."

Demek liseye de sıçramışlar.

"Bunun niye benim dolabıma yapıştırıldığını açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Çünkü birisi hıyarlık yapmak istemiş," dedim.

"Birisi mi?" Fotoğrafa bakıp fotoğrafı bana verdi. "Bu fotoğrafta hıyara benzeyen kim var, Holling?"

"Fotoğrafı ben çekmedim," dedim.

"Ama sarı taytı giyen sensin! Böyle olacağını söylemiştim sana. Olay sadece sana patladığı sürece umurumda değildi. Ama bununla uğraşan sadece sen değilsin, tamam mı? Bunu benim dolabıma yapıştırmışlar. Artık adım bebek kardeşi sarı tayt giyen kıza çıktı."

"Ben senin bebek kardeşin değilim."

"Doğru, haklısın. Sen benim koca adam olup sarı tayt giyen kardeşimsin." Fotoğrafı göğsüme doğru itti. "Ya bu durumu düzeltirsin ya da canından olursun," dedi.

Yedinci sınıfa geçmenin bu kadar çok ölüm tehdidi anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Profiteroller bir daha canımı kurtarmazdı. Alabama Askeri Okulu gayet güzel görünüyordu. Belki bu fikir babamın da aklına yatarı.

Umudum, babam belediyenin yeni bir ortaokul binası yaptırmaya karar verdiğini ve Hoodhood ve Ortakları'nı

da bu projenin mimarlığını üstlenebilmesi için bir sunum yapmaya davet ettiğini duyurana kadar sürdü.

Duyurusundan sonra ablama baktı. "1967'nin iş adamı olmanın sana nasıl fayda sağladığını görüyor musun?"

"Vay be," dedi ablam. Sonra da gülümsedi.

Babam bana baktı.

"On numara," dedim.

"Aynen öyle," dedi. "Böyle bir teklif yapılırken lisede okuyan bir kızımın olması da büyük bir artı. Yönetim kuruluna, bu projeye çoktan derin bir bağlılığımızın olduğunu gösterecektir. Ve Hoodhood ve Ortakları bu projeyi kazanırsa, işte o zaman yaşadık demektir."

"Ben de askeri okula gitmeyi düşünüyordum," dedim.

Babam kahvesinden bir yudum aldı.

"Kowalski'in teklif yapacağından bile şüpheliyim," dedi.

"Askeri okula gitmeyi düşünüyordum," dedim bir kez daha. "Alabama'dakine."

"Saçma şeyleri ikinciye söylemene gerek yok, Holling. Bir kere yetiyor da artıyor bile."

"Niye askeri okul saçma olsun ki?" diye sordu ablam.

"Bugün Mets, Buddy Harrelson'a beyzbol oynasın diye yıllık on sekiz bin dolar ödemeye karar verdi. Aklınız alıyor mu? Sırf beyzbol oynasın diye yıllık on sekiz bin dolar! Topu iç sahadan gönderemeyen bir oyuncuya hem de. Holling'in askeri okula gitmesi bu kadar saçma değil ama yanma yaklaşıyor."

"Bizim buradaki liseye gitmesinden daha saçma değil ama," dedi ablam.

Babam gözlerini kapattı. Kahvesinden bir yudum daha aldı.

Ablam, "Yok kızlar saçlarını çok kısa kestirmemeli, yok erkekler saçlarını çok uzatmamalı," diye başladı. "Kızların etekleri çok kısa olmamalı, pantolonları çok uzun olmamalı ya da kazakları çok sıkı olmamalı, kot pantolonları (bunu uydurmuyorum) çok mavi olmamalı. Boğazlı kazak bile giymiyoruz, ki kimse bu konunun neden sorun çıkardığını dahi bilmiyor. Asıl saçma olan bunlar. Üzerine giyecek tek parça kıyafeti olmayan insanların üzerine bombalar yağarken bir okul müdürünün bu tarz şeylere bu kadar kafa takması daha da saçma."

"O şeyleri giymiyorsun çünkü sen bir hippie değilsin," dedi babam. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bunların eğitimle ne alakası var? Bir okul müdürü böyle kuralları nasıl uydurabiliyor ki?"

Babam gözlerini açtı. "Çünkü böyle bir yetkisi var," dedi ve kahve bardağını masaya koydu. "On sekiz bin dolar. Kafalarını yemişler herhalde."

Alabama Askeri Okulu fikri de böyle yok oldu.

Akşam yemeğinden sonra ablam odama geldi.

"Artık kapıyı çalmadan mı giriyorsun?" dedim.

"Holling, askeri okula gitmek çok saçma bir fikir."

"Yemekten böyle demiyordun."

"Sırf babam öyle düşündüğü için saçma olduğunu düşünmüyorum. Askeri okuldan mezun olunca seni Saigon'a gönderdikleri için saçma olduğunu düşünüyorum."

"Yani?"

Ellerini beline koydu. "Bazen kurtarılmaya değip değmeyeceğin konusunda şüpheye düşünüyorum," dedi. "Vietnam'da bir savaş var, Holling. Bunun farkında mısın? Savaş. Her hafta iki yüz asker ölüyor. Evlerine kara ceset torbaları içinde uçaklara doldurulmuş şekilde geliyorlar. Gömüldükten sonra da bu askerlerin ailelerine, güzelce katlanmış yeni bir Amerikan bayrağı veriliyor. Olay burada bitiyor."

Konuşmayı kesti.

"Ve sen de böyle dönersen..."

Tekrar sustu.

"Bu saçma bir fikir, Holling," deyip odamdan ayrıldı.

Odasında yüksek sesle Peter Seger çalmaya başladı.

Sonraki gün öğleden sonra herkes Beth-El Tapınağı'na ya da Saint Adelbert Tapınağı'na gidince (Doug Swietek ve Danny, son ana kadar acaba Bayan Baker bu sefer Whitley Ford'u getirir mi diye bekledi.) Bayan Baker *Macbeth* testi bana geri verdi.

"Macbeth ve Malcolm aynı kişi değil. İlk iki harfleri aynı sadece," dedi Bayan Baker.

"Biliyorum," dedim.

"Duncan'la Donalbain de aynı kişi değil. Onların isimlerinin de ilk harfleriyle son harfleri aynı ama aynı kişi sayılmıyorlar."

"Öyle sanırım," dedim.

"Malcolm ve Donalbain kralın oğulları oluyor..."

"Tamam da," dedim, "Shakespeare'in oyunlarını okumak o kadar da kolay değil; hele de karakterlerine ayırt

edemeyeceğim isimlerden başka isim bulamadığı zamanlarda.”

Bayan Baker gözlerini devirdi. Bu sefer eminim.

“Shakespeare oyunlarını sizin okuma rahatlığınıza göre yazmadı,” dedi.

Hadi canım, dedim içimden.

“İnsan olmanın ne demek olduğunu, yazılagelmiş en güzel kelimelerle ifade etmek için yazmıştır.”

“O zaman *Macbeth*’te birbirine benzeyen isimler bulmaya çalışmadığı zamanlarda, yazılagelmiş en güzel kelimelerle neyi ifade etmeye çalışmış?”

Bayan Baker bana uzun bir süre baktı. Sonra masasına oturdu. “Kudretten daha fazlası için yaratıldığımızı,” dedi hafif bir sesle. “Arzularımızdan daha fazlası için yaratıldığımızı ifade etmek istemiş. İnatla gururun birleşiminin felaketle sonuçlanabileceğini; aşkın yanında kinin ne kadar önemsiz ve küçük bir şey olduğunu ifade etmek istemiş.”

İkimiz de sessizdik.

“Kin her zaman önemsiz ve küçük bir şey değil,” dedim. “Doug Swietek’in ağabeyinin duvarlara yapıştırdıklarını gördünüz mü?”

“Gördüm,” dedi Bayan Baker. “Sizin harika bir karakteri canlandırırkenki harika bir fotoğrafınız.”

“Sarı tayt giyerken,” dedim.

“Bazı safsatalara ve alaya maruz kalmış olabilirsin.”

“Bu *Macbeth*’tenmiş gibi durmuyor.”

"Değil zaten. Ama emin ol, yakında insanlar Ariel'i unutacaklar."

İç geçirdim. "Konuşmak, kendinizi o fotoğrafta görmekten daha kolay."

"Dediğiniz doğru olabilir," dedi.

"Koridorlarda asılı olan sizin fotoğrafınız değil ki, endişelenecek bir şeyiniz yok yani," dedim.

Biliyorum. Salak kafam.

Bayan Baker'ın suratı birden bembeyaz kesildi. Alt çekmeceyi açtı, Shakespeare'i içine koydu ve çekmeceyi kapattı. Sert bir şekilde. "Sıranıza oturup *Macbeth* testinde yaptığınız hataları düzeltin," dedi.

Dediklerini yaptım.

O koca öğleden sonra aramızda tek kelime konuşma geçmedi. Ben sınıftan çıkarken bile...

*

Gri bulutların altında eve yürüdüm. Parçalar halindeydiler ve etrafa sisliydi. O öğleden sonra hava daha da soğudu ve sis gittikçe yoğunlaştı. Bunun sonucunda akşam yemeği zamanında bir çise her şeyi ıslatıyor, her şeyi perişan ediyordu. Özellikle de havanın gri, soğuk ve sisli değil de hep ilk bahar tadında olduğu California'nın güney kısımlarındaki havaya uygun saçları olduğunu sanan ablamı perişan ediyordu.

Ah salak ablam.

O gece yatağымda yatarken, çisenin yağmura dönüşünü dinledim. Yağmur pencereye çarpmaya başladı ve

ardından yağmurun sesi yok oldu, odam da soğumaya başladı. Kalkıp dışarı baktığımda cam ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. O yüzden tek görebildiğim dışarıdaki sokak lambasının çılgın deseni idi.

Sabah, buz tüm kasabayı kapladı. Güneş parlıyor olsaydı ortaya Prospero'nun yaratabileceği harika bir manzara çıkardı. Ama şimdiki halinde, gri bulutlar öncekinden daha da aşağıda asılı duruyor ve yine bir sisi oluştuyordu. Kasaba *Macbeth*'teki Üç Tuhaf Kız Kardeşin yaşadığı pis fundalığı daha çok andırır olmuştu.

O sabah okula yürürken, sis dün gecenin buzlarının üzerine hafif bir su tabakası bıraktı ve kütüphanenin oraya geldiğimde artık kaldırım üzerinde durup kendimi biraz ittiğimde kayabiliyordum. Goldman Fırını'nın oraya geldiğimdeyse kendimi itmeme gerek bile kalmıyordu. Son blok aşağıya doğruydı, o yüzden ayaklarımı yola doğru çevirdim, biraz öne eğilip dizlerimi kırdım ve kendimi saldı. Yollarda tek bir araba olmadığı için köşelerde durmadım. Camillo Ortaokulu'na vardığımda, karşıma çıksa Doug Swieteck'in ağabeyini bile indirebileceğim bir hıza ulaşmıştım.

Sonra birdenbire Doug Swieteck'in ağabeyi karşımdaydı! Aynı Macbeth onları bir an için aklına getirdiği için Üç Tuhaf Kız Kardeşin orada belirdiği gibi... Bir otobüs gelsin de tamponuna tutunup yol boyunca kaysın diye Camillo Ortaokulu'nun öteki köşesinde bekleyen Doug Swieteck'in ağabeyi...

En büyük kariyer hedefleri eyalet hapisanesi olan sekizinci sınıfların yaptığı şey buydu.

Hiçbir araba sokağa çıkmazken okul otobüslerinin çalışıyor olmasının sebebi Bay Guareschi'nin Camillo Ortaokulu'nun müdürü olması ve New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavı'ndan önce Sovyetler Birliği Amerika'nın tüm doğu kıyısına atom bombaları yağdırsa bile okulları tatil etmek istememesindendi. Atom bombası kısmını Bay Petrelli'den duydum. Muhtemelen haklıydı da.

Yani okul otobüsleri buzlu yollarda çalışıyordu ve hepsi okula geç kaldılar. Suratlarına baktığınızda hepsinin Bay Guareschi'ye kızgın olduklarını görebilirdiniz. Bayan Baker da kızgındı çünkü otobüsler geç kaldığı için öğrenciler sınıfa grup grup geliyorlardı. Okulda mutlu olan tek insanın Bay Ludema olduğunu tahmin ediyordum çünkü Doug Swieteck'in ağabeyi son okul otobüsü de gelene kadar sınıfa gelmeyecekti.

Danny sınıfa geldiğinde (onun otobüsü en son gelmişti), "Şu küçük ülke diktatörü olayı bu da," dedi. "Bay Guareschi havayı kontrol edebileceğini sanıyor! Bize yollar buzluysen okula gelmemizi söylüyor ve geliyoruz. Otobüs şoförlerine yollar buzluysen otobüslerini kullanmalarını söylüyor ve kullanıyorlar! Dünyadaki tüm okul otobüsleri onun elinde!" Ellerini havaya kaldırdı. "Hepimiz onun oyuncağıyız!"

Danny Hupfer'm böyle abarttığı zamanlar oluyor.

Bay Guareschi küçük bir ülkenin diktatörü gibi okul otobüslerini kontrol edebiliyor olsa da, bu sabahı Camillo Ortaokulu'nun da dâhil olduğu müşterilerine elektrik sağlayamamakla geçiren Long Island Elektrik Şirketi'ni kontrol edemiyordu. Hiçbir yerde elektrik yoktu. Sınıfa

giren tüm ışık pencerelerden giriyor ve gri bulutların olduğu bir günde içeri giren ışık da pek fazla olmuyordu.

Biz de soğuk sınıfta, yarı karanlıkta, montlarımızla oturduk. Duvarlarda, yuvalanacak sıcak bir yer arayan Sycorax ile Caliban'ın ayak seslerini duyabiliyorduk. Bir insan vücudundan iyi yuva olurdu. Bizim burada olduğumuzu anlayabildiklerini tahmin ediyordum ve birazdan duvarlar delinmeye başlar, duvarlardan çıkan pençeleri ve tırnakları görürüz ve sarı dişlerin takırdamasını duymaya başlarız. Birnam Wood, Dunsinane'e varmadan önce de hepimiz çığlık çığlığa sisli soğuk havaya kaçarız.

New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavları'na hazırlandığımız günümüzü böyle geçirdik. Bayan Baker'ın sınıfında cümle şemalandırmayı hatırladık. Bay Samowitz'in sınıfında kümeleri hatırladık. (Bizim sınıfımıza cümle şemalandırma için giden Bay Samowitz'in kendi sınıfına Sycorax ve Caliban'dan bahsetmedik. Bir şey olsa duyarız zaten diye düşündük.) Bay Petrelli'nin sınıfında Avrupa ülkelerinin sınırlarını ve ihraç ettikleri ürünleri saydık. Önceki dersleri tekrarladıkça ellerimiz üşüdü de üşüdü ve öğle olduğunda ellerimizdeki kalemi hissedemez hale gelmiştik.

Fakat öğle arasında Bayan Bigio, elinde içinden sıcak çikolata kokusu yayılan ve hâlâ dumanı tüten kalın kâğıt bardakların olduğu bir tepsiyle sınıfa geldi. Bayram tatili öncesi bize yedirdiği Bir Şey Sürprizleri için pişman olmuştu herhalde. "Çikolataları nasıl ısıttığımı sormayın," dedi Bayan Baker'a.

Aklınız alıyor mu? Sıcak çikolata!

Bayan Baker güldü – gerçekten güldü, öğretmen gülmesi değil – ve Bayan Bigio’ndan aldığı bardakla masasına oturdu. Ellerini ısıtmak için bardağın iki yanına koydu.

Bayan Bigio sıraların arasında yürüdü ve her birimiz tepsisinden bir bardak aldık. Doug Swieteck iki tane almaya çalıştı ama Bayan Bigio sert ayakkabısıyla Doug Swieteck’in spor ayakkabısının üzerine bastığında, Doug Swieteck fazladan aldığı bardağı yerine bıraktı.

Bayan Bigio Mai Thi’nin yanından geçtiğinde, Mai Thi sıcak çikolataya uzanamadı.

Bayan Bigio da duraklamadı. Geri kalan sıralara dağıttı ve tepsisinde dumanı tüten tek bir bardakla sınıftan ayrıldı.

“Sonraki cümlelere başlayalım,” dedi Bayan Baker.

Hepimiz inledik.

“Şimdi,” dedi Bayan Baker, “hazır şeker damarlarınızdayken başlayalım.”

Çalışmalarımızı izlemek için sıraların arasında yürüdü. Kendi bardağını Mai Thi’nin önüne bıraktığını başkası gördü mü bilmiyorum.

İnsan nezaketinin sütüyle dolup taşığından değil tabii. (Bu *Macbeth*’ten bu arada.) Bayan Baker öğle yemeklerimizi yedikten sonra dışarı çıkmamıza bile izin vermedi.

Öğleden sonranın ortalarında, bulutlar parçalarıyla birleşti ve kalınlaşmaya başladı. Daha sonra da sanki ağır yükleri varmış da onu indireceklermiş gibi yere yaklaşmaya başladılar. Yere yaklaştıkça yaklaştılar ve biz okuldan çıkmadan dakikalar öncesinde kocaman kar taneleri buzlu yollara düşmeye başladı. Tam bu sırada otobüs

şoförleri de Doug Swieteck'in ağabeyini gözleyip otobüslerini park ediyorlardı herhalde.

Biz sınıftan çıkmadan, Bayan Baker Bay Guareschi'den bir not okudu. "New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavları, eyalet genelinde yarın yapılacağı için, okula gelmeye bakın. Müdürün kendisinden izin alınmadığı sürece hiçbir öğrencinin mazereti kabul edilmeyecek. Hava durumu önemsizdir. Okul sınav için açık olacaktır."

Bayan Baker notu masasına bıraktı. Dışarı, buzun üzerinde çoktan birikmeye başlayan karlara baktı. "Yarın görüşürüz," dedi.

Aynen Bay Petrelli'nin dediği gibiydi: Atom bombaları yağsa bile okul olacaktı.

Okuldan çıktığımda, Bayan Baker'ın bana koca gün boyunca tek kelime bile etmediğini fark ettim.

Ah salak kafam.

Öğleden sonra ve akşam boyunca rüzgâr karı önce ufak tepciklere, sonra da tuhaf, keskin şekillere dönüştü. Rüzgârın karla işi bittiğinde, sıra bizim eve geldi ve saçakların altına, uğuldayabileceği her çatlağa girdi. Arada sırada Long Island Elektrik Şirketi evlere elektrik gönderiyordu ve ablamın radyosuyla birlikte evdeki tüm ışıklar birden açılıyordu. Sundurmadaki ışık karın ne kadar derinleştiğini gösteriyordu. Ama elektrikler yine gidiyordu ve biz yine mum ışığı ve soğuğa mahkûm oluyorduk.

Atalarımız gibi birlikte battaniyelerin altına girip, alevin karşısında eski şarkılardan söylediğimizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz.

Daha çok şöyleydik:

Elektrik geldiğinde yarım saatte bir annem televizyonun yanına gidiyor ve açma kapama düğmesine birkaç kere basıyordu. Sonra kanalı değiştirip tekrar deniyordu. "İnsan en azından televizyon çalışır diye umuyor," dedi. Sonra da kanalı değiştirip, yine denedi. Hiçbir şey olmayınca mutfığa gidip, sigara içtiğini anlamayalım diye pencereyi açtı. Evin içine giren soğuk hava dalgasını göz ardı etmeye çalıştık ve battaniyelerimize daha sıkı sarıldık.

Babam telefonda öfkeli öfkeli konuşuyordu. Hood-hood ve Ortakları çalışanların şimdiden arayıp yarın ofisin açılıp açılmayacağını sorduklarına inanamıyordu. "Üzerinde çalışmamız gereken bir teklifimiz olduğunu bilmiyorlar mı? İki gıdım kar yüzünden çalışmayacaklar mı? Şirketimde çalışmaktan sıkıldılar galiba," dedi. "Hayır, sanki Mets kadar zenginim de gelecek sezon Ed Kranepool'a yirmi dört bin dolar ödeyebilecek durumda olayım. Yirmi dört bin dolar! Ed Kranepool için hem de! Sonra bir bakmışsın, Tom Seaver'a da yirmi dört bin dolar ödüyorlar. Kafayı mı yemiş bunlar?"

Ablamsa üç şey yüzünden acı çekiyor, resmen işkence görüyordu. İlk olarak elektrikler olmadan makyaj yapamazdı ve makyaj yapmadan hayatta dışarı çıkmazdı. İkinci olarak, (ve sayı arttıkça durum daha da kötüleşir genelde) Beatles özel programı bu akşam saat sekizdeydi ve tam da şimdi başlıyordu. Ablam dışında ülkedeki herkes o programı izleyebiliyordu. Ablam da Ringo* bir şekilde ablamın programını izlemediğini öğrenecek ve onu bir daha asla affetmeyecekmiş gibi davranıyordu.

* Ringo Star: The Beatles müzik grubunun üyelerinden biri

Üçüncü olarak da New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavı yüzünden okul bir saat daha uzun sürecekti ve o yüzden de eve, sarı tayt giymiş kardeşiyle aynı zamanda dönecekti. Kardeşi o sırada aklını başına almalıydı ve yolun öteki yanından yürüyüp kimsenin aradaki akrabalığı fark etmeyeceği bir mesafeden yürümekle kendine iyilik etmeliydi.

Yani ateş başında atalarımızın şarkılarını söylemedik.

Ama bunun bir önemi yoktu. Yeni bir Buz Çağı başlasa bile bir önemi olmazdı. Bay Guareschi söyleyeceğini söylemişti bir kere. Ablamın transistorlu radyosu – dışarıda, geride kalan üç kış yağan kardan daha fazla kar olmasına rağmen – yarın okulların açık olacağını duyurdu. Kar yüzünden yürümenin zorlaşacağından, öğrencilerin evlerinden erken çıkmaları tavsiye olunmuş. Sanki yüz yılın en sarsıcı gözlemiymiş gibi...

O yüzden sınav günü gelip çattığında ben de evden erkenden ayrıldım ve cebimde New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavı için ucu açılmış üç tane iki numara kurşun kalemle, hâlâ inlemekte olan rüzgâr ağırlığını bana verirken dize gelen kar tepelerinde bata çıka okula yürüdüm. Okulda da elektrikler olmadığı için, ikinci tişört, kazak ve iki çift kışlık çoraba ek olarak hem üstüme hem de altıma bir çift de kışlık iç çamaşırı giymiştim. Camillo Ortaokulu'na vardığımda terlemeye başlamıştım ama her ne kadar botlarım içinde parmaklarımı oynatamıyor olsam da testleri çözerken üşümem diye tahmin ediyordum.

Yollardaki karlar daha kürenmemiş ve Lee Caddesi'nden yeteri kadar otobüs geçtiğinden yerdeki kar sert ve kaygan bir hale gelmişti. Doug Swieteck'in ağabeyi yine

otobüslerin tamponlarına tutunarak kayıyor, sanki geçen haftayı gazete fotoğrafları ve bir kova sarı boyayla hayatımı karartmamış gibi mutlu bir şekilde eyalet hapishanesine doğru yol alıyordu.

Yanımdan kayarak geçerken tampona tek elle tutunduğunu gördüğümde içimde bir şey uyandı. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Buna Presbiteryenler günah derler sanırım ama bence günah değil. Buna, Malcolm ve Donalbain'in de akıllarından geçirdiği, insanların intikam açlığı demek daha doğru olur. (Bu arada dikkat ederseniz, kralın oğullarının isimlerini *biliyorum*.) Doug Swietek'in ağabeyi turunu tamamlayıp yine yanımdan geçerken planımı tamamıyla kurmuştum. Gözümün önüne bir kartopu geldi. Ölümcül bir görüş. Sert karı biraz kazdım ve alttaki yumuşak karın bir kısmını elime aldım. Karları iyice sıkıştırdım. Attığımda düz gitsin diye yuvarlaklaştırdım. Kar topuna buzdan bir katman eklemek için üzerine birkaç kez tükürdüm.

Bir sonraki otobüs Lee Caddesi'nden gelmeye başladı.

Aklımda her anını canlandırabiliyordum: Kolumu geri çekip ayağımı yere sağlam basıyorum, Doug Swietek'in ağabeyi kayarak görüş alanıma giriyor, topu fırlatıyorum, son anda suratını bana döndürüyor ve kar-buz-tükürük karışımı tam burnuna çarpıyor. Kusursuz.

Tabii gerçekte böyle olacağını sanmıyordum. Ya kar topu otobüse vurur ya tamamen ıskalar, ya acı vermeyecek bir yerine denk getirir ya da bu sefer tamponla gelmiyor bile olabilirdi. Hatta kar topunu hiç atmayabilirdim de.

Ama kar topunu attım.

Ve her şey tamamen hayal ettiğim gibi yaşandı!

Gerçekten.

Doug Swietek'in ağabeyi kar-buz-tükürük karışımını gözlerinden çıkarıp kartopunu atanı aramaya başladığında, ben mantomu vestiyere asıyor, kendimi Flint'in aşâğılık korsan tayfasının üstesinden gelmiş, rüzgârla Hispaniola'yı süren Jim Hawkins gibi hissediyordum.

İntikam tatlıdır. İntikam alınan, intikam alanın kim olduğundan emin değilken, alınan intikam ise çok daha tatlıdır.

Bu yüzden New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavları'na mutlu bir şekilde başladım.

Robert Louis Stevenson*'mışçasına sözcük türlerini çözer, ondalık sayıları bebek işi ilan eder ve iki numara uçlu, üç kurşun kalemimle yuvarlakları doldururken sabahı mutlu mesut geçirdim. Falkland Adası kısımlarını çözdüm ve Mississippi Nehri'yle ilgili uzun bir okuma-anlama sorusuna geldiğimde beni özellikle bu konuda bilgi sahibi olmaya zorladığı için Bay Petrelli'ye teşekkür ettim.

Yemek arasında elektrikler geldi. Bu da Mickey Mantle duyurusundaki kadar alkış topladı. Daha o an, radyatörler Bay Vendleri onlara İngiliz anahtarıyla vurmaya başlamış gibi gürültü çıkarmaya başladılar ve sınıf ısınmaya başladı. Sycorax'le Caliban bile tavandaki yuvalarına geri döndüler.

Montlarımızı, şapkalarımızı, eldivenlerimizi ve atkılarımızı çıkartıp sınavın ikinci kısmını çözmeye başladık.

* İskoç romancı, şair. *Hazine Adası*'nın yazarı

İlk önce kelimelerin karşılıkları kısmı vardı. Çoğunluğu William Shakespeare'in bile bilmeyeceği kelimelerdi bunlar.

Öğleden sonraki sınavın ortasına geldiğimizde kazagımı çıkardım.

Radyatörlerden, yakıcı günbatımı esintisine benzer bir sıcaklık geliyordu.

Sonra imlaya sıra geldi. Radyatörlerin paslanmış kısımları ufaktan parlamaya başladı. Genelde sadece güneş batarken görebileceğiniz bir renge büründüler.

Botlarımı ve kalın çoraplarımdan bir çiftini çıkardım. (Danny çoktan yalın ayak kalmıştı.) Ayak parmaklarımı tekrar oynatabilmek güzel geldi.

Sonra Roma rakamları üzerine kısa bir bölümün ardından kesirlere sıra geldi. Sınıf artık tropik bir iklime sahipti. Bense beni eksi on derecede sıcak tutacak kışlık iç çamaşırı giyiyordum. Tırnaklarım da dâhil her yerimden ter fışkırıyordu ve muhtemelen paslı radyatörlerin rengine dönüyordum.

Sonra sıra zaman çekimlerine geldi. Bunların da hepsini çözdüm bu arada.

Yalnız bayılacağımı sandım. Ucu açık kalem elimden kayıyordu. Ufak kutucuklar dahi neredeyse görünmez olmuşlardı. Galiba gözlerim de terliyordu.

Elimi kaldırıp Bayan Baker'a tualete gidip gidemeyeceğimi sordum.

New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavı yönerge kitapçığını aldı. "Seviye belirleme sınavı başladıktan sonra ciddi bir sağlık sorunu olmadığı sürece hiçbir öğrencinin

sırasından ayrılmasına izni yoktur. Bu kurala hiçbir istisna olmayacaktır. Bayan Baker kitapçığı masasına bıraktı ve suratını radyatörlere çevirdi. Bu sırada radyatörler o kadar çok ısı veriyordu ki muhtemelen Bayan Baker orada bronzlaşıyordu.

Bana ciddi sağlık sorunum varmış gibi görünüyordu ama elinizi kaldırıp benim tuvalette neleri çıkarmayı planladığımı sınıfta duyuramazsınız ki.

Cümle şemalandıramaya sıra geldiğinde ki Bayan Baker bu bölüme kimseye nefes alma fırsatı bırakmadan başladı, vücudumdaki suyun çoğu kışlık iç çamaşırlarımın pamuklu kısmı tarafından emilmişti. Her şey süngerimsi bir his veriyordu ve cevap kâğıdım, önceki geceden sütün içine bırakılmış gevrek gibi ıslanmıştı. Hatta koku da aynı kokuydu.

Saat 14.30 olup cevap kâğıtlarımızı teslim ettiğimizde, kendi cevap kâğıdımın hamura dönüşüp parçalanacağından korkuyordum.

Meryl Lee'nin cevap kâğıdı bembeyazdı.

"Çok kötü değildi, değil mi?" dedi.

"Değildi," dedi Danny. Çoraplarını giyiyordu.

"Hiç değildi hem de," dedi Doug Swietek. Doug Swietek'e bile kolay gelmiş.

"Sen iyi misin?" diye sordu Meryl Lee.

"Lavaboya gitmek isteyenler artık gidebilir," diye duyurdu Bayan Baker.

Sınıftan ilk çıkan bendim. Koridorda radyatör olmadığı için memnun bir halde elimden geldiğince hızlı, sırlıklam

bir vaziyette yürüdüm. Camillo Ortaokulu'nda koridorlarda koşmak gurur, kıskançlık ve öfkeyle birlikte ölümcül günahlardan biri olsa da son on metreyi falan koşarak aştım. Erkekler tuvaletine girdim ve aklımda kışlık iç çamaşırlarını yırtarak çıkarma hayalleriyle tişörtümü çıkarmaya başladım.

Erkekler tuvaleti sekizinci sınıflarla doluydu. Hepsi sigara içiyordu.

Doug Swieteck'in ağabeyi lavabolardan birine dayanmıştı.

"Bu o çocuk," dedi sekizinci sınıflardan biri. Beni gösteriyordu.

"O mu?" diye sordu Doug Swieteck'in ağabeyi. Sigarasını yere atıp üzerine bastı. Bana bir mesaj vermeye çalışıyordu sanırım.

Önüme geldi ve parmağıyla kışlık atlet giydiğim göğsümü dürttü. "Sen bana kar topu mu fırlattın?"

"Ne zaman?" diye sordum. Buna erteleme taktiği deniyor ve bazen inkârdan daha çok işe yarıyor.

"Sen" Parmağıyla tekrar göğsümü dürttü. "Artık" Tekrar dürttü. "Ölün". Sonrada ıslak parmağını tişörtüne sildi.

Bu gittikçe olağan bir şeye dönüşmeye başladı, değil mi? Yeni bir ölüm tehdidi. O an neredeyse Banquo*'nın neler hissettiğini anlıyordum ve bir an için, hararet yapmış, terli beynimde Banquo'yu erkekler tuvaletinde, bıçak yaralarıyla kaplı halde, beni uyarmak istercesine kafasını sallarken görebiliyordum.

* *Macbeth*'de Macbeth'in rakibi olan karakter.

"Öldün," dedi Doug Swieteck'in ağabeyi bir kez daha.

Geri geri çıktım. Doug Swieteck'in ağabeyi minik gözleriyle çıkana kadar beni izledi.

Kurbağalar, böcekler, yarasalar!

"Daha iyi misin şimdi?" diye sordu Meryl Lee.

"On numarayım," dedim.

*

Dışarıda kar hâlâ yağıyordu ama hava biraz ısınmıştı. Yağan kar taneleri aslında yağmur damlaları olmak istiyorlardı ama tam becerememişlerdi. Daha önce yağmış karın üzerine düştüklerinde ince bir buz tabakası oluşturdular ve her yeri kapladılar. Bayan Baker pencereden dışarı bakıyor ve somurtuyordu. Otobüslerin bu koşullarda nasıl gideceklerini merak ettiğini biliyorum.

Ayrıca kendisinin nasıl araba süreceğini düşündüğünü de biliyorum.

Camillo Ortaokulu'ndaki diğer tüm sınıflarda New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavı'ndan sonraki yarım saat, Serbest Okuma Zamanı, Atıştırma Zamanı ya da Hikâye Zamanı olarak adlandırılıyordu. Öğretmenlerin çoğu öğrencilerine kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiterollerden getirmişti.

Ama tatil düşmanı Bayan Baker bize *Benim ve Senin için İngilizce* kitabını açtırdı ve yeni üniteye geçtik: "Kurallı Fiiller." Doug Swieteck'in ağabeyinin minik gözleri hâlâ aklımda olduğu için ve kışlık iç çamaşırlarımın içinde sırlıklam oturduğum için derse odaklanmakta zorluk çekiyordum. Fakat Bayan Baker beni hiç tahtaya çağırmadı.

Elimi kaldırdığımda bile. "Yazmak" fiilinin neden kurallı bir fiil olduğunu söyleyebileceğimi haykırdığımda bile.

Böyle böyle o okul gününün sonuna geldik.

Etrafta Doug Swieteck'in ağabeyini gözleyerek sınıftan çıktım. Sözleri kar taneleri gibi havada yankılanıyordu: "Sen... öldün." Koridorlarda yoktu. Ana girişten, Bay Vendleri'nin henüz erişemediği bir Ariel fotoğrafının altından dışarı çıktım. Fotoğrafı gördüğümde içim yeni bir intikam isteğiyle doldu. İntikam alınanı aramaya devam ettim. Hâlâ görünürde yoktu. Şimdi soğuk havayla karşılaşınca montuma sarıldım ve iki tişörtümün altındaki kışlık iç çamaşırlarım birden soğudu ve vücut ısımin düştüğünü, suratımın soğumaya başladığını hissettim.

"İyi misin?" diye sordu Danny Hupfer.

"On numarayım," dedim. Hem de çok içten söyledim.

Okul bahçesini geçtim .Doug Swieteck'in ağabeyi çoktan gitmişti herhalde ve buz üzerinde patinaj çeken otobüslerin olduğu Lee Caddesi'ne çıktım. Bay Guareschi kollarını kavuşturmuş, çitin önünden o otobüsleri seyreliyordu. – eyalet hapisanesi sakinlerinin otobüslerin tamponlarına tutunup kaymalarını engellemek için herhalde. Onlar da görünürde yoktular.

Caddenin karşısında, buz üzerinde mücadele veren otobüslerin fotoğraflarını çeken bir yerel gazete fotoğrafçısı olduğu için, Bay Guareschi'nin memnun olduğundan eminim.

Ben Camillo Ortaokulu'nun karşı köşesine vardığım sırada, otobüslerden biri hızlanabilmek ve aynı zamanda Bayan Baker'ın aşırı yavaş ilerleyen arabasının etrafından

geçebilmek için telaşla gaza basıyordu. Bundan sonra yaşananların nedeni de bu oldu.

Olay hemen hemen üç saniyede yaşandı.

Islak kar taneleri yine hızlı hızlı düşmeye başladığı için olayın çoğunu göremedim.

Ama gördüğüm kadarıyla şöyle oldu:

Köşeye geldiğimde, Doug Swieteck'in ağabeyi ve eyalet hapisanesi sakinleri beni köşenin öte tarafında bekliyordu. Bir müfreze gibi sıralanmışlardı ve her biri sağ kolunu kaldırmış beni gösteriyordu. Sağ ellerinde bowling topu büyüklüğünde birer kartopu vardı. Sokak lambalarının ışıkları kar toplarının sarı bir ışıkla parlamasına sebep oluyordu.

En azından kar toplarının sarı olmalarının sebebinin sokak lambaları olduğunu umuyorum.

Bunu fark etmek için bir saniye gerekiyordu sanırım.

Sonraki saniyede otobüs şoförü gaza bastı ve otobüs kavşağın karşısına doğru kaymaya başladı. Otobüsün önümden geçip birkaç farklı yöne doğru kaymasını seyrettim. Arka camda Danny'nin suratını görebiliyordum. Hem korkmuş hem de halinden memnun görünüyordu. Sonraki gün bana daha önce hiçbir otobüs şoförünün böyle çılgılık attığını duymadığını anlattı.

Anlattığına arka çıkabilirdim. Çünkü şoförü ben de duydum.

Geriye üçüncü saniye kalıyor. Üçüncü saniyede de otobüs kavşaktan Doug Swieteck'in ağabeyinin ve eyalet hapisanesi sakinlerinin bulunduğu köşeye doğru kayarken ben de gözlerimi otobüsten ayırıp ne yapacaklarını

görmek için kafamı çevirmeye başladım ama onları tam yakalayamadım. Çünkü Lee Caddesi'nde, yolun tam ortasında gözlerini yere indirmiş ve ıslak karın Güney California saçlarını ıslatmasını istemediği için atkısını kullaklarının üzerine sarmış bir halde yürüyen ablam vardı.

New York Eyaleti Seviye Belirleme Sınavı yüzünden okuldan bir saat geç ayrıldığı için benimle aynı zamanda çıkıyordu.

Koşmaya başladım.

Hava frenlerinin sesini, birinin "Bay Hoodhood," diye bağırdığını ve kayan otobüs ablama vurmadan bir an önce ona tosladığım için ağzından çıkan "Ah" sesini duyduğumu hatırlıyorum.

Ablamın kaldırımın önündeki bir kar kümesine düşünüyordum. Bunu kayan otobüs beni piyeste beyaz tüylerin takılı olduğu yerden yakaladığı için Ariel gibi bir açıdan görmüştüm ve bu sebepten Lee Caddesi'nin kalanını yaklaşık bir metrelik yükseklikte katettim!

Nihayetinde Goldman Fırını'nın önündeki kar kümesinin üzerine iniş yaptım.

Gözlerimi açtığımda ablam bana bakıyordu. Bay Goldman bana bakıyordu. Doug Swietek'in ağabeyi ve eyalet hapisanesi sakinleri bana bakıyordu. Otobüs şoförü bana bakıyordu. Danny bana bakıyordu. Bay Guareschi bana bakıyordu. Ve Bayan Baker kafamı elleri arasında tutuyordu.

"Holling," dedi, "bir yerin incindi mi?"

"Tuttuğunuz kısımda bir şey yok," dedim.

Ablam ağlıyordu.

Gerçekten.

"Holling," dedi, "hayatımı kurtardın."

"Drama şu an bize bir fayda sağlamıyor," dedi Bayan Baker. "Kafasını kara değdirmeden tutun da ben arabamı getireyim."

Yatış pozisyonumu değiştirdim. Kışlık iç çamaşırlarımdaki ufak pamuk kısımlarındaki ter buz tutmaya başladığı için üşümeye başlamıştım. "Bir şeyim yok sanırım" dedim.

Bay Guareschi, "Seni acil servise götürmeliyiz," dedi. "Bayan Baker bizi götürecek. Ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?"

Tabii ki oynatamıyordum. Kalın çoraplarım hâlâ ayaklarımdaydı. "Hayır ama cidden bir şeyim yok benim."

Bayan Baker arabasını durdurdu. Doug Swietek'in ağabeyine, "Onu arabaya bindir," eyalet hapishanesi sakinlerine de, "Siz de ona yardım edin," dedi.

Hepsi etrafımda toplandı.

"Bayan Baker," dedim.

Bayan Baker "Konuşma," dedi. Doug Swietek'in ağabeyi ve eyalet hapishanesi sakinleri beni kar kümesinden kaldırıp Bayan Baker'ın arka koltuğuna taşıdılar. Bay Guareschi yanıma oturdu ve incinen yerim orası olmadığı halde kafamı sabit tuttu. Ablam da ön koltuğa geçti. Ablam ailemi haberdar etsin diye ablamı bizim evde bırakmak için durmamız dışında, Lee Caddesi'nden kayarak ılerledik. Bayan Baker her kavşakta korna çaldı, dönüşlerin

çoğunda direksiyon hâkimiyetini kaybetti ve acil servisin kapısına hemen hemen yanlamasına çarptı sayılır.

İçeri girdiğimizde – ben biraz topallıyordum ama Bay Guareschi bütün yürüyüş boyunca beni sağ kolumdan tuttu – Bayan Baker incindiğim yeri tarif etmek için uygun sözleri bir türlü bulamadı. Shakespeare insana her şeyi öğretmiyor işte. En sonunda “kaba eti” demekte karar kıldı ve hemşire ne demek istediğini anladı.

Hemşire Bay Guareschi’ye, “Siz babası mısınız?” diye sordu.

“Okul müdürüyüm.”

“O zaman siz annesi olmalısınız,” dedi.

“Ben öğretmeniyim,” dedi Bayan Baker. “Bir kalça filmi çekmeniz gerekebilir.”

“Doktora istediğiniz işlemi haber veririm,” dedi hemşire. Bu da hemşire şakasıydı ki bunlar öğretmen şakalarından da kötü olurlar. “Herhangi bir işlem yapmadan önce çocuğun ailesinden birisiyle görüşmem gerek.”

Bay Guareschi bekleme odasına geçmeme yardım etti ve Bayan Baker babamı ararken benim yan yana üç sandalyeye yatmamı sağladı. “Yat ve fazla hareket etme.” Bay Guareschi ayak parmaklarımı oynatabileyim diye botlarımı çıkardı ve üzerime örtmek için –kim bilir nereden – bir battaniye buldu.

Bayan Baker geri döndüğünde suratı sertti. “Baban resepsiyondaki hemşireyle konuştu ve gerekli her prosedür için izin verdi. Ayrıca her şeyin kontrol altında olduğunu gördüğü için müsait olduğu gibi buraya geleceğini

söyledi.” Battaniyeyi düzeltti ve Bay Guareschi’nin yanına oturdu.

Bekledik, bekledik ve kaba etten vurulmuş olmak acilde pek üst sıralarda olmadığı için biraz daha bekledik. Dışarıda hava karardı; bizse beklemeye devam ettik. Bekleme odasına gelen bir hemşire televizyonu açtı ve biraz ayarladıktan sonra, ekranda hükümetin savaş politikası nedeniyle, Başkan Johnson’a karşı aday olacağını açıklayan Robert Kennedy vardı. Daha sonra Walter Cronkite çıktı ve bir insan evladının görünebileceği kadar ciddi görünüp Vietnam’dan haberleri sunmaya başladı. Bir orman patikasından ilerleyen askerlerin fotoğraflarını gösterdiler. Bir Vietcong’u yakalayan askerlerin fotoğraflarını gösterdiler. Erzak sandıklarının yanında duran askerlerin fotoğraflarını gösterdiler.

Bekleme odası küçük ve sıcaktı; örtündü žüm battaniyeyse ağırdı ve kışlık iç çamaşırlarım tekrar ısınmaya başlamıştı. Esnedim. Bayan Baker’a, “Uyuyacağım galiba,” dedim.

Fakat Bayan Baker cevap vermedi. Nedenini görmek için dönüp baktığımda – dönüp bakmak da kolay değildi çünkü hâlâ yan yatıyordum ve kaba etlerimi hareket ettirmemem gerekiyordu – elleri yüzünde, ayakta, tanıdığı birisini görmeyi beklermiş gibi Vietnam’dan gelen fotoğrafları izliyordu.

Daha doğrusu, endişelendiği birisini görmeyi bekliyormuş gibi.

Sevdiği birini görmeyi bekliyormuş gibi.

Bay Guareschi ve ben onu kendi haline bıraktık.

Biraz sonra hemşire geldi ve kalçamın filmini çekti – yalnız demedi demeyin, kalçamın röntgeni çekilebilirsin diye, kaba etlerimi tutmak zorunda kaldığım pozisyon utanç vericiydi. Sonra doktor gelene kadar biraz daha bekledik. Doktor her şeyin yolunda olduğunu, bir hafta falan acıyacağını, yeşil ve mor bir çürük olacağını söyledi. Çürük görünmeyen bir yerde olduğu için sorun yoktu. Sonra Bay Guareschi bana botlarımı giydirip arabaya gitmeme yardım ederken, Bayan Baker da bazı evrakları imzaladı. Bay Guareschi yol boyunca üşümeyeyim diye battaniyeyi yanıma aldı. Bayan Baker geldiğinde, Bay Guareschi ön koltuğa geçti. Bayan Baker beni Kursuz Ev'e götürdü. İkisi birlikte beni kapıya kadar geçirdi. "Böyle araba kullanmanın zor olduğu bir gecede onu evine getirdiğiniz için çok sağ olun," dedi annem. Ben de ayakta akşam yemeği yemek için mutfaka geçtim.

Mutfak tezgâhının üzerinde yerel gazetenin yeni baskısı vardı.

İlk sayfada bir fotoğraf vardı – Lee Caddesi'yle Ana Cadde'nin kesiştiği yere zıplarken çekilmiş olduğum bir fotoğrafı; gerçekten uçuyormuş gibi görünüyordum. Uçuyordum da sanırım. Hemen altında haberin başlığı vardı:

Kasabamızın Kahramanı Holling Hoodhood, Ablasını Kurtarmak için Yola Atılıyor

Fotoğrafta ablam da vardı ama daha çok kaba etleri görünüyordu.

*

Doktor acı konusunda haklı çıktı. Çürüğü bilemiyorum çünkü çürüğü görebilecek kadar dönmek de çok can ya-
kıyor. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü pazartesi günü

okula döndüğümde birisi "Kasabamızın Kahramanı Holling Hoodhood" fotoğraflarını koridorlara yapıştırmıştı. Sekizinci sınıfların dolaplarına, tavan döşemelerine, hem erkekler tuvaletindeki hem de kızlar tuvaletindeki kabinlere, çeşmelerin üzerine, her sınıfın kapısına, acil çıkış kapılarına, merdivenlerin yanındaki duvarlara, ana girişin kapısına ve spor salonundaki basketbol potasının üzerindeki arkalığa yapıştırmıştı.

Ortaokulunuzun koridorlarında yürürken, gördüğünüz herkesin size bakıp sırtıtmaya başladığını ve sırtmalarının nedeninin sizi gördüklerine sevinmeleri olduğunu hayal edebiliyor musunuz?

Macduff'ın elinde Macbeth'in kellesiyle gelip, kelleyi Malcom'a – hepimizin bildiği üzere Malcolm kralın oğullarından birisi – gösterdiğinde, Malcolm kral olabilecek diye herkesin kutlama yapmaya başlaması gibiydi.

Tom Seaver da bayağı iyi bir gün geçirdi. The Mets, aynı Ed Kranepool'a yaptıkları gibi gelecek sezon Tom Seaver'a da yirmi dört bin dolar ödeyeceklerini açıkladı.

Buna inanabiliyor musunuz?

ŞUBAT

Şubat ayının ilk cuma günü babam Walter Cronkite'ı ve CBS Akşam Haberleri'nin izleyemedi çünkü günün neredeyse tamamını Ticaret Odası'nın 1967 İş Adamı ödülünü almak için Kiwanis Kulübü'nde düzenlenecek olan tören için hazırlanmakla geçirdi. Daha doğrusu hepimiz törene hazırlanmak için epey zaman harcıyorduk. Annemle ablam uzun elbiseler giyyordu; babamla ben ise yanında büyük ayaklı insanlar için yapılmış ayakkabılarla gelen, rahatsız edici smokinler giyyorduk.

Ablam hazırlanmaya harcadığı zamanın büyük kısmını bir şeylerden şikâyet ederek geçirdi. Özellikle de Kiwanis Kulübü'nün gönderdiği ve omzuna ilıstirmesi gereken mor orkide çiçeğinden. Benim de yakama beyaz bir karanfil takmam gerektiğini ve bunun mor orkideden çok daha kötü olduğunu belirtmemin ona bir faydası dokunmadı. Hele zamanında kıcıma beyaz tüy takmak zorunda kaldığımı ve mor orkidenin bunun yanında bile geçemeyeceğini belirtmem hiç yardımcı olmadı.

Hele hele babamın ablamın çiçek çocuk olmak istediğini ve bunun onun fırsatı olduğunu belirtmesi hiç mi hiç yardımcı olmadı.

"İnandığım hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun, değil mi?" diye sordu ablam babama.

"Saçlarını arkadan topla," dedi babam.

Ablam saçlarını arkadan toplamak için banyoya gitti.

Ben de onun ardından gittim. "Orkideyi klozete atıp üzerine sifonu çeksene," dedim.

Bana baktı. "Sen niye karanfilini klozete atıp üzerine sifonu çekmiyorsun?"

"Belki yaparım."

Klozeti gösterdi. "Hadi yap."

Fakat karanfilimi klozete atmama gerek kalmadı çünkü tam bu sırada altımızdaki Kusursuz Oturma Odası'ndaki piyanodan gelen birkaç notayı büyük bir çarpma sesi izledi. Yeni temizlenmiş tavan düşerek, piyanonun üzerine inmiş, plastik koltuk korumalarını yırtmış, sahte tropik çiçekleri dümdüz etmiş, parlayan aynayı duvardan sökmüş ve ayna parçalarını, hemen halının içine işlemeye başlayıp, halıda çıkmayacak bir iz bırakan küfle karıştırmıştı.

Hepimiz burnumuzda küf kokusu, holde durduk.

Ticaret Odası babamın, tavanı onarmak için gelen marangoz ve sıvacılara söylediklerini duymuş olsaydı ona ödül falan vermezdi. Çünkü ödül için gerekliliklerden biri de adayın genel iş atmosferini destekliyor olmasıydı ve öfkeden kıpkırmızı kesilmiş babam o sırada kasabanın işlerini yarı yarıya düşürmeye ant içiyordu – bir de bu arada beyaz karanfilini paramparça ediyordu. Shylock'u dolandırdıklarında o da yakasında beyaz bir karanfil takıyor olsaydı, muhtemelen o da karanfilini paramparça ederdi.

Evimize gelen marangozlarla sıvacıların o geceki törene katılmıyor olmaları iyi oldu.

Kiwanis Kulübü'ne giderken yolda kimse konuşmadı ve içeri girmeden önce beyaz karanfilimi çıkarıp babama verdim. Hiçbir şey söylemeden karanfili aldı. Annem karanfili babamın yakasına takarken, ben de ablama dönüp sırtarak karanfilsiz yakamı gösterdim.

Bana tatlı tatlı gülümsedi. Sonra da içeri girdiğimiz gibi lavaboya gitmek için izin aldı ve geriye orkidesiz döndü. Kulağıma eğilip "Ben de klozete attım işte, alçak seni," derken hâlâ tatlı tatlı gülümsüyordu.

İşte bu yüzden resepsiyon salonuna girdiğimizde, ikimiz de çiçeksizdik; zaten salon karanlık olduğu için çiçeklerimiz olsaydı dahi kimse onları göremezdi. Salonda ışık veren sadece masalardaki mumlar, yakılmış sigaraların uçları ve arkasındaki duvarın sahte tahta kaplamasını aydınlatan, baş masadaki lambalar vardı. Babam o masada oturuyordu; geri kalanımız da Kiwanis Kulübü'nün memurlarının eşleriyle birlikte merkezdeki bir masada oturuyorduk. Annem ikram edilen bir sigarayı reddetti. Bunu yapmanın hiç de kolay olmadığına eminim ve Kiwanis eşleriyle muhabbete devam etti. Ablamla ben ise yemek – biftek, patates püresi ve tereyağlı kuru fasulye – , tatlı – içinde limondan çok krema olan limonlu mereng tart – , açılış konuşması ve babamın minnettar kabul konuşması sırasında konuşmadan oturduk.

Konuşma yapmak için ayağa kalktığında, babamın suratı hâlâ kırmızıydı ve seyirciler içinde marangozlarla sıvacıları aradığı belliydi; ama bağırıp çağırmadan konuşmayla bitirdi. Babam kasabanın büyüyen iş hacminden

ve tüm bunların bir parçası olmaktan ne kadar mutlu olduğunu; günü geldiğinde gelişmekte olan zengin bir kasabada, gelişmekte olan zengin bir işletmeyi, Hoodhood ve Ortakları ismini taşımaya devam etsin diye oğluna bırakmayı umduğunu söylediğinde herkes alkışladı. Son kısmı çok kişi alkışladı hem de. Baş masadaki herkes bana baktığında, Hoodhood ve Ortakları'nı Devralacak Evlat olduğum için benden beklenen şekilde gülümseyip başımla onayladım.

Ablam masanın altından tekmeledi beni.

Kurbağalar, böcekler, yarasalar!

O akşam eve döndüğümüzde, babam marangozları ve sıvacıları aradı. Onlara, cuma akşamı geç saatte arıyor olmasının umurunda olmadığını söyledi. Yarının cumartesi olması da umurunda değildi. Tavanı tamamen onarmak ve kendi dikkatsizlikleri yüzünden yaşanan hasarın karşılığını vermek için sabah ilk iş eve gelirse iyi ederlerdi.

Geldiler, sabah ilk iş hem de.

Eğer benim de söz hakkım olsaydı ki yoktu, marangozların ve sıvacıların Kusursuz Oturma Odası'ndaki işleri biter bitmez, onları Camillo Ortaokulu'na gönderirdim çünkü haftalar geçtikçe ve Bay Guareschi'yle Bay Vendleri sıçanları kapan ile yakalamayı, zehirlemeyi, yapışkanla yakalamayı, ağla yakalamayı, köşeye sıkıştırmayı, sakatlamayı, tatlı dille aşağı inmeyi ya da sıçanları aşağıya inmeleri için ikna etmeyi başaramadıkları sürece sınıfımızın tavanı giderek büyük bir sorun haline gelmeye başlamıştı. Sekiz tane tavan kaplaması çökmeye başlamıştı; yani ya Sycorax'le Caliban'dan biri şişmanlıyor ya da tavan kaplamaları zayıflıyordu. Her sabah Bayan

Baker çökmüş kaplamaları inceliyordu. Her sabah daha da gergin görünüyordu.

“Diyelim ki bir sabah bakacak ve sıçanların kaplamalardan birinde bir delik açmış, ona baktıklarını görecektir. O zaman ne olacak?” dedim Danny’e.

“Otobüs şoförünün sana çarpmadan önce çıkardığı ses var ya?”

Sesi hatırladım.

“Bayan Baker’ın çıkartacağı sesin yanında onun lafı olmaz.”

Umutla bekledik ama sekiz tavan kaplaması yerlerinde kaldılar.

*

Şubat ayının başında, Bayan Baker bana *Romeo ve Juliet*’i verdi. Üç gecede okudum.

Benden söylemesi: O ikisi Camillo Ortaokulu’nda yaşamazlardı. Romeo’nun tayt giydiğini boş verin – en azından resimlerde öyle gösteriyorlar – Romeo pek de akıllı biri değil. Juliet’in de Romeo’dan aşağı kalır yanı yok. Yani şimdi, kim, seni *neredeyse* öldürecek bir iksir içer ki? Juliet kendisini *neredeyse* öldürecek bir iksir içiyor. Sonra Romeo geliyor, bu sefer o da kendisini *kesinlikle* öldürecek bir iksir içiyor çünkü Juliet’in aslında kendisini *neredeyse* öldürecek bir iksir içtiğinin farkında değil? Sonra, en azından Romeo’nun gerçekten ölmüş olduğunu anlayabilecek kadar akıllı olan Juliet, bu sefer de kendisini *neredeyse* değil de *kesinlikle* öldürecek bir bıçak kullanıyor?

Ne yapmaları gerektiğini şaşırılmış iki insanın yapacakları şeyler gibi durmuyor mu bunlar?

Tabii ki öyleler.

Bayan Baker bu sorunu göremiyordu. Çünkü Bayan Baker bir öğretmen ve hangi öğretmen asıl sorunu görebilmiş ki? Oyunu bitirdiğimi söylediğimde "Oyunu aynı anda hem trajik hem de harika ve hoş bulmadın mı?" diye sordu.

Demedim mi ben?

"Bulmadım," dedim.

"Nasıl buldun peki?"

"Salakça."

"O zaman üç yüz yetmiş yıllık beğeniye karşı gelen bir yorumun var. Oyunu 'salakça' bulmanın bir nedeni var mı?"

"O yaptıkları şeyleri gerçekte olsa öyle yapmazlardı."

"Âşık olmazlar mıydı?"

"Sonda yaptıklarını diyorum."

"Zehir ve bıçak," dedi.

"Evet. Gerçekte öyle yapmazlardı."

Bayan Baker bunu bir süre düşündü. "Peki nasıl yaptılar?"

"Birlikte Mantua'ya kaçarlardı."

"Ya aileleri?"

"Onları takmazlardı."

"Hayatın bu kadar basit olduğundan pek emin değilim. Romeo'yla Juliet talihsiz âşıklardır. Kaderleri kendi ellerinde değil. Ailelerinin onlar için planladıkları hayatı

yaşamak zorundalar. Oyun bu yüzden hem trajik hem de harika ve hoş."

Gördünüz mü? Yine hem trajik hem de harika ve hoş. Niye sadece salakça ve malca demiyorlar ki?

Meryl Lee, *Romeo ve Juliet*'i okumamın harika bir şey olduğunu düşünüyordu; Long Island Shakespeare Grubu'nun Bayram Piyesi onu da *Romeo ve Juliet*'i okumaya itmişti. "Sence de çok romantik, değil mi Holling?"

"Öyle sanırım."

"Hem de Sevgililer Günü'nün hemen öncesinde okuyorsun."

"Evet."

"Yılın en romantik günü. Balkon sahnesi çok güzel, değil mi?" Ellerini birleştirip çenesinin altında tuttu. "Oh Romeo, Romeo! Nerelerdesin Romeo?"

"Meryl Lee, Sevgililer Günü'nde birlikte bir yerlere gidelim."

Arkama bakmak için kafamı çevirdim, çünkü az önce ağzımdan çıkan cümleyi başka birisi söylemiş olmalıydı.

"Ne?" dedi Meryl Lee.

Ben hâlâ bunu nasıl söylediğimi anlamaya çalışıyordum. Galiba Bayan Baker ve onun "Shakespeare insan olmanın ne demek olduğunu anlatıyor" ve "hem trajik hem de harika ve hoş" rutinleri yüzünden söyledim bunu. Bu sözler havaya sinmişti. Tabii bir süre o havada nefes alırsan, bir bakmışsın Meryl Lee'ye söylediklerime benzer şeyler söylemeye başlamışsın.

Fakat artık ne yapabilirdim ki? O yüzden söyledigimi tekrarladım: "Sevgililer Günü'nde birlikte bir yerlere gidelim."

Bir elini beline koyup, biraz düşündü. Sonra da "Olmaz," dedi.

Eğer anlayamadıysanız, olayın trajik kısmı buydu.

"Niye?" diye sordum.

"Çünkü önce bana kör köstebek dedin, ardından da baban Baker Spor Mağazası'nın sözleşmesini kazandı diye hıyarlık yaptın."

"O üç ay önceydi. Ayrıca hıyarlık falan da yapmadım."

"Yine de bana kör köstebek dedin ve dur bakayım, doğru hatırlayabilecek miyim? Uğursuz bataklıklardan gelen pis kokulu dumanlar üzerime yağsın diye umdun."

Doğrusu pis kokulu bataklıklardan gelen uğursuz dumanlar üzerine yağsın olacaktı fakat ben Romeo'dan daha akıllıydım ve ne zaman susmam gerektiğini biliyordum.

Şimdi de işin *tatlı* kısmı geliyor.

"Meryl Lee," dedim, "Çok daha fazla tehlike saklıdır gözlerinde; onların yirmi kılıcından. Sen tatlı bak yeter."

"Kimin yirmi kılıcından?"

"Shakespeare bu," dedim. "İlla ki anlamlı olması gerekmiyor. Sadece daha önce yazılmış kelimelerden daha güzel olmaları gerekiyor."

"Kör ve köstebek kelimeleri gibi mi yani?"

"Onları ben yazmış olsaydım, yırtıp atardım."

Meryl Lee gülümsedi. "Tamam o zaman," dedi. "Gidelim."

Tatlı kısmı bu demiştim.

Yine de hâlâ o sözlerin ağzımdan nasıl çıktığını anlamış değilim.

*

O akşam yemek boyunca, üç hafta biriktirdiğimde ancak üç beş profiterol alabildiğim harçlığımla Meryl Lee'yi nereye götürebilirim diye düşünüp durdum. Bir an geldi ki şimdi ne kadar umutsuz bir durumda olduğumu anlayacaksınız, Bay Goldman'a başka bir oyun var mı diye sormayı bile düşündüm. Ama bu oyunun Romeo ve Juliet olma ihtimali vardı ve yine tayt giymek zorunda kaldım. Ve dünya yıkılsa bir daha tayt giymeyecektim.

O yüzden anneme sordum: "3 dolar 78 sentle birisini nereye götürebilirim?"

Yemek masasına bir sessizlik çöktü.

"Bir külah dondurma alabilirsin mesela."

"Şubat ayındayız," dedim.

"O zaman Woolworth'te bir hamburger ve bir şişe kola olur."

"Woolworth"

Omuz silkti. "Ardından da sinemaya gidersiniz."

Annemin matematiği pek iyi değildi.

"Kimi götüreceksin?" diye sordu babam.

"Meryl Lee."

"Meryl Lee kim?"

"Meryl Lee Kowalski."

"Kowalski ve Ortakları'nın sahibi Paul Kowalski'nin kızı Meryl Lee Kowalski."

"Sanırım," dedim.

Babam güldü. "Acele etsen iyi olur."

"Niye?"

"Eğer Hoodhood ve Ortakları ortaokul anlaşmasını kazanırsa ki kazanmayı amaçlıyoruz, o zaman Kowalski ve Ortakları'nın sonu gelebilir." Yine güldü.

"Onu Woolworth'e götür," dedi ablam.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Böylece senin pintiliğini görür; ilk buluşmanızda seni terk eder."

Eğer birinin hayatını kurtarınca kurtarılanın kurtarana minnettar olup, ebedi sadakat sözü vereceğini sanıyorsanız, kurtarılanın kaba etlerinin gazetede yayınlandığında kurtarılanı karşı hiçbir yükümlülüğünün kalmadığı kısmı kaçırmış olmalısınız.

Babam her zamankinden daha küstah konuşuyorsa, bunun nedeni yeni ortaokul projesi oluşturdukları tasarımın ölçekli bir maketini getirmesi ve bunun kazana-çağından emin olmasıydı. Maketi yemek odasındaki büfenin üzerine koymuştu ve ona yer açmak için büfenin üzerindeki gümüş yemek takımlarını yana itmişti. Makete baktığımda, babamın haklı olabileceğini fark ettim.

"Hiçbir sütun yok," diye belirtti. "Tuğla işi yok. Simetrik bir plan yok." Her şey yeni ve modern görünecek şekilde tasarlanmıştı. O yüzden köşeler ve duvarlar

kavisliydi. Çatı bir dizi cam kubbeden oluşuyordu. Bu kubbeler, ana koridorun, spor salonunun ve sınıfların üzerinde uzanıyordu. Binanın kare şeklinde olmadığını söyledim, babam artık 1968 yılına geldiğimizi ve zamanın değişmekte olduğunu söyledi. Mimari de değişmeliydi. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı, modelin yanına gitti ve üst kısmını çıkardı. "Şunun iç tasarımına bak," dedi. "Kubbelere kadar uzanan açık koridorlar. Her sınıfın tavanı güneş alıyor. Daha önce hiç kimse bir ortaokul için böyle bir tasarım yapmadı."

Dediğim gibi, model kazanacak gibiydi.

Fakat Sevgililer Günü'nde Meryl Lee'yle geçireceğimiz 3.78 dolarlık akşamı planlamama bir faydası olmadı.

Yemekten sonra, ablam bulaşıkları yıkar, ben de kurularken bana daha öncesinde olduğundan daha fazla faydası dokundu.

"Meryl Lee'yle çıkmadan önce ona ne vereceksin?" diye sordu.

"Meryl Lee'yle çıkmıyoruz, niye ona bir hediye vereyim ki?"

"Tabii ki çıkıyorsunuz. Çiçek ya da çikolata gibi bir hediye vermen lazım. Hiç mi duymadın? Sevgililer Günü bu."

"3.78 dolarım var."

"O zaman ona bir gül al. Çiçekçiye söyle, üzerine bir de kurdele taksın. Nasıl olsa Meryl Lee önünde sonunda senin pintinin teki olduğunu öğrenecek."

"Ben pinti değilim. Sadece param yok."

Ablam omuz silkti. "İkisi de aynı şey," dedi.

Sonraki gün Danny'e Sevgililer Günü'nde biriyle çıkarak olsa, onu nereye götüreceğini sordum.

"Ben zaten Sevgililer Günü'nde birisiyle çıkıyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Mai Thi'yle."

"Öyle mi?" diye sordum tekrar.

Başını salladı.

"Nereye gideceksiniz?"

"Milleridge Lokantası."

"Milleridge Lokantası mı?"

Şimdi buranın, deniz boyunda yemek yiyebileceğiniz en pahalı yer olduğunu bilmeniz gerekiyor.

"Sonra da babam bizi Camelot'u izlemeye götürecektir."

"Öyle mi?"

Danny yine başını salladı.

"On numara," dedim.

Hani bazen en yakın arkadaşınızdan nefret etmeniz mümkün olur ya? O gecenin sonunda Danny'nin 17 ya da 18 dolar harcamış olacağını tahmin ettim. Üstüne Mai Thi'ye gül de alırdı hem de.

Kurbağalar, böcekler, yarasalar!

Pintiler için Sevgililer Günü'nden önceki çarşamba günü, Bayan Baker'la *Romeo ve Juliet*'in son iki perdesini sesli okuduk. O kadar kötü değildi ama Romeo hâlâ sa-
lağın teki.

Gel, acı ölüm; gel ey rezil yol gösterici!

Sen, umutsuz kaptan, deniz tutmuş şu yorgun tekneyi

Yalın kayalara bindiriver artık! Sevgilime! Aşkına!

Tabii, tabii. Aşkım için ölmek üzere olsan, bundan daha iyi bir şeyler aklıma gelirdi gibi geliyor bana. Gerisi yine iyiydi ama: mezarların içinde meşaleler, kılıçlar falan. Shakespeare bunların üzerine biraz daha düşmeliymiş.

Okumamız bittiğinde, Bayan Baker neredeyse ağlamak üzereydi. Her şey hem trajik hem de harika ve hoştu. “Bunu bir de sahnede izlemelisiniz, Bay Hoodhood. Sevgililer Günü’nde Festival Tiyatro’sunda sahneleyecekler. Gidip izleyin.”

Şimdi Bay Goldman’a başka oyun var mı diye sormadığım için memnun değil misiniz? Sıradaki oyunun *Romeo ve Juliet* olduğunu biliyordum –taytlı hem de. Buna önsezi deniyor ve bu, beni muhtemelen kıcımın üzerine takılacak beyaz tüylerden kurtardı.

Bayan Baker’a: “Sevgililer Günü’nde Meryl Lee’yi bir yerlere götürme sözüm var,” dedim.

“Öyle mi? Nereye götüreceksiniz?”

“Kurdeleli bir gül aldıktan sonra 3.78 dolardan ne kadar kalıyorsa, o kadarıyla karşılayabileceğim bir yere.”

“Bu sizi biraz sınırlıyor.”

“Ablam Meryl Lee’nin benim pinti olduğumu düşüneceğini söylüyor.”

“Önemli olan bir hanım için ne kadar harcadığınız değildir,” dedi Bayan Baker. “Önemli olan o kadına kendinizden ne kadarını ayırdığınızdır.”

“Aynı Romeo gibi.”

Başını salladı. "Aynı Romeo gibi."

"Onun sonu hayırlı olmadı ama," diye belirttim.

"Olmadı," dedi. "Ama Juliet, Romeo'nun kendisinden başka bir şey istemedi."

"Shakespeare insan olmakla ilgili söylemek istediği şey bu mu yani?"

"Bu," dedi Bayan Baker, "*Romeo ve Juliet* üzerine yazacağın deneme yazısının konusu olabilecek bir soru. Gelecek çarşamba *Romeo ve Juliet*'i inceleyeceğiz ve bundan sonraki hafta içinde de denemeyi yazacaksınız. Bundan sonra yüz elli soruluk test çözmeyeceksiniz. Bundan çok daha fazlasını yapacak seviyeye geldiniz."

Sanırım bu iyi bir haberdi.

*

Sevgililer Günü'nde Bay Guareschi hoparlörlerden Bayan Bigio'nun ortaokul öğrencileri için Sevgililer Günü'ne özel küçük kekler pişirdiğini ve her sınıftan bir öğrencinin 13.00'de mutfağa inerek üzerinde sınıflarının numarasının yazılı olduğu tepsiyi almaları gerektiğini duyurdu. Bu pek önemli gibi durmuyor, biliyorum ama demedi demeyin; Bayan Bigio kek yapmasını biliyordu. Bayan Bigio'nun pişirdiği bir keki geri çevirmek istemediniz – keklerin üzerlerine pastel pembesiyle küçük kalpler çizilmiş olsa bile.

Gün boyunca kekleri hayal ettik. Hatta koridorlarda keklerin o hoş, o harika, o güzel kokusunu bile duyduk. Saat 13.05'i gösterdiğinde, Danny Bayan Baker'a, nazıkçe kekleri hatırlattı. Kekleri unutmamış olduğunu umduğunu söyledi.

"Bay Hupfer, şimdiye kadar herhangi bir şeyi unuttuğumu gördünüz mü?" diye sordu Bayan Baker.

Danny Bayan Baker'ın hiçbir şeyi unutmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Bayan Baker kol saatine baktı. "Bayan Bigio'nun yeteri kadar kek hazırladığına eminim." Alfred Tennyson'ın yazdığı, - tahminimce o bile kendi isminin nasıl okunacağını bilmiyordur - trajik bir aşk hikâyesini anlatan bir şiiri okumaya devam etti.

13.14. Hâlâ Bayan Baker'ın mutfağa birini göndermesini bekliyoruz. Tavanın içinde Caliban ve Sycorax hareketleniyor. Muhtemelen onlar da pembe kaplamanın koridorları doldurmaya başlayan kokusunu alıyorlar.

13.18. Bayan Baker en sonunda beni Bayan Bigio'nun yanına gönderiyor. Danny her zaman aç olduğu için acele etmemi istiyor.

13.19 Koridorları koşarak aşıyorum.

Bayan Bigio, son Sevgililer Günü tepsisinin yanında beni bekliyordu. Tepsiyi masanın üzerinden bana doğru itirdi. Sonra da bir zarf gönderdi.

"Aç," dedi. "Bu akşam işine yarayacaktır."

Zarfı açtım. İçinde Festival Tiyatrosu'nda oynayacak *Romeo ve Juliet* oyunu için iki bilet vardı.

"Bayan Bigio," dedim.

"Bunlar mevsimlik biletler ve bu gece onları kullanamayacağım. Yani sen kabul etmezsen, boşa gidecekler ve kulağıma gelen dedikodulara göre, böyle bir şeye ihtiyacın varmış. Gerçi pinti olarak bilinmek istiyorsan, başka."

"Teşekkür ederim," dedim. "İşime yararlar."

O gece, William Shakespeare'in *Romeo ve Juliet* oyununun Sevgililer Günü sahnelenecek prodüksiyonunu izlemek için Bay Kowalski, Meryl Lee ile beni Festival Tiyatro'suna götürdü. Üçüncü sıranın tam ortasındaki iki koltuğa oturduk. Meryl Lee'nin elinde ona aldığım kurdeleli kırmızı gül vardı. Bay Goldman Keşiş Laurence'i canlandırıyor ve sahnedeysen bir ara bana göz kırptı. Zehirlenme ve bıçaklama sahneleri idare ederdi ve ben hâlâ Romeo'nun salak olduğunu düşünüyorum. Banquo'nun hayaletinin gelip onlara bıçaklamayı kesmelerini söylemesine ihtiyaçları vardı. Hiç olmadı Caliban gelmeliydi.

Fakat Meryl Lee oyuna bayıldı. Oyunun sonuna geldiklerinde, Meryl Lee ağlıyordu. "Çok güzel değil miydi?" diye sordu ışıklar açıldığında.

"Çok trajikti," dedim.

"Tam anlamıyla öyle," dedi.

Akşam ışığında Woolworth'e yürüdük ve oradaki öğle yemeği tezgâhında oturduk. Ben iki kola söyledim.

Söylemeden geçmek istemem: On numaraydı.

Balkon sahnesini elimizden geldiğince canlandırdık ta ki tezgâha bakan adam bize "artık gidin," dermiş gibi gözlerini dikmeye başlayıncaya kadar. Onu mutlu etmek için iki kola daha istedim. Hâlâ da 1.37 dolarım vardı ve Meryl Lee'nin benim pinti olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Başka bir Shakespeare oyununda oynayacak mısınız?" diye sordu Meryl Lee.

Aklıma *Romeo ve Juliet*'in sonunda nasıl ağladığı geldi.

"Oynayacağım," dedim.

Bu Presbiteryen yalanı değildi; bu düpedüz yalandı. Birlikte balkon sahnesini canlandırdıktan sonra, Meryl Lee'ye Romeo'nun nasıl bir salak olduğunu ve Festival Tiyatrosu'nun sahnesine tekrar adım atmamın hiçbir yolu olmadığını söyleyemezdim.

Meryl Lee saatine baktı. "Babam yakında gelir," dedi. "Umarım unutmaz."

Kolamdan bir yudum aldım. Umarım unuttur.

"Tek yaptığı yeni ortaokul için hazırladığı model üzerinde çalışmak. Bir sütunu orası taşıyor, ötekini şuraya. 'Yeterince klasik değil,' diyor. 'Kongre binasına benze-meli. Klasik olmalı.'"

Meryl Lee babasının taklidini yaparken gözlerini kocaman açtı, ellerini havaya kaldırdı ve kısık sesle konuştu. Festival Tiyatrosu'nun sahnesine çıksa yeri-ydi.

"Klasik, klasik, klasik," dedi Meryl Lee. "Ağzından çıkan başka kelime yok."

"Babamın modelinde herhangi bir sütun yok," dedim. "Onunki tamamen modern."

"Modern."

Başımı salladım. "Ne bir sütun ne de düz duvar var. O kadar çok cam var ki üç Bay Vendleri ancak temizler. O şekil modern. Tezgâha bakan adamdan bir kalem istedim. Herhalde bize güvenmediğinden, bir an tereddüt etti. Ama daha sonra kalemi verdi ve benden geri vereceğime dair söz vermemi istedi. Ben de beyaz servis altlığıma, ana koridorun, spor salonunun, sınıfların üzerinde uzanan cam kubbeleri, kavisli köşe ve duvarları, güneş

alan sınıfları çizdim. "Bir ortaokul için böyle bir tasarım daha önce yapılmadı," dedi.

Meryl Lee çizimlere baktı ve sonra kolasından bir yudum almak için döndü. Meryl Lee'nin saçları kestane rengi. Bunu daha önce söylemiş miydim? Woolworth'ün ışığında saçları parlıyordu. Bay Kowalski gelmeyi unutmamıştı. Kolalarımızı bitirdik; ben de kalemi tezgâha bakan adama geri verdim. Meryl Lee servis altlığını hatıra olarak aldı ve el ele arabaya yürüdük. Bay Kowalski beni evime bıraktı ve arabanın arka koltuğunda otururken Meryl Lee'ye nasıl veda edeceğimden emin değildim. Ama Meryl Lee beni bundan kurtardı: "Neredeyse sabah olacak;" dedi, "artık git sen."

"Gözlerine uyku insin," dedim.

Bay Kowalski'nin gözlerini devirdiğini bilmek için bakmama gerek yoktu.

Sevgililer Günü böyle geçti işte.

*

Gelecek hafta okul yönetim kurulu, yeni ortaokulun projesini seçmek için toplandı – muhtemelen bu yüzden Bay Kowalski "klasik, klasik, klasik" deyip duruyordu. Toplantı saat dörtte, lise idare binasında yapılacaktı. Önce Bay Kowalski kendi planı ve modelini; sonra da babam kendi planı ve modelini sunacaktı. Ardından yönetim kurulu kapalı bir toplantı yapacak ve projenin Kowalski ve Ortakları'na mı yoksa Hoodhood ve Ortakları'na mı verileceğine karar verecekti.

Tüm bunları bilmemin sebebi, babamın beni de yanında götürecektik olmasıydı. "Bu mesleği öğrenmenin

zamanı geldi," demişti. İhalelerin ne kadar çekişmeli geçtiğini görmem gerekiyormuş. Mimari sunumların nasıl yapıldığını görmem gerekiyormuş. Mimariyi gerçek haliyle görmem gerekiyormuş.

O zaman mimari Macbeth'in rahatlıkla yapabileceği bir şeymiş.

Toplantı konferans salonunda düzenleniyordu ve ben okuldan sonra oraya gittiğimde yönetim kurulu üyeleri baş masada oturuyor, içinde mimari tasarımların olduğu dosyaları inceliyorlardı. Bay Kowalski ve babam iki lise sırasında oturuyor ve bu da tüm bu olayı olması gerektiğinden daha tuhaf gösteriyordu. Önlerinde bulunan uzun bir masada, yeni ortaokul için hazırladıkları modeller, sanki ulusal birer sırmışçasına beyaz örtülerle örtülü şekilde bekliyordu.

Babamın arkasına oturdum.

Bir dolu ön hazırlık, eski işlerin incelenmesi, usulü kararların alınması sırasında babam arada sırada saatine bakarak ya da notlarının kenarlarını keskinleştirerek sakince oturdu. Bay Kowalski daha gergindi. Sigarasını üç saniyede bir ağzına götürüyordu.

"Bay Kowalski, sizin sunumunuz için hazırız," dedi Bay Bradbrook. Yönetim kurulu başkanı oydu ve masanın başında, Tanrı takım elbise giyse nasıl oturursa, öyle oturuyordu. O da sigara içiyordu ama Bay Kowalski kadar sık içmiyordu. "Sekiz dakikanız var," dedi.

Bay Kowalski sunum notlarını aldı ve sırasından kalktı. Modellerin olduğu masaya gitti ve bir an öylece durdu. Sonra da dönüp bizim tarafımıza baktı – hayır, babama bakmadı. Bana baktı!

Gerçekten.

Babam da ona baktı. Sonra da dönüp, ne olduğundan haberim varmış gibi bana baktı.

Ama ne olduğunu bilmiyordum. Omuz silkmekle yetindim.

Bay Kowalski boğazını temizledi. İki kere. Tasarım belgelerine baktı. Tekrar boğazını temizledi. Sonra bir kez daha bana baktı ve sunumuna başladı.

"Beyler," dedi, "bunun kuraldışı olduğunu biliyorum ama size verdiğim tasarımın ardından, orijinal tasarım üzerinde bazı önemli değişiklikler yaptım. Aslına bakarsanız, bütün konsept gözle görülür bir şekilde değişti. O yüzden bugünkü sunum için incelemiş olduğunuz planlar da değişmiş oldu. Yeni iç tasarım planlarının kopyalarını getirdim ve size bu konsepti gösterirken biraz sabırlı olmanızı rica ediyorum. Yalnız bu, bana verilen zamanı biraz aşabilir ama eminim Ticaret Odası'nın 1967 İş Adamı, Kowalski ve Ortakları, tekliflerini açıklarken ve kasabamızın genel iş ortamına katkı sağlamaya çalışırken bize birkaç dakika daha vermeyi çok görmeyecektir."

"Dediğiniz gibi bu kuraldışı," dedi Bay Bradbrook. "Yeni konseptiniz tahmini fiyatları da değiştirdi mi?"

"Gözler görünür bir değişim olmadı," dedi Bay Kowalski.

Bay Bradbrook bunu düşündü. "Pekâlâ," dedi, "Bay Hoodhood da kabul ederse, sunumunuzun birkaç dakika daha uzamasında bence bir sakınca yok. Bay Hoodhood?"

Ticaret Odası'nın 1967 İş Adamı ne yapsın ki? Omuz silkip başıyla onay verdi. Ama epey bozulmuştu ve fazla

zamanı vermek istemediğini biliyordum. Hiç istemiyordu hem de.

Bay Kowalski modelinin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Boğazını tekrar temizledi. "Gördüğünüz gibi," dedi Bay Kowalski, "ulusumuzun en iyi mimari geleneklerinde olduğu gibi, bu tasarım da oldukça klasik. Bu zamanda evlatlarımıza Amerikan geleneklerini hatırlatmamız gerekiyor."

Gerçekten de dediği gibiydi. Washington'daki Kongre binasına benziyordu. Geniş merdivenler bir dizi sütunun yanından geçerek ana kapıya geliyordu. Onun üzerinde dik bir kubbe; kubbenin etrafında kesilmiş ince pencereler vardı. Kubbenin iki yakasında endamlı kanatları ve yine ince pencereler vardı. Arkasını da güney ve kuzey cep-heleri yeterince güneş alsın diye iki dizi penceresi olan uzun spor salonu kuyruğu oluşturunuyordu

"Ama aynı zamanda artık 1968'te yaşıyoruz," dedi Bay Kowalski. "Evlatlarımıza geleneklerimi hatırlatmanın yanında, onlara modern teknolojinin olanaklarını da göstermeliyiz. Sanırım yeni iç tasarımı hem modern hem de yaratıcı bulacaksınız; bir ulus olarak hem geldiğimiz yeri gösteriyor, hem de gideceğimiz yeri." Yönetim kurulundaki herkese yeni tasarımın birer kopyasını verdi. Bu sırada hem babama hem de bana sırtı dönüktü. Sonra da bize yeni iç tasarımı tanıttı. Acele etmeden.

Ne sütun vardı tasarımda ne de düz duvarlar. Tavan sınıfların üzerinde uzanan bir dizi cam tabakadan oluşuyordu. Ana kubbe ana koridordan üç kat yukarıdaydı ve tüm sınıflar güneş alıyordu. Olabildiğince moderndi yani.

“Bir ortaokul için böyle bir tasarımın daha önce yapıldığını sanmıyorum,” dedi Bay Kowalski. Sonra da yerine oturdu. Bize hiç bakmadı. Onun yerine bir sigara daha yaktı ve onu içmeye başladı. Önündeki kâğıtları bir dosyanın içine yerleştirdi.

Yönetim kurulu hayretler içindeydi. Üçü alkışladı bile – Bay Bradbrook bunlardan değildi çünkü Tanrı el çırpamazdı.

Babam yine dönüp bana baktı. Suratı kıpkırmızıydı ve öfkesini kontrol altına almaya çalıştığını anlamıştım. “Holling, bana söylemen gereken bir şey vardı, değil mi?” diye yavaşça fısıldadı.

Ben de ona baktım.

“Bunu bir oyun mu zannediyorsun? Bu Hoodhood ve Ortakları’nın geleceği. Her şey buna bağlı. Hem benim geleceğim hem de senin. O yüzden bana ne yaptığını söyle.”

Kullandığı ses tonu, ailemde birkaç dakika içinde çok daha yükseleceğini belli eden bir ses tonuydu. Hazırlanmaya başlasanız iyi ederdiniz.

Ama demedi demeyin, o an bana ne dediği ya da bunu nasıl söylediği hiç umurumda değildi. Gerçekten değildi.

Çünkü çok daha kötü bir şeyin farkına varmıştım.

Benimle kıyaslandığında, Romeo bir dahiydi.

Sevgililer Günü’nde Woolworth’te kolalarımızı içerken Meryl Lee’nin ne yaptığını anlayamamıştım. Benden istediğini ne kadar kolaylıkla aldığını fark edememişim. Babamın yeni ortaokulu projesinin peşindeydi.

Yalın kayalara bindirin beni; elime de ufak bir şişe zehir verin. O kadar salağım ki muhtemelen o zehri içirim. Mickey Mantle'dan bile salağım.

Birinci sınıf öğrencisi gibi haykırmaya başlamadan önce ayağa kalktım.

"Holling," diye uyardı beni babam – bu sefer daha sesli bir fısıltıyla.

Konferans salonunu terk ettim.

Kırmızı suratlı babam sunumunda ne yaptığını hiçbir zaman anlatmadı. Sunumuna muhtemelen Bay Kowalski'nin planlarını görmek isteyerek başlamıştır. Sonra da bu planları Hoodhood ve Ortakları'ndan aldığını söylemiştir – açık açık değil ama, gerçek olduğunu bilip de söylemek istemezmiş gibi alttan alttan söylemiştir. Ardından Bay Kowalski'nin teklifini geri çekmesi gerektiğini çünkü Bay Kowalski'nin yaptığının dürüst iş adamlarına yakışmadığını söylemiştir. Buna benzer bir şeyler olmuştur ve tüm bu zaman boyunca suratı kızardıkça kızarmıştır.

Eminim o çekişmeyi izlemiş olsaydınız, mimarının kanlı bir oyun olduğunu ve Macbeth'in bile bu oyunu babamdan daha kanlı oynayamayacağını görmüş olurdunuz.

*

Long Island'ta şubat ayı ne olacağına karar verememiş bir ay olarak geçer. Karlardan geriye kalanlar yarı sulu bir hâle gelir, sokakların yanlarındaki hendeklerde kirli tepecikler oluştururlar. Çimler ıslak ve karadır. Sanki denize batırılıp çıkartılmış ve ancak kurumaya başlamış gibi her şey ıslaktır. Sabahlar her zaman gri ve soğuk geçer.

Sunumdan sonraki gün Meryl Lee'yle benim aram da aynen böyleydi. Çamurlu, ıslak, kirli, gri ve soğuk. Birbirimizin suratına bakmadık. Öğle yemeğinde, birbirimiz olabildiğince uzakta oturduk ve Meryl Lee normalde dışarı pek çıkmadığı halde, bu sefer erkenden dışarı çıktı. Koroya da gelmedi; Aşırı Sivri Topuklu Bayan Violet için sopranoyu kendi başıma söyledim. Öğleden sonra Bayan Baker cümle şemalandırmada Meryl Lee'yle birlikte çalışmak isteyip istemediğimi sorduğunda, ona Doug Swietek'le çalışmayı yeğlediğimi söyledim.

Cuma günü aramız hâlâ çamurlu, ıslak, kirli, gri ve soğuktu. Her yer her zamanki gibi gri olmasına rağmen, Meryl Lee okula güneş gözlüğü takarak geldi. Bayan Baker Meryl Lee'den güneş gözlüklerini çıkarmasını istediğinde, Meryl Lee doktorunun gözlükleri çıkarmamasını istediğini söyledi. Gözlükleri okullar kapanana kadar takmak zorunda kalabilirmiş.

Buna gülmeyen bir tek ben vardım.

Pencereden dışarı baktım.

Sonraki çarşamba günü Bayan Baker için, Shakespeare'in *Romeo ve Juliet*'te insan olmak hakkında ne anlatmak istediğine dair bir deneme yazısı yazdım. İşte ilk cümlesi:

Shakespeare'in Romeo ve Juliet'inde insan olmak hakkında anlatmak istediği şey, kime güveneceğimize dikkat etmemiz gerektiğidir.

Bu da sonra cümlesi:

Romeo, Juliet'le hiç tanışmamış olsaydı, daha iyi bir durumda olurdu. Fakat talihsiz olduğu için, Juliet'le tanıştı. Juliet'in Romeo'ya söylemeye zahmet etmediği planları yüzünden, Romeo

zehir içip öldü. Bu da hayatımızda dikkate almamız gereken önemli bir derstir.

Bunu Meryl Lee sayesinde yazabildim. Eğer o yaptığı şeyi yapmasaydı, Shakespeare'in Romeo ve Juliet'te insan olmanın ne demek olduğu konusunda ne anlatmak istediğini asla anlayamazdım.

Denememi Bayan Baker'a verdiğimde, onu baştan sona okudu. İki kere. "Yani," dedi yavaşça, "Juliet oyunun sonunda kendini bıçakla öldürerek iyi yaptı, diyor-sun, öyle mi?"

"Evet," dedim.

"Anlıyorum," dedi ve denememi karton bir dosyaya koyup masasının üzerine bıraktı.

Yalnız Juliet'in aksine, Meryl Lee kendini bıçaklamadı. Hatta o öğleden sonra, Camillo Ortaokulu'nun kapısında, üzerine basa basa dümdüz ettiği kirli bir kar yığınının yanında beni bekliyordu.

"Benim bir suçum yok," dedi.

"Senin Saint Adelbert Kilisesi'nde olman gerekmiyor mu?"

"Babama çizimlerini gösterdim çünkü çok güzel çizmiştin. Aynı tasarımı kullanacağını bilmiyordum."

"Tabii öyledir, Meryl Lee."

"Gerçekten öyle," dedi.

"Pekâlâ, dediğin doğru. Sen nasıl diyorsan, Meryl Lee. Babana babamın tasarımı hakkında her şeyi söyledin. Her şeyi. Sonra birkaç gün sonra, baban babamın iç tasarımı-nın aynısını yaptı. Senin de bununla hiçbir alakası yoktu."

"Hiçbir alakam yok, demedim," dedi Meryl Lee. "Aynı tasarımı kullanacağını bilmiyordum dedim."

"Ben olsam güneş gözlüklerini takmaya devam ederim, Meryl Lee. Karşındaki gözlerini görmediğinde yalan söylemek çok daha kolay olur."

Uzun bir an geçti. Daha sonra Meryl Lee gözlüklerini çıkardı ve onları uzağa fırlattı.

Bir an gözlükleri kafama atacak sandım.

Sonra da dönüp gitti ama tam dönmeden gözlükleri niye giydiğini gördüm.

Gözleri yerden aldım ve cebime koydum.

O gece o rüyamda, o gözlüklerin kafamın yanından tekrar tekrar uçtuğunu gördüm. Sonra da Meryl Lee'nin kırmızı gözlerini gördüm. Tekrar tekrar.

Sonraki gün Meryl Lee okula gelmedi. Onun boş sırasına bakıp bakıp durdum.

Öğle arasında kütüphanede, *Romeo ve Juliet* hakkında yeni bir deneme yazdım. İşte denemenin ilk cümlesi:

Shakespeare'in Romeo ve Juliet'te, insan olmak hakkında anlatmak istediği şey iki şeyi aynı anda sevmenin zor olduğudur – hem Montague ailesini hem de Juliet'i sevmek gibi.

Bu da son cümlesi:

Romeo, Juliet'le hiç tanışmamış olsaydı, belki ikisi de hayatta kalırdı ama ne için yaşarlardı; Shakespeare'in bizden yanıtlamamızı istediği soru bu.

Günün sonunda denemeyi Bayan Baker'a verdim. Baştan sona okudu. İki kere. Sonra eski denememi karton dosyadan çıkardı ve yerine yenisini koydu.

Eski denemeyi çöpe attı, içinde yeni deneme bulunan dosyayı çekmecesinin içine koydu ve bana baktı. "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

O gece Sevgililer Günü'nden arta kalan 79 sent ve pazartesinin 1 dolar harçlığıyla iki kola ve üzerinde kurdelesini olan bir gül satın aldım. Sonra da Meryl Lee'nin evine gidip kapıyı çaldım. Kapıyı Bay Kowalski açtı.

"Sen şu Hoodhood çocuğusun," dedi.

"Meryl Lee evde mi?" dedim.

Kapıyı iyice açtı ve içeri girdim. Başta tereddüt etti ama sonra "Meryl Lee'nin odası merdivenlerin sonundaki," dedi.

Merdivenleri yavaşça çıktım. Bay Kowalski'nin gözlerini sırtımda hissettim ama gözlerini sırtımda hissettiğimi belli etmemek için dönüp bakmadım.

Meryl Lee'nin kapısını çaldım.

"Git başımdan," dedi.

Tekrar çaldım. Sandalyesinin yerde sürtündüğünü ve Meryl Lee'nin ayak seslerini duydum. Kapısı açıldı. "Sana..." dedi ve durdu. Ağzı açıktı.

"Susamışsındır dedim," diye lafa girdim.

Ağzı hâlâ açıktı.

"Öyle mi?"

"Öyle mi ne?"

"Susadın mı?"

Elimdeki kolalara baktı. "Evet," dedi.

Şişenin birini ona verdim ve cebimden şişe açacağını çıkardım. Yeni bir kola şişesini açtığınızda çıkan o sese bayılıyorum. O sesi ne zaman duysam, aklıma güller, sevdiğiniz beraber oturmak ve Romeo ve Juliet'in bir yerde beraber uyanıp, "İkimiz de salak, değil miyiz?" demesi, ardından da tüm bu güzelliklerin sona ermesi gelir.

Perşembe günü, yönetim kurulu mimarını seçmeden önce, Kowalski ve Ortakları tekliflerini geri çekti. Kontratı Hoodhood ve Ortakları kazandı.

"Ne saflar," dedi babam. "Hiç zorlanmadan kazanacaklardı. Ne saflar." Kafasını salladı. "Bundan sonra iflastan kurtulamazlar. Zaten eğer kazanmak için oynamıyorsan, bu meslekte ne işin var? Kowalski hiçbir zaman kazanmak için oynayamadı. Hoodhood ve Ortakları her zaman böyle oynadı." Sahnedeki Shylock gibi ellerini ovaladı.

İşte o zaman bir şey değişti. Birden babamın gerçekten de Shylock gibi olup olmadığını merak ettim. Parayı sevdiği için değil; herkesin olmasını beklediği kişi olmak zorunda kaldığı için. Hiç seçme şansının olup olmadığını, daha önce hiç kapana kısılmış hissedip hissetmediğini merak ettim. Ya da hiç daha farklı bir yaşam sürmek isteyip istemediğini...

Bu yeni kontrat sayesinde 1968'in İş Adamı olmak garantisi gibiydi. Herkesin beklediği de buydu.

Hayatımda ilk defa babamın istediği şeyin bu olup olmadığını ya da başka bir şeyin hayalini kurduğu bir zamanın var olup olmadığını merak ettim.

Ya da kendimin başka bir şey hayal edip etmediğimi...

Ya da ikimizin de, aynı Romeo gibi talihin oyuncakları olup olmadığını...

*

Cuma günü cümle şemalandırmada Meryl Lee ile ben ortak çalıştık. Öğle yemeğini birlikte yedik. Bay Petrelli'nin bir sonraki coğrafya ödevi olan "California Altın Avı ve Siz" için de ortak olmaya karar verdik. "Konu ile alakalı olsun," dedi Bay Petrelli. Aşırı Sivri Topuklu Bayan Violet'in Korosu'nda birlikte şarkı söyledik ve gün sonunda tahtaların temizlenme zamanı geldiğinde, bunu da birlikte yaptık.

Bu yüzden Bay Guareschi sınıfa gelip Bayan Baker'a sarı bir telgraf verdiğinde, ikimiz de sınıftaydık. Bayan Baker telgrafı aldı, okudu; sınıftan aceleyle çıkarken telgrafı yere bıraktı. Bay Guareschi de ne yapacağını bilmez bir şekilde sınıfın ortasında kaldı.

Meryl Lee'yle ben telgrafı masanın üzerine koymak için yerden aldık. İkimiz de yazılanların büyük kısmını okuyamıyorduk. Ama önemli olan kısımları okuyabildik:

DÜŞÜRÜLEN HELİKOPTER NAKLİ. KHESANH.
TEĞMEN T BARKER KAYIP.

MART

Walter Cronkite'ın her gece Khesanh ile ilgili verdiği haberler gittikçe kötüleşiyordu. Etrafı sarılmış beş bin deniz piyadesine sadece havadan erzak yardımı yapılabilirdi ve deniz piyadelerinin etrafını sarmış olan yirmi bin Vietcong askerinin üzerinden geçen helikopterler de ağır ateş altında kalıyordu. Bu sırada deniz piyadeleri de, Vietcong askerlerinin kampa attıkları havan toplarından korunmak için, üzeri bir metre toprakla kaplı sığınaklar kazıyorlardı. Vietcong günde beş yüz havan topu atıyordu. Havan topu atmadıkları zamanlarda, deniz piyadelerinin altına bomba yerleştirebilmek için tüneller kazıyorlardı. Gelen bazı raporlara göre, bu tüneller Khesanh üssünün dikenli tellerinin otuz kırk metre yakınına kadar gelmişti.

Buna rağmen Beyaz Saray düşman saldırılarının sıklığını kaybettiğini, Khesanh'ta kaybımızın çok az olduğunu ve oradaki üssümüzden kesinlikle vazgeçmeyeceklerini duyurdu.

Her gece akşam yemeğinden sonra birlikte Walter Cronkite'ı izledik. Ablam bile bizimleydi. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Hem de Walter Cronkite'ı böldüğümüz

için bize bağırmaya başlayacak olan babam yüzünden de değil. Fakat bazen babam kafasını sallayıp fısıltıyla, “Beş bin çocuk kapana kısılı. Yüce Tanrım. Beş bin,” diyordu. Deniz piyadelerinin hendeklerinde zikzaklar çizerek koşmalarını ya da havan toplarının gürültüleri yüzünden elleri kulaklarında sığınaklarında beklediklerini izliyorduk. Sonra da babam annemin eline uzanıyor ve birbirlerine bakıyorlardı.

Ablam kaskatı oturuyordu hep – öfkeden herhalde. Muhtemelen, “Size demiştim” , “Başkan Johnson bizi dinleyip askerlerimizi zamanında oradan geri çekmiş olsaydı...” ya da “Washington’daki kimse ne yaptığını bilmiyor” demek istiyor ama hiçbirini söylemiyordu. Sığınaklarında, elleri kulaklarında bekleyen askerlerin üzerine günde beş yüz havan topu atıldığında, dünya barışından başka bir şey istemeyen bir çiçek çocuk bile sadece izleyip dua edebilir.

Haberleri ben de izliyordum ve Teğmen Tybalt Baker’dan ufacak bir iz görebileyim diye dua ediyordum. Ama hiçbir iz yoktu. Ne havan toplarını gösterdikleri filmlerde ne hendeklerde, ne düşürülmüş helikopterlerde ne de yaralılarda gördüm onu. Walter Cronkite kayıp askerlerin isimlerini okumadı, o yüzden Teğmen Baker’ın ismi hiç anılmadı. Ama ben yine de nefesimi tutup izlemeye, dua etmeye devam ettim.

Tahminimce bütün kasabanın yaptığı buydu.

Kesinlikle Bayan Baker’ın yaptığı buydu.

Fakat Bayan Baker’ı Camillo Ortaokulu’nda gördüğünüzde, neler yaşadığını hiçbir şekilde anlayamazdınız. Khesanh sanki öğelerine ayrılması gereken bir cümlenin

öznesiymiş gibi sıralarımızın arasında soğukkanlı bir şekilde gezdi. İlkbaharın başındaydık ve âdeta Bayan Baker'ın bahçesiydik. Geçen sonbaharda ektiği tohumların tomurcuklanmaya başladığını görüyordu. Ölü yapraklarımızı tırmıkladı, etrafımıza yeni toprak taşıdı ve bizi sulayıp gübreledi. Çabucak büyüyüp yeşerdik. Özellikle artık yedinci sınıflar içindeki en iyi öge ayırıcı Mai Thi. Bu pek önemli bir şey gibi görünmeyebilir ama Bayan Baker için öyleydi.

Anlayacağınız ders zamanında Bayan Baker'ın canını sıkıran hiçbir şey yokmuş gibi görünürdü.

Çökmüş olan sekiz tavan kaplaması dışında. O kaplamalar dayanabilecekleri kadar dayanmışlardı belli ki. Şimdi tam rüzgâr alan yelkenlere benziyorlardı.

Onlara bu kadar ağırlık verenin ne olduğunu hâlâ bilmiyorduk. Sıçanlar yaz için yiyecek topluyor olabilirdi. Ya da Sycorax'le Caliban kocaman olmuşlardı. Kaplamaları çökerten her neyse, onların tavanla birlikte aşağı inmesini kimse istemiyordu. Danny Hupfer bile istemiyordu.

İşte bu yüzden, mart ayının ilk çarşamba günü Bayan Baker sınav kâğıtlarını değerlendirir ve ben de sıramda, *Julius Caesar*'a başlarken – bu arada şunu da söyleyeyim, Caesar'ın da sonu kötü olmasına rağmen Caesar en azından Romeo'dan çok daha akıllıydı – Bay Vendleri bir merdiven, yeni tavan kaplamaları ve ağır bir tokmakla sınıfa geldi.

Bayan Baker ona baktı.

"Tokmak?" dedi.

Bay Vendleri, Julius Caesar'mışçasına tokmağı havada salladı. "Beş aydır başı boş olan bir sıçanın ne kadar büyüyebileceğini bilmiyorsunuz," dedi.

Bayan Baker çökük tavan kaplamalarına baktı. "Ufak bir fikrim var," dedi.

Bay Vendleri merdivenini çökük kaplamalardan birinin altına kurdu. Yerini sağlamlaştırdı, tokmağını kavradı ve merdivende üç basamak çıktı. Sonra da sol elini yavaşça kaplamalardan birine getirdi. Eliyle tahtayı birkaç kez tıklattı ve hepimiz pür dikkat dinledik.

Sessizlik.

Tekrar tıklattı.

Sessizlik.

Tokmakla hafifçe vurdu.

Hâlâ sessizlik.

Merdivenden indi ve sınıfın köşesine gitti. Çöp kutusunu aldı ve merdivenin başına döndü. "Ben tahtayı kaldırdığımda birinin bunu tahtanın altında tutması gerekiyor. Hani yukarıdan bir şeyler düşerse diye," dedi.

"Yukarıdan bir şeyler düşerse diye mi?" diye sordu Bayan Baker.

"Aynen öyle," dedi Bay Vendleri.

Bayan Baker bana baktı.

Bazen hâlâ benden nefret ediyormuş gibi geliyor bana.

İşte ben böyle, çökük tavan kaplamalarının altında çöp kutusunu tutarken, Bay Vendleri de tokmağıyla bir tanesini kaldırmaya başladı. "Orada durursan düşen çöpleri yakalayamazsın," dedi bana. Biraz daha yaklaştım.

“Şuraya geç,” diyerek hedef bölgesini gösterdi. Sonra dönüp tavan kaplamalarından birini kaldırdı. Sıçanların ayak seslerini duymak için dinledik.

Sessizlik.

Bay Vendleri tahtayı biraz eğdi ve Kemirilmiş Her Şey dökülmeye başladı: ödev kâğıtları, velilerin gönderdiği mektuplar, mavi kopya kâğıtları, Bazooka sakız kâğıtları (Bunlar Danny’dendi), ısırılmış iki numara kurşun kalem, kantinden peçeteler, siyah bir spor ayakkabı (Bu da Doug Swieteck’indi; aylardır ayakkabısının tekini arıyordu), kemirilmiş, sarı taytla sahneye atladığım bir fotoğraf, Meryl Lee’nin “Mississippi Nehri ve Siz” projesinin parçaları; kırmızı, yeşil, mavi ve sarı elişi kâğıtları. Hepsi ıslak kar gibi tepeden yağdı.

“Çöp kutusunu altında tut!” diye bağırdı Bay Vendleri.

Ben de öyle yapıyordum, yalnız tüm o çöpler aynı zamanda ağzıma, gözlerime, gömleğimin arkasından sırtıma da yağıyordu ve sanırım o sırada çılglık atmaya başlamış olmalıyım çünkü Bayan Baker gelip çöp kutusunu elimden aldı. Üzerimdeki sıçanların kemirdiği çöp parçalarını silkelerken “Çöpleri toplamak için başka bir yol bulsanız daha iyi olur,” dedi Bay Vendleri’ye.

Bay Vendleri elinde bir brandayla döndüğünde, ben de titrememi neredeyse kontrol altına alabilmişim.

Tokmağı bana verdi. “Bununla ne yapacağım?” diye sordum.

“Sarı dişli her ne gelirse, ona doğru salla,” dedi.

"Ah," dedim sessizce. Bunun, kafama sıçanların kemirdiği çöp parçalarının yağmasından daha iyi olup olmadığından emin değildim.

Tekrar titremeye başladıysam da, saldırmaya hazır vaziyette tokmağı tutuyordum. Saçlarımda ve sırtımda hâlâ sıçanların kemirdiği parçalar bulunduğunu göz önüne alırsanız, bunun cesur, Jim Hawkins'in kendisine yarasır bir hareket olduğunu kabul etmelisiniz.

Fakat Sycorax ve Caliban'la karşılaşmadık. Bay Vendleri çökmüş tavan kaplamalarını yenileriyle değiştirdi, sonra merdivenden inip tavan baktı. "Yeni gibi oldu," dedi.

"Emin misiniz?" diye sordu Bayan Baker.

"Eminim," demesini istiyordum. "Eminim. Eminim. Eminim."

"Eminim," dedi Bay Vendleri.

"O zaman," dedi Bayan Baker bana, "*Julius Caesar*'ı okumaya geri dönebilirsiniz."

Ama demedi demeyin, daha iki dakika önce sarı dişleri olan herhangi bir şeye saldırmak üzere başınızın üzerinde bir tokmak tutuyorsanız, Bay Vendleri sınıfta hâlâ çökmekte olan başka kaplama var mı diye kaplamaları dürtüyorsa, Sycorax ve Caliban'ın her an yıkılan bir kaplamayla birlikte yere düşebileceklerini ve hiç de mutlu olmayacaklarını bilerek Shakespeare okumaya çalışmak hiç de kolay olmuyor.

Julius Caesar'ı, sıramın üzerine çıkıp orada okumak istiyordum ama bu Jim Hawkins'in beğeneceği bir davranış olmazdı.

Sınıftan ayrılmadan önce, Bay Vendleri yarın sınıfa gelip tavan kaplamalarını tekrar kontrol edeceğini söyledi. "Teşekkürler," dedi Bayan Baker. Sonra da not vermeye geri döndü. Acaba o da masasının üzerine çıkmak istiyor muydu?

Not verme de Shakespeare'i okumamı zorlayan şeylerden birisi. Öğretmeninizin sizden iki sıra ötede sınav kâğıtlarını kırmızı mürekkeple çiziyorsa; sizin kâğıdınız da o destenin içinde bir yerlerdeyse ve uzun cümleleri pek iyi yapamamışsanız, herhangi bir şeyi okumak çok zor. *Julius Caesar*'da da güzel kısımlar vardı: "Sizi gidi katı yürekli herifler sizi. Sizi gidi kaya parçaları, taş yığınları; Cansız kütüklerden daha duygusuz yaratıklar!" Bir Caliban laneti kadar olmasa da idare eder.

Bayan Baker'ın sınav kâğıtlarını okurken bir yandan da gözlerini silip durması da bana pek yardımcı olmadı. Bize soğuk algınlığı olduğunu söyledi ama hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Gözleri neredeyse her zaman kırmızıydı ve sümükürmesi bayağı etkileyici olabiliyordu. Bazen masasında otururken elindekileri bir anda bırakıyor, sanki artık sınıfta değilmişçesine uzaklara dalıyordu.

Bayan Baker şifayı fena kapmıştı ve gün geçtikçe, daha da kötü hale geliyordu. Meryl Lee'nin dediğine göre ders başına yarım paket mendil kullanmaya başlamıştı ki bu bir tür dünya rekoru falan olmalıydı.

O yüzden cuma günü, okulun yönetim kurulu üyelerinin sınıfımıza gelip hem öğretmenin hem de öğrencilerin performanslarını gözleyip, değerlendireceklerini duyduğunda, bunu cümlelerin sonunda boğulan hantal bir

sesle söyledi. Ama sonunda boğulsun boğulmasın, cümlesini yarım bırakmadı.

Ne de olsa o, Bayan Baker'dı.

"Her birinizin yönetim kurulu üyelerine nazik davranmanızı bekleyeceğim. En uslu halinizde olmanızı istiyorum. Tüm okul yılı boyunca neler öğrendiğinizi uygun bir davranışla göstermenizi bekleyeceğim."

"Ne zaman gelecekler?" diye sordu Meryl Lee.

Size Bayan Baker'ın cevabını söylemeden önce, başka bir şeyi anlatmam gerekiyor; çünkü anlatmazsam bana inanmayacaksınız. Julius Caesar Roma'ya geldiğinde ki burada başına çok kötü şeyler gelecek, kâhinin teki Caesar'ın yanına gelip ona geleceğinde neler olduğunu söylüyor. Julius Caesar'a söylediği şey şu:

Mart'ın on beşinden sakın.

Şimdi size Meryl Lee, "Ne zaman gelecekler?" dedikten sonra neler olduğunu anlatayım.

"Mart'ın on beşinden sakının," dedim.

Bayan Baker bana baktı ve gözleri biraz büyüdü. Bana bakmaya devam ederken Meryl Lee'ye, "Bugünden bir hafta sonra, Bayan Kowalsk," dedi.

Yani Mart'ın on beşinde!

"Siz bir kâhinsiniz, Bay Hoodhood," dedi Bayan Baker.

"Bazen kendimi bile korkutuyorum," dedim.

"Kehanet safi bir yetenek değildir," dedi. "Onu nasıl kullandığınıza dikkat edin." Bu öğretmenlerin sizi "safi" kelimesinin ne anlama geldiğini sözlükten bakmanıza

itmek için kullandıkları bir strateji. Ben de anlamına baktım; yine de pek bir anlamlı gelmedi.

O günün devamında olanlar ise çok daha tuhaftı.

Spor salonunda Koç Quatrini kır koşusu için Camillo Ortaokulu'ndan bir takım oluşturmaya planladığını duyurdu. Kır koşusu sonbaharda düzenlendiği için oluşturacağı takım normal bir takım olmayacaktı. Şimdiden yedinci ve sekizinci sınıfları denemesinin sebebi en iyilerimizden bir takım oluşturup onların yaz boyu koşmalarını ve eylülde asıl yarışmaya hazır olmalarını sağlamaktı. Herkesin, hem de herkesin denemelere katılmasını istiyordu ve idmanlarımıza başlamak için de belli bir tempoda üç kilometre koşmamız gerekiyordu.

"Belli bir tempo derken neyi kastediyor?" diye sordum.

"Yarış hızı," dedi.

"Bu ne kadar kötü olabilir ki?" diye sordum Danny'e.

"Bayağı kötü," dedi Danny.

Koç Quatrini bize üç dakika boyunca gerinme hareketleri yaptırdı. Sonra spor salonu boyunca dört tur attırdı ve iki dakika boyunca yine gerinme hareketleri yaptırdı. Ardından bizi dışarıdaki koşu sahasına çıkardı – dışarıdaki sert mart rüzgârı tişörtümden içeri giriyordu. Hepimizi başlangıç çizgisine dizdi, kronometresini kaldırdı ve düdüğünü örttü.

Danny haklıydı. Yarış hızı bayağı kötü olabiliyormuş.

Koç Quatrini'nin kaç kere "daha hızlı" dediğini bilmiyorum ama eğer bir kelime çok kullanılmaktan ölebilirse, bu ikisi Julius Caesar gibi ölmüşlerdi. "Daha hızlı"nın önüne ve arkasına "koşamaz mısınız?", "salyangozlar",

“koşsanız iyi edersiniz” gibi başka kelimeler eklemeyi de seviyordu. Festival Tiyatrosu’nun sahnesinde Caliban’ı oynaması için pek fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Koşunun ardından her biriniz ciğerlerimize biraz hava çekmeye çalışırken, ellerimiz dizlerimizde, iki büklüm olduğumuzda, bize her öğrencinin denemelere katılması gerektiğini ve denemelerin çok daha zor olacağını hatırlattı.

Kurbağalar, böcekler, yarasalar!

İşte şimdi tuhaf kısım geliyor.

İçimden direkt şunu söyledim: Denemeler bir hafta sonra, martın on beşinde düzenlenecek.

Ben bunu aklımdan geçirir geçirmez Koç Quatrini, “Denemeler bir hafta içinde düzenlenecek. O yüzden az öncekinden çok daha hızlı koşmaya bakın, hanım evlatları.”

Acaba gerçekten ben bir kâhin miyim diye düşünmeye başladım – cümlelerin sadece başı aynıydı ama olsun.

Hafta sonu koşu yaptım; Koç Quatrini benim bir hanım evladı olduğumu düşüneceğinden korktuğum için değil, eğer koşmazsam on beş martta denemelerde başıma çok kötü bir şeyin geleceğinden emin olduğum için. Cumartesi günü beş kilometre, pazar günü de biraz tatil yapmayı hak etsem de altı kilometre koştum.

Hafta sonu koştumamın başka bir nedeni daha vardı. Çok daha iyi bir neden hem de.

Babam ablama kızmıştı yani bir şekilde bana da kızmış oluyordu ve babamın bana bağırmasındansa ciğerlerimin hava için kıvrınması daha iyiydi.

Demedi demeyin, yaptığım bir şey yüzünden de değildi.

Babam artık yeni ortaokul projesini de aldığı için, hafta içi öğleden sonraları ve cumartesi sabahları ofiste sekreter olarak çalışacak birini işe alması gerekiyordu. Bu iş için başkasına para ödemek istemediği için ablamın bu işe uygun olduğuna karar vermiş. Ona vergileri çıkarmayıp saat başı bir dolar otuz beş sent ödeyecekmiş.

Bunu cuma akşam yemeğinde duyurdu.

Kendine almadan lima fasulyesini yanındakine geçiren ablam, "Yapamam," dedi.

"Tabii ki yapabilirsin," dedi babam. "Gerçek bir iş sahibi olma zamanın geldi de geçiyor."

"Ben zaten çalışıyorum," dedi ablam.

Hepimiz ona baktık.

"Kimin için?" dedi babam.

"Bobby Kennedy için," dedi ablam.

"Bobby Kennedy için mi?" dedi babam.

"Bay Goldman fırınının arkasını kampanya merkezi olarak kullanmamıza izin veriyor."

"Bobby Kennedy mi?" diye sordu babam bir kez daha. "Bobby Kennedy, Cape Cod'tan gelen, ömründe kendi başına hiçbir şey yapmamış, zengin züppenin teki."

"Bobby Kennedy savaşı, ülkemizi ikiye bölen ayrımcılığı ve birkaç şişman yaşlı adamın elinde bulundurduğu hükümeti sona erdirecek."

Babam – her ne kadar şişman ya da yaşlı olmasa da muhtemelen kendisini öyle hayal edebiliyordu – sesini yükseltmeye başladı. Hiç iyi bir işaret değil. "Gidip şu Martin Luther King için de çalış bari."

"Belki çalışırım. O ve Bobby Kennedy bu ülkenin patlamak üzere olduğunu farkında olan insanlar."

"O bir komünist."

"Ah, işte derin bir politik analiz. Sağlık görevlilerine karşı bulunulan darp girişimlerine karşı bir gösteri düzenliyor. O zaman bir komünist olmalı."

"Bak ne güzel anlamışsın," dedi babam. "Pazartesi öğleden sonra işe başlıyorsun."

Sanırım konuşmanın bundan sonra nasıl gittiğini, annemle benim fazla bir şey söylemediğimizi, tatlıya kalmadan masadan kalktığımızı ve benim hafta sonu boyunca koşmamın niye bu kadar sağlıklı bir şey olduğunu anlamışsınızdır.

Hem de hiçbir şey yapmadığım halde.

Yine de Bobby Kennedy'nin başkanlık için aday olmasına sevinmiştim. Her gece Başkan Johnson'un ve göğüslerinde bir sürü madalya bulunan generallerin savaşın ne kadar iyi gitmekte olduğundan ve düşmanın pes etmesine çok az kaldığından bahsetmelerinden sonra CBS Haberleri'nde pirinç tarlalarından geçerken silahlarını kafalarının üzerinde tutan, yüzü kurumuş kanla kaplı bir arkadaşını taşıyan ya da Khesanh'ta kafalarına yağın havan toplarından korunmak için gruplaşmış askerlerin fotoğraflarını izlemek zordu. Tüm bunlardan sonra, birinin çıkıp doğruları söylemesini istiyordu insan; belki bunu yapacak kişi Bobby Kennedy olurdu.

O yüzden başkanlık için aday olmasına sevinmiştim.

Yani aslında babamı sinirlendirecek bir şey yapmıştım. Sadece bunu dışarıya vurmamıştım.

Pazartesi günü Koç Quatrini spor salonunda bizi dört kilometre koşturdu. Demedi demeyin, üç kilometre koşup da her saniye "Daha hızlı koşamıyor musunuz, hanım evlatları"ını duyunca, bu hayat yaşamaya değer mi diye düşünmeye başlıyorsunuz. Kulvarda daha dört turunuz var, hava kararmaya başlamış, aldığınız nefes artık size yetmiyor, parmaklarınızın ucunu hissedemiyorsunuz ve ayaklarınız âdeta birer kaya parçasına dönmüş; ayrıca karnınızda müthiş bir acı var – muhtemelen karaciğeriniz de patlamak üzere – ama bunların hiçbirinin bir önemi yok çünkü ciğerleriniz kurumuş durumda ve bu o kadar canınızı yakıyor ki diğerleri dikkatinizi çekmiyor bile.

Koşuyu bitirdiğimizde, "Cuma günü sekiz kilometre koşacaksınız," dedi.

Martın on beşinde sekiz kilometre!

Çarşamba öğleden sonra, Bayan Baker kır koşusu hazırlıklarının nasıl gittiğini sordu.

"Ölüm, o kesin son," dedim, "elbet zamanı geldiğinde kapımı çalacak."

Bayan Baker gülümsedi. "Ölümün kapınızı kır koşusu sırasında mı çalacağını düşünüyorsunuz, Bay Hoodhood?"

"Martın on beşinde Julius Caesar'ın başına nelerin geldiğini biliyorsunuz, değil mi?" dedim. "Kır koşusu denemelerinin yanında o, Yankee Stadı'ndaki Açılış Günü gibi kalacak."

"Çok dik koştuğunuz için böyle," dedi Bayan Baker.

"Çok dik koştuğum için mi?"

"Ayrıca koşarken kendinizi çok kasıyorsunuz. Sizi koşarken izledim. Koşarken tırnaklarınızı avuç içlerinize batırıyormuş gibi görünüyorsunuz."

Aynen öyle yapıyordum.

"Daha iyi koşabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

Julius Caesar kitabını masaya bıraktı. Masasının alt çekmecesinden bir çift parlak beyaz spor ayakkabı çıkardı. "Caesar yoluna devam edecek," dedi.

"Nereye?" diye sordum.

"Dışarı, parkura."

"İkimiz mi?"

"Sizden daha hızlı koşabileceğimden mi korkuyorsunuz?" diye sordu.

"Ondan pek endişelenmiyorum, Bayan Baker," dedim.

"Belki de endişelenmelisiniz," dedi. "Julius Caesar etrafındakileri küçümsediğinde ne olduğunu gördünüz."

Böylece Bayan Baker'ın parlak, beyaz spor ayakkabılarıyla parkura indik.

Gerçekten.

"Önce duruşunuzla başlayalım," dedi. "Birazcık öne doğru eğilin, böylece adımlardan kaçmak yerine onlara doğru ilerlersiniz. Şöyle eğilin."

Eğildim.

"Şimdi yetmiş metre koşup geri gelin."

Koşup geri geldim.

"Tekrar."

Tekrar koşup geri geldim.

"Şimdi tempolu koşun," dedi.

Koştum.

"Güzel. Keşke cümleleri öğelerine ayırmayı da bu kadar kolay yapsanız. Şimdi sırada kollarınız, ardından başınız ve en sonunda da nefes alışınıza bakacağız."

O öğleden sonra bittiğinde, Bayan Baker koşu tarzımı tamamen yenilemişti. "Salak gibi görünüyorum," dedim. "Romeo koşucu olsaydı, o da aynen böyle koşardı."

"Nasil görünüyorsunuz, biliyor musunuz?" dedi. "1936 Olimpiyatları'nda böyle koşarak dört altın madalya kazanan Jesse Owens'a benziyorsunuz."

Dört altın madalyayla tartışamayacağımı anlayınca, o gece karanlık mart sokaklarında Jesse Owens gibi koştum. Biraz eğilerek. Kollarım ve bacaklarım aynen bir piston. Kafam sabit ve ileri bakıyor. Eller serbest. Nefes alış kontrolü.

Sonra perşembe günü de spor salonunda Jesse Owens gibi koştum ve yarışı Danny'nin önünde bitirdim. Bir sürü sekizinci sınıfın önünde. Sadece bir kez "Daha hızlı, seni salyangoz," duydum. Sadece bir kez.

Jesse Owens gibi koşmak işe yarıyordu!

O yüzden o günün sonunda, herkes okuldan gittikten sonra Bayan Baker'ın yanına gittim.

"Yarın ikimiz için de büyük bir gün," dedi Bayan Baker.

"Martın on beşi," dedim.

"Yarını ikimizin de yarasız beresiz atlatacağını umalım."

"Bayan Baker," dedim, "koşma konusunda bana çok yardımcı oldunuz."

"Teşekkür ederim, Bay Hoodhood."

"O yüzden ben de bu iyiliğinizin karşılığını vermek istiyorum."

"Karşılığını mı?"

"Evet. Yarın, yönetim kurulundan gelecekleri için hazırlanmanıza yardım etmek istiyorum."

"Bana öğretmenlik yapma konusunda antrenörlük mü yapmak istiyorsunuz yani, Bay Hoodhood?"

"Evet."

"Daha önce hiç yedinci sınıf öğretmenliği yaptınız mı?"

"Hayır, ama siz de hiçbir zaman bir yarışçı değildiniz."

Bayan Baker bir kaşını kaldırdı. "O zaman tavsiyelerin nedir, koç?"

"Öğretmen şakası yapmak yok," dedim. "Öğretmen şakalarına kimse gülmez."

"Tamam, öğretmen şakası yapmak yok."

"Kollarınızı böyle kavuşturmak yok." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Dediğinizi yapmazsak hepimizi teker teker kurşuna dizecekmişsiniz gibi duruyorsunuz böyle yaptığınızda."

"Onun amacı o," dedi Bayan Baker.

"Birisi çok salakça bir şey söylese bile, gözlerinizi devirmek yok."

"Ben gözlerimi devirmem ki zaten," dedi Bayan Baker.

Ona baktım.

"Tamam," dedi. "Gözlerimi devirmek yok. Başka bir şey var mı, koç?"

"Birisi bir şeyi iyice yaptığında, bence bir tür kodla bunu ona belli etmelisiniz."

"Sanırım demek istediğiniz, birisi bir şeyi iyi yaptığında – gramer kurallarına uygun bir şekilde söylemek gerekirse – bir tür kod kullanmalıyız. Ne öneriyorsunuz?"

"Mesela iyi bir şey için *Açelya*, çok iyi bir şey için de *Kasımpatı* diyebilirsiniz."

"Teşekkürler, Bay Hoodhood ama kod konusunu göz ardı edeceğim ve onun yerine iyi bir şey yatışınızda bunu belirtmek için İngilizce dilini kullanacağım. Öğretmen şakaları, kollarımı kavuşturmak ve gözlerimi devirmeye gelince, bunlarda tavsiyelerinizi dinleyeceğim."

Başım la onayladım.

"Koç, gitmeden son bir şey daha," dedi Bayan Baker. Masasının alt çekmecesine uzanıp tahta bir kutu çıkardı. "Aç" dedi.

Açtım. Koyu kırmızı kadife bir kurdelenin üzerinde yuvarlak bir gümüş disk vardı. Üzerinde "16. Olimpiyatlar – Melbourne – 1956" yazıyordu.

Bayan Baker sandalyesine yaslandı. "Onu, kadınlarda 4x100 metrelik bayrak koşusunda kazandım. O kadar şaşırmayın. Tüm hayatımı bu masanın arkasında geçirdiğimi sanmıyorsunuz, değil mi?"

Birden gerçekten de böyle sandığımı fark ettim. Her öğretmen masasının arkasında, büyümüş halde, ellerinde not vermeye hazır bir kırmızı kalemle doğmuyor muydu?

"Şimdi evinize gidin, Bay Hoodhood," dedi Bayan Baker. "Ve yarın, Jesse Owens gibi koşun."

Cuma gününe denk gelen martın on beşi, kurumaya yüz tutmuş göl misali bir renge bürünen gökyüzüyle başladı. Sabah boyunca bulutlar yere yakın durdu. Arada bir birbirlerine girip biraz gürlüyor, sonra da her şeyin üzerine bir katman mutsuzluk gibi çöküyorlardı.

Hepimiz fısıltılarla konuştuk ve gökyüzünde bir şeylerin olması için bekledik.

Ya da tavan kaplamalarında bir şey olması için...

Beklemek çabucak sıkıcı bir hale geldiği için, geniş cümlelerle düzenli fiiller arasında verdiğimiz arada, Danny'e Julius Caesar'ın bıçaklandığı sahneyi – Juliet'in bıçaklandığı sahneden çok daha iyiydi – uygun ses efektleriyle anlatmaya karar verdim. Hatırlayacağınız gibi Shakespeare oynama tecrübem olduğu için, efektleri de bayağı iyi yapabiliyordum.

Gökyüzünün renginden mi, yoksa soğuk algınlığı yüzünden mi bilmiyorum ama Bayan Baker Brutus gibi geldi.

"Bay Hoodhood," dedi, "son beş aydır size Shakespeare'in oyunlarını, onları sadece insanların birbirlerini bıçakladığı oyunlarmış gibi oynayıp alçaltmanız için öğretmedim."

Bunun haksızlık olduğunu düşündüm.

"Ama öyleler," dedim. "Her zaman biri birini bıçaklıyor. Macbeth Duncan'ı, Macduff Macbeth'i; Romeo kendini öldürdükten sonra Juliet'in de kendini öldürdüğü gibi, Brutus da Julius Caesar'ı öldürdükten sonra kendini öldürüyor. Tüm bunlardan önce Romeo Tybalt'ı da..."

"Shakespeare'den bir tek bunları mı öğrendiniz?"

Bunun da haksızlık olduğunu düşündüm.

Bayan Baker elini uzattı. "Kitabı bana verin," dedi.

Sıramı açtım.

"Shakespeare tamamen iyiliğin, dürüstlüğün ve sadakatin gücü hakkındadır," dedi. "Sevginin bolluğu hakkındadır. Orduların, silahların, savaşların zayıflığı..." Cümlesini yarıda kesti. Ağzını açıp kapıyordu. "Aşkın dayanıklılığı hakkındadır," diye fısıldadı. "Kitabı bana verin."

Kitabı Bayan Baker'a verdim. Aynı anda sınıf kapısı açıldı ve yanında Bay Bradbrook ve yönetim kurulunun iki üyesiyle birlikte Bay Guareschi sınıfa girdi.

"Bayan Baker," dedi Bay Guareschi.

Bayan Baker ona baktı. İkimizin de eli bir Shakespeare kitabının üzerindeydi.

"Bayan Baker, okulumuzun yönetim kurulu başkanı Bay Bradbrook'u tanıyorsunuz. Bay Smilzo'yu da tanıyorsunuz. Ayrıca Connecticut'dan yeni dönen ve okul yönetim kuruluna atanan Bayan Sidman'ı da tanıyorsunuz."

Bayan Baker her birine başıyla selam verdi. "Sizi tekrar aramızda görmek ne güzel, Bayan Sidman," dedi.

Bayan Sidman gülümsedi. Sanki başına kötü bir şeyin gelmesini bekliyormuş da bunu kimseye göstermek istemiyormuş gibi sınıfa kaçamak bakışlar atıyordu.

"Bayan Baker okulumuzdaki en iyi öğretmenlerden biridir," dedi Bay Guareschi.

"Bunu bize de gösterme imkânı olacak," dedi Bay Bradbrook. Bayan Baker ve benim hâlâ tuttuğumuz kitabı işaret etti. "Genç öğrencimize hangi kitabı veriyordunuz?" diye sordu.

Bayan Baker önce bana, sonra Bay Bradbrook'a baktı. "Bu Shakespeare'in oyunların bulunduğu bir cilt," dedi zayıf bir sesle. Kitabı bana bıraktı.

Bay Bradbrook yanıma gelip kitaba göz attı. Sonra kitabı elimden alıp kendi elinde tarttı. Kitabın yaldızlı kenarlarına baktı ve parmağıyla, sırtına bağlanmış kırmızı kurdeleye dokundu. "Okulumuz tarafından satın alınması, okula büyük bir masrafa mal olacak kadar pahalı bir kitaba benziyor."

"Bu benim kitabım," dedi Bayan Baker.

Bay Bradbrook rahatladı. Bana baktı. "Genç adam, Üstadın oyunlarını beğeneceğini düşünüyor musun?"

"Zaten beğeniyorum," dedim.

"Ben senin yaşlarındayken," dedi Bay Bradbrook, "uzun uzun bölümleri ezberler, benden istedikleri zaman da onları ezberden okurdum. Üstadın cümlelerini okuduğunda, belki sen de bazılarını ezberlemek istersin. Hatta belki bir gün onları canlandırma şansını bile bulabilirsin."

"Zaten canlandırdım," dedim.

"Ya da Bayan Baker senden bazı yerleri ezberlemeni ister. Birkaç cümleyi ezberlemekten hoşlanır mısın?" Başımın üzerine eliyle hafifçe vurdu. Gerçekten. Elini uzattı ve hafifçe başımın üzerine vurdu.

Danny Hupfer neredeyse sırasından düşecekti.

"Çoktan bayağı bir kısmını ezberledi," dedi Bayan Baker.

"Öyle mi?" dedi Bay Bradbrook. Şaşırmış görünüyordu. "O zaman dinleyelim bakalım."

Bayan Baker bana baktı. Gözlerinde ne olduğunu anlayamadım. En başta bir ölüm tehdidi olduğunu düşündüm ama ya ölüm tehditlerine alışmıştım ya da gözlerindeki şey bir ölüm tehdidi değildi.

"Holling Hood, ezbere bildiğin kısımlar var mı?" Bunu Bay Guareschi söylemişti.

Ona neredeyse, "Seni gidi katı yürekli herif, seni gidi kaya parçası, taş yığını; Cansız kütüklerden daha duygusuz yaratık" diyordum. Fakat Bayan Baker'ın gözlerindeki her neyse, o bunu söylememin yanlış olduğunu bana anlattı.

Caliban küfürleri de olmazdı.

O yüzden başka bir şey denedim.

*"En soylu Romalı buydu aralarında
Bütün arkadaşları arasında yalnız o
Kin duygusuyla yapmadı, Caesar'a yaptığı
Yalnız o çıkarını düşünmeden, temiz yürekle
Halkın yararı için katıldı aralarına
Nazikti üstelik ve öyle değerler
Bir araya gelmişti ki onda, Doğa
Kalkıp ayağa, diyebilir bütün dünyaya
'İşte bu bir insandı' "*

Meryl Lee alkışladı.

Doug Swietek bile alkışladı.

Bayan Baker'ın gözlerine baktım.

Sessizce, "Açelya," dedi.

"Bu ne hakkındaydı?" diye sordu Bay Bradbrook.

"İyiliğin, dürüstlüğün ve sadakatin gücü hakkındaydı," dedi Bayan Baker. "Şimdi, Bay Guareschi size yerlerinizi gösterirse, dersimize başlamak istiyorum." Tahtaya gitti.

"Ögelerine ayıracağınız cümle bu," dedi ve şu cümleyi yazdı:

"Sizi gidi katı yürekli herifler, sizi gidi kaya parçaları, taş yığınları; Cansız kütüklerden daha duygusuz yaratıklar!"

Sonraki yarım saat boyunca, Bayan Baker'ın istediği gibi davrandık. Bize sorduğu her soruyu cevaplandırdık. Doug Swietek bile yardım etti. Bayan Baker da kendine düşeni yaptı. Hiç öğretmen şakası yapmadı. Kollarını kavuşturmadı. Doug Swietek Alfred Tennyson'a – şimdi kabul edin, cidden tuhaf bir adı var adamın – Alfred Tennis dediğinde Bayan Baker gözlerini devirmedi. Azıcık bile devirmedi.

Bir saatlik harika bir dersti. Benden söylemesi: 1968 yılı Amerika'nın Örnek Sınıfı seçilebilirdik. Bayan Baker o kadar memnundu ki Julius Caesar'daki bıçaklama sahnesini canlandırmama bile izin verdi – her ne kadar unutmamış olması gerekirse de kehanetleri unutmuş olacak çünkü "Et tu, Bruté? * Ve Caesar düşer!" kısmına geldiğimde Bayan Sidman'ın üzerindeki, daha çökmeye bile başlamamış olan tavan kaplaması birden yerinden çıktı ve oradan düşen Julius Caesar değildi. Bayan Sidman'ın kucağına inen Sycorax ve Caliban'dı.

* Efsaneye göre Caesar'ın son sözleri. Türkçeye "Sen de mi Brutus?" olarak çevrilebilir.

Galiba sınıfta çığlık atmayan bir tek Bayan Sidman vardı – Bay Bradbrook ve Bay Guareschi de dâhil. Hepimiz sıralarımızın ve sandalyelerimizin üstüne çıktık. Böylece sırasında oturan, kucagında az önce ne olduğunu anlamaya çalışan ve kafalarını sallayan iki kocaman sıçanla Bayan Sidman yalnız kaldı.

Sonra burunlarını kaldırıp sarı dişlerini takırdatmaya başladılar.

Tamam, ben de panikledim. O çökmüş tavan kaplamalarıyla o kadar zaman geçirince, onların hiçbir zaman yıkılmayacaklarını düşünmeye başlamıştık. Ama şimdi karşımızda bize öfkeden kızarmış gözleriyle bakan iki kocaman, sarı dişli, öfkeli sıçan vardı! Bu arada dikkatinizi çekerim: Bayan Baker'ın masasının üzerine ilk çıkanlar yönetim kurulu üyeleri idi. Geriye kalanlarımız da önümüze çıkan her şeyi yere fırlatarak kitap raflarına, pencere rafına ve radyatörlere tırmanmıştık.

İki kişi dışında.

Birisi ayakkabılarından birini çıkarıp sırasının yanında, sarı dişli herhangi bir mahlûkata sallamak üzere hazır bekleyen Mai Thi'ydi. Çok vahşi görünüyordu.

Diğeri de kendi rızası olmadan Camillo Ortaokulu'nda hiçbir olayın olmayacağında kararlı olan Bayan Sidman'dı.

Sıçanları boyunlarından yakaladı ki bu kolay olmadı çünkü sıçanlar çok şişmanlamışlardı ve kucagından kaldırıp havada tuttu. Pençeleri havayı tirmalasa da, tıslasalar da, sarı dişlerini takırdatsalar da Bayan Sidman bana mısın demedi. Ayağa kalktı ve Macduff'ın Macbeth'in kellesini tuttuğu gibi sıçanları havada tuttu

Gittikçe yükselen çığlıklar yüzünden Bay Vendleri sınıfa gelmişti.

“Onları nereye koyayım?” diye sordu muzaffer Bayan Sidman.

“Bodrumda bir kafes var,” dedi Bay Vendleri.

“Gidelim,” dedi Bayan Sidman.

Bay Vendleri, Bayan Sidman’ın önünden gitti; giderken de kapısı açık sınıfların kapılarını kapattı. Ama keşke Camillo Ortaokulu’ndaki herkes yönetim kurulundaki en asil kişi, Bayan Sidman’ı, düşmanlarını ele geçirmiş halde, bodruma götürürken görebilseydi.

Okul yönetim kurulu yeleri Bay Guareschi’nin odasında acil durum toplantısı yaparken, her şey yerle bir olduğu için biz de, Bayan Baker’in sınıfını toparlıyorduk. Günün geri kalanında ancak her şeyi yerli yerine koyabildik. Biri – sanırım o Bay Bradbrook’tu – Bayan Baker’in masasındaki dünya topunu yere dşrmşti ve artık Himalaya Dağları’nın olduğu yerde derin bir vadi vardı. Kırmızı Thorndike sözlüklerinin de tamire ihtiyaı vardı çünkü biz kütüphane raflarına çıkmaya çalışırken sözlüklerin kapakları yırtılmıştı. Sıralarımızdan ikisi de kullanılmaz haldeydi; ayakları kırılmıştı.

Julius Caesar’ın ordusu Rubicon nehrini geçtikten sonra ardında böyle karmaşa bırakmazdı.

O ğleden sonra Koç Quatrini kır koşusu denemelerini düzenledi. Denemeler başlayana kadar Sycorax ve Caliban’ın hikâyesi tüm okulda duyulmuştu ve biz de denemeler ertelenir sanıyorduk. Dünyanın başka bir yerindeki bazı koçlar, sınıflarının tavanından iki koca sıçan

düştüğü için öğrenciler travma yaşadığından denemeleri ertelerdi mutlaka. Ama Koç Quatrini bunun bize motivasyon vereceğini düşünüyordu.

“Koca M,” dedi. “Motivasyon. Hızlı koşmak istemiyorsanız, hızlı koşamazsınız. Gerçekten hızlı koşmayı *istemek* size Motivasyon verir. Koca M’yi.”

Bize verdiği yol insan dayanıklılığının ötesine uzanıyordu. Koşuya spor salonunun kapısından başlayacaktık. Oradan otoparkın etrafından dolanıp (Sycorax ve Caliban orada kendilerini alıp götürecek adamı kafeslerinde tıslayarak bekliyordu) tenis sahasını çevreleyen tel örgünün yanından geçerek Lee Caddesi’ne çıkacak, Goldman Fırını’nın yanından geçip okulun girişinin etrafından dolanacaktık. Ardından ilkokulun arkasından geçip spor salonunun kapısına geri gelecektik.

“Dört kere,” dedi Koç Quatrini, dört parmağını havaya kaldırıp. “Bu güzergâhta dört tur atacaksınız. Tempolu. İlk yediniz ana takıma gireceksiniz. Tahminimce hepsi sekizinci sınıflardan olacaktır. Geri kalanlarınız da ikinci takıma seçileceksiniz. Tabii ki yeteri kadar hızlı koşarsanız, salyangozlar.”

Bu yüreklendirmeden sonra, Koç Quatrini düdüğünü çaldı ve koşmaya başladık.

Gökyüzü gün boyunca aynı kalmıştı. Bulutlar aşağı indikçe iniyordu. Size Vietnam ormanlarında koşuyormuşsunuz hissini veren, havadan çok su soluduğunuz bir tür buhar salıyorlardı. Koşarken kendimi öne eğdim ve ellerimle kollarımı serbest bıraktım. Acele etmedim. Buna rağmen, Sycorax ve Caliban’ın yanından geçerken – onlara veda etmek için kafeslerini tekmelediğimde,

tıslayıp bana doğru zıplamaya çalıştılar – ıslak havanın çoktan ciğerlerimde toplanmaya başladığını hissediyordum. İkinci tura başladığımda, her şey gözle görünür derecede yavaşlıyordu ve her sekizinci sınıf öğrencisi, bir sürü de yedinci sınıf öğrencisi benim bayağı önümdeydi.

Boğuluyormuş gibi hissederken Jesse Owens gibi koşmak kolay iş değil.

Üçüncü tur daha iyi geçti. Meryl Lee ana girişin orada beni bekliyordu ve ben yanından geçerken, üzerine kırmızı kurdele bulunan kurumuş bir gülü havaya kaldırdı.

Benden söylemesi: Bir kız size bir gül kaldırıyorsa, çok daha iyi koşmaya başlıyorsunuz.

Dördüncü tura başladığımda, Danny'e yetişmiştim. Hatta sekizinci sınıflardan da birkaçını geçmiştim ve yarışı önde götürenleri görebiliyordum artık. Spor salonunun kapısının önünden geçtim. Koç Quatrini'nin "Daha hızlı koşmıyor musun?" dediğini duydum ve otoparka çıktım. Otoparkta bir görevli Sycorax ve Caliban'ı yeni kafeslerine geçiriyordu.

Gökyüzü kendini daha da aşağıya indirmişti ve artık her şey su altındaymış gibi yeşilimtırak görünüyordu. Sesler bile boğulmaya başlamıştı, o yüzden ayak seslerim çok uzaktan geliyor gibiydi.

Ama boğulmayan bazı sesler vardı; onlar da az evvel ki görevliden gelen bir haykırış, büyük bir kafesin yere düşmesi, bir çığlık ve diş takırtılarıydı. Arkama baktım. Kabuk bağlamış pençeleriyle bana doğru koşan, gözleri Koca C'yle – Cinayet! – dolu, ileri her atladıklarında kafaları bir aşağı bir yukarı giden şeytan sıçanlar arkamdaydı. Çığlık atamadım; ciğerlerime çığlık atacak kadar

hava gitmiyordu. Sadece koşabilirdim. Ama ne kadar hızlı koşarsam, bana karşı besledikleri o sarı nefret o kadar büyüyordu ve ne zaman arkama baksam, ki iki de bir bakıyordum, bıyıkları hızdan geriye dönmüş, sarı dişleri tıkırdayarak hemen arkamda oluyorlardı. Caesar'ın bedenine batan suikastçı hançerleri gibi, o dişlerin de topuklarıma battığını hayal edebiliyordum. O yüzden daha hızlı koştum.

Tenis sahası önüme çıkmasa koşmaya devam edecektim. Ama tenis sahası karşıma çıktığı için, kendimi sahanın içine attım ve tel kapıyı ardımdan kapattım. Sycorax ve Caliban kapıya çarptılar ve sarı kabuklu burunlarını tellerin arasından soktular.

Sonra da tellere tırmanmaya başladılar. Gerçekten! Kızıl gözlerini benden ayırmadan tellere tırmanmaya başladılar.

Korku Koca M'yi ortaya çıkarabiliyor. Saha boyunca koştum ve onlar daha okul tarafındaki tel örgüyü aşamamışlarken, ben sokak tarafındaki tel örgüye varmıştım.

Bu süre zarfında, çığlıkları duymuş olan Bay Guareschi görevliyi tenis sahasına girip sıçanları yakalaması için ikna etmeye çalışıyordu. Ama adam yanlarına yaklaşmıyordu. "Dişlerini görmediniz mi?" dedi ve kamyonetine binerek kendini güvenli bir bölgeye çekti.

Bu sırada Sycorax ve Caliban benim peşimden sokak tarafındaki tel örgüye tırmanıyorlardı. Sıçanlar vere inmeden, tüm okul bahçesi boşalmıştı. Danny beni korkudan felç olmuş halde dikildiğim yerden çektiği için en son ben çıkmıştım.

Yani bundan sonra olanlar benim için tamamen tahminden ibaret.

Sycorax ve Caliban tel örgüden yere inip beni bulmak için otoparka girdiklerinde, bir okul otobüsü öğleden sonra seferinden dönüyormuş. Sürücü daha sonra söylediklerine göre, sıçanları gördüğünde direksiyonu kırmaya çalışmış ama sıçanlar kısa bacaklarıyla otobüse sıçramış ve otobüsün önüne geçmişler. Frene basmış ama sıçanlar oldukları yerde, pençeleri ve burunları havada, sarı dişlerini takırdatarak, şeytan gözleri parlayarak oldukları yerde durmuşlar. Aniden kayganlaşan asfaltta biraz kaydıktan sonra durmayı başaran otobüs üzerlerinden geçtikten sonra ikisinin de birbirinden ayırt edilecek bir hali kalmamıştı.

Görevli kendisine bir iş kalmadığı için giderken, gökyüzü de açıldı ve bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı. Camillo Ortaokulu'nun etrafında iki tur atılacak kadar bir süre geçtikten sonra yağmur durdu. Karanlık gökyüzü birden yok oldu ve martın on beşi nefis bir bahar gününe dönüverdi.

O öğleden sonra Long Island okulları arasında beş kilometrelik koşuda yeni bir rekor kırıldı – liseler de dâhil. Bunu gören insanlar daha önce böyle bir şey görmediklerini söylediler . Yedinci sınıfa giden bir çocuğundan bu hızda koşması...

Anlayacağınız ana takıma girebildim ve özellikle de günler uzadığından ve martın geri kalanında da bu güzel hava sürdüğünden koşmaya devam etmek için Koca M de vardı. Bu arada günler o kadar uzamıştı ki ablamla babam Hoodhood ve Ortakları'ndan akşam yemeğine

geldiklerinde hava hâlâ aydınlık oluyordu. Her gün okuldan sonra güneş sarı ve sıcak, gök mavi beyazken diğer ana takım koşucularıyla – tek yedinci sınıf bendim – birlikte antrenman yaptım. Öne eğilerek koştum. Kollarım ve bacaklarım aynen bir piston. Kafam sabit ve ileri bakıyor. Eller serbest. Nefes alışını kontrollü.

Koca M'si olan Jesse Owens gibi koştum.

*

Sıçanların hikâyesi de büyüdükçe büyüdü. İnsanlar, sıçanların otobüsle buluştukları yeri ziyarete gittiler. Doug Swieteck'in ağabeyinde Caliban'dan aldığını iddia ettiği iki diş vardı ve bir çeyrekliğe size onları gösterebilirdi.

Hikâyedeki en kahramanvâri kişi Bayan Sidmandı; birinci sınıflar bile onun Sycorax ve Caliban'ı Camillo Ortaokulu koridorlarında taşıırkenki resimlerini çiziyorlardı. O resimlerin her birinde kendisi Ariel'in olmak istediği savaşçıya benziyordu – sert, ciddi ve kudretli. Üçüncü sınıflardan bir çocuk, Bayan Sidman için bir ayağının altında iki ölü fare olan bir arma bile çizmişti. Güzel El Yazılı Beşinci Sınıf Öğrencisi Charles altına bir söz yazmıştı: "Ölümüne!" "Ö" harfini epey süslemişti.

Hikâyede kötü görünen tek kişi de Mai Thi'ydi ve bunu bir türlü anlayamıyordum. Diğerlerimiz kaçmak için delik ararken Bayan Sidman'ın yanında duran bir tek Mai Thi vardı. Fakat adına arma yapılması ve bir savaşçı olarak resimlerinin çizilmesi gerekirken, insanlar onun hakkında konuşmaya başlamışlardı; arkasından da değil, o da duysun diye sesli sesli konuşuyorlardı. Vietnamlıların nasıl fare eti yediklerinden bahsediyorlardı. Güzel bir ziyafet umduğundan bahsediyorlardı. Sıçanları birer

ayaklı fareburger olarak gördüğünden bahsediyorlardı. Bu tarz şeyler işte.

Bu olaylar dışarıda altın çanağı çiçeği dallarının birbirleriyle karıştığı, fulyaların, leylakların filizlenmeye başladığı bir güne kadar devam etti. Öğle yemeği sırasındaydık ve Bayan Bigio Mai Thi'ye Tuna Güveci Sürprizi'ni veriyordu. Arkadaki ıslahevi yolcusu sekizinci sınıflardan biri, Bayan Bigio'ya yüksek sesle "Ona verecek Sıçan Sürprizi'nin yok mu?" diye sordu. Ardından Mai Thi'ye dönerek, "Birkaç sıçan yakalayabileceğin evine niye dönmüyorsun?" dedi ve Mai Thi oracıkta ağlamaya başladı. Danny tepsisini aldı. Tepsisinde Tuna Güveci Sürprizi, iki bardak çikolatalı süt ve şeftalili kırmızı jöle vardı ve ıslahevi yolcusu sekizinci sınıf öğrencisinin kafasına geçirdi. Sekizinci sınıf öğrencisi gözlerini bile açmadan, Danny onu becerebildiği kadar sert bir şekilde yumruklayıp onun burnunu kırdı.

Bu da Danny'e dört gün uzaklaştırma vermelerine neden oldu.

Bu dört günü de Bay ve Bayan Hupfer, Danny'le gurur duydukları için onu Washington'a götürmek için kullandılar.

Geri döndüğü gün öğle arasında bize, Washington Anıtı'na tırmandığını, Beyaz Sarayı gezdiğini, Hubert Humphrey'i limuzininden el sallarken gördüğünü, Kongre binasının merdivenlerini üçer üçer çıktığını, Martin Luther King, Jr.'ın gelecek ay Washington'da düzenleyeceği gösteriyi kontrol etmek için hazırlık yapan polislerin koyduğu çitlerin etrafında tempolu koştuğunu,

Başkan Lyndon Baines Johnson'ın yanına gidip onunla tokalaştığını anlattı – sonuncusu dışında hepsine inandık.

Ama şimdi anlatacağım kısım yalan değil. Öğle arasından döndüğümüzde, Bayan Bigio ve Bayan Baker ellerinde birer tepsi kızartılmış muzla sınıfa geldiler. Gerçekten. Kırılmış fındık içinde yuvarlanmış, hindistan cevizine bulanmış ve üzerine karamel sosu dökülmüş, kızartılmış muzlar. Sıcak karamel sosu hem de. Bu dördünün birlikte nasıl koktuğunu biliyor musunuz? Tatlı, baharatlı, sıcacık, kremalı, sakız gibi. Hepsi aynı anda hem de. En yakın böyle anlatabilirim. Düşünmesi bile karnınızı acıktıran bir koku.

Bayan Baker tepsiyi sanki altın, sanki tütsü, sanki mür taşırmış gibi taşıyordu. "Bu Vietnam'dan gelen bir tarif," dedi. "Bayan Bigio bizim için yaptı." Hepimiz alkışladık. "Karamel sosun adı *nuoc mau*. Doğru söyledim mi, Mai Thi Huong?"

Mai Thi omuz silkip gülümsedi ve Bayan Baker da güldü. Bayan Baker'la Bayan Bigio sıra aralarında gezdiler ve herkes, içinde üzerine karamel sosu dökülmüş bir kızartılmış muz bulunan tabaklardan bir tane aldı.

Bayan Bigio Mai Thi'nin yanına geldiğinde, durdu ve Mai Thi'nin sırasının üzerine bir tabak bıraktı. "Çok üzgünüm, Mai Thi. Çok üzgünüm."

O gece Walter Cronkite, Khesanh'ta, Vietcong'un kazdığı tünellerin piyade kampının çitlerinin kırk metre kadar yakınına geldiğini söyledi. Önceden daha fazla havan topu atılıyordu. Elleri kulaklarında, sığınaklarına gömülmüş deniz piyadelerin daha fazla fotoğrafını gösterdiler. Beyaz Saray kaybın az olduğunu açıkladı.

Biz de Camillo Ortaokulu'nda üzerine sıcak *nuoc mau* dökülmüş kızarmış muz yedik. Mai Thi'nin bize öğrettiği muzlarla ilgili bir şarkı söyledik – gerçi şarkı filleriyle ilgili olsa da anlayamazdık çünkü iki kelime Vietnamca biliyorduk. Şarkı bittiğinde, Bayan Bigio ve Mai Thi birbirlerine sıkıca sarıldılar ve birbirlerini bırakmak istemiyorlar gibi görünüyordu.

NİSAN

Sonraki hafta, Bayan Sidman sabah duyuruları sırasında okulun, kır koşusuna katılacak olan as takımına seçilen öğrencileri açıkladı. "Bu yedi öğrencimiz, okulumuzu temsil edeceği için çok mutluyuz," dedi Bayan Sidman. "Özellikle de yedinci sınıfı temsil eden Holling Hoodhood için. Holling deneme koşusunda birinci geldi – takıma seçilen sekizinci sınıf öğrencilerinin neredeyse bir dakika önünde hem de. Hepimize iyi şanslar, çocuklar!"

Bu korkunç bir şeydi. Soyunma odasında takım arkadaşlarınızla yalnız başınıza kalmamayı umacağınız türden bir şey.

Bayan Baker'ın sınıfından kimseden de bana hayır yoktu.

Duyurular bittikten sonra, gerektiğinden fazla yüksek bir sesle Danny, "Holling en hızlı süreyi nasıl yaptı acaba?" dedi. "Peşinde, onu yemeye çalışan iki tane sıçan olduğu için olabilir mi?"

"Onun da bir katkısı olmuştur tabii," dedim.

"Olmuştur tabii!" dedi Danny.

"Olmuştur tabii!" dedi Meryl Lee.

“Olmuştur tabii!” dedi Mai Thi.

“Az buçuk olmuştur,” dedim ve sınıftaki herkes defterlerinden bir yaprak koparıp buruşturarak bana attı. Adil değildi bu; aynı anda atılan yirmi iki kâğıt topuna karşı kendinizi savunamazsınız.

Bu anlattıklarımın Bayan Baker’ın sınıfta olmadığını anlamışsınızdır. Sabah duyurularından sonra bir telefon için Bayan Baker’ı ofise çağırmışlardı ve Bayan Baker, boş kalmayalım diye yanımıza Bay Vendleri’yi bırakmıştı.

Bu yüzden, Bayan Baker sınıfa geri döndüğü vakit, buruşturulmuş kâğıt topları sıramın etrafını sarmıştı ve genellikle etrafı buruşturulmuş kâğıt toplarıyla sarılmış olan kişi suçlandığı için o kâğıtların bana toplatılacağını tahmin ediyordum. Bu işler böyle yürüyor işte.

Ama bu sefer öyle olmadı.

Çünkü telefon Birleşik Devletler Ordusu’ndandı. Vi-etcong askerleri Khesanh’ı terk etmişti ve 20,000 Amerikan askeri deniz piyadelerini kurtarmak ve Lieutenant Baker gibi kayıp askerleri bulmak için ilerlemeye başlamıştı. “Buna,” dedi Bayan Baker, “Pegasus Operasyonu’nu adını vereceklermiş. Şimdi, bana buradaki edebi benzetmeyi kim açıklayabilir?”

Sıramın etrafındaki buruşturulmuş kâğıt toplarına hiçbir şey demedi.

Ayrıca, sabah duyurularını, Bay Guareschi yerine Bayan Sidman’ın yaptığını da fark edeniniz olmuştur. Bay Guareschi gittiği için böyleydi. Bayan Baker, Bay Guareschi’nin, “idari bir tayin aldığını” söyledi, yani Bay Guareschi gitmişti. Bayan Sidman yeni müdiremiz olmuştu. Gerçekten.

Yönetim kurulu, kadın koca iki sıçanı enselerinden tutup taşıyabildiyse, ortaokul öğrencilerini de idare edebilir diye düşündü herhalde. Doğru da düşünmüşler.

Diktatörü olacağı o küçük ülkeyi arayan Bay Guareschi'yi giderken kimse görmedi.

Fakat Bayan Sidman'ı, müdireliğinin ilk gününde herkes gördü. Ana kapının yanında bekleyip hepimizin içeri girmesini izledi. Hemen hemen hepimizin adını biliyordu zaten; üç yüz kere "Günaydın," demiştir herhalde. Sırtı dik, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş vaziyette bekledi. Her öğretmen koçunun diyeceği gibi kollarını kavuşturmak öğretmenlere yakışmıyor; ama müdirelerin yapmasında sakınca yok.

Doug Swieteck'in ağabeyine bile göz kırpmadan baktığını söylüyorlar.

Bayan Sidman Camillo Ortaokulu'ndaki yeni görevine başlarken, Başkan Lyndon B. Johnson Beyaz Saray'daki eski görevini bırakıyordu. Walter Cronkite bu duyuruyu martın son gününde yapmıştı: Başkan Johnson, Amerika'nın evlatları uzak topraklarda; Amerika'nın geleceği ise burada, gözümüzün önündeyken parti politikalarıyla dikkatini dağıtmak istemediğini söyledi. Bir daha başkanlık için aday olmamaya karar vermişti. Bunu söylerken yüzü düşmüş gibi görünüyordu.

O gece çıkan haberlerden sonraki ilk reklam arasında ablam, "Rezil olmak istemiyor," dedi. "Bobby Kennedy'ye karşı kazanamayacağını biliyor."

"Richard Nixon'a karşı kazanamayacağını biliyor asıl," dedi babam. "Hele ardında koskoca bir savaş varken."

"Hangisi olursa olsun, Amerika'nın geleceğini düşündüğü için değil, kaybeden taraf olmak istemediği için aday olmaktan vazgeçti."

Babam sesli bir şekilde iç geçirdi. "Tüm çiçek çocuklar bu şekilde, hiç kafa yormadan mı yargıda bulunuyorlar?"

"Kafa yormaya gerek olmayan konularda, evet," dedi ablam.

Çok daha fazla bağırışma içerebilecek olan bu konuşmayı durduran tek şey reklamların sona ermesiydi.

Haberlerin devamında Başkan Johnson'ın asık suratı sanki gözümün önünden gitmedi. Macbeth'in gönderdiği adamlar tarafından öldürülmeden önce, umduğu her şeyin yok olduğunun farkına varan Banquo'nun suratı da böyle olmalıydı.

Daha sonra, tüm bunların üstüne, işini bırakacak tek kişinin Başkan Johnson olmadığını öğrendik.

"Kowalski'nin de işi bitti," dedi babam.

Hepimiz ona baktık.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annem.

"Bitti işte," dedi babam. "Sona erdi. Yalan oldu. Nalları Dikti. Birkaç haftaya açıklayacaklardır. Kowalski ve Ortakları diye bir şirket kalmayacak. Kasabada ismi olan tek mimar şirketi biz olacağız." Babam bana baktı. "Ortaokul projesini kazanırsak, iyi yerlere geliriz dememiş miydim?"

Başımınla onayladım. Demişti.

"Kowalskilere ne olacak peki?" diye sordum.

Babam omuz silkti. "Mimari kanlı bir iştir," dedi.

Sonraki günün yemek arasında Meryl Lee ile ben öğle arasının büyük kısmını birbirimize bir şey söylemeyerek geçirdik. Ta ki Meryl Lee ikimiz adına konuşmaya başlayana kadar...

"Taşınma ihtimalimiz var," dedi.

Meryl Lee'ye baktım.

"Büyük ihtimalle taşınacağız."

"Nereye?" dedim.

"Büyükanneimin evine. Kingston'a."

Başımla onayladım.

Sonraki bir dakika boyunca yine hiçbir şey söylemedik.

Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. O kadar Shakespeare okuduktan sonra bir şeyler söyleyebilmem gerekirdi. Ama aklıma tek bir kelime bile gelmiyordu.

O yüzden Meryl Lee yine ikimiz adına konuştu.

"Kurbağalar, böcekler, yarasalar!"

Meryl Lee ne kadar zamanının kaldığını bilmiyordu. İki ya da üç hafta belki. Biz de bu zaman sonsuza dek sürecekmış gibi davranmaya karar verdik ve bu konuyu hiç açmadık; aklımıza bile getirmemeye çalıştık. Ama bazı anlar birbirimize baktığımızda, dile getirmeye cesaret edemesek de o an karşımızdakinin aklından nelelerin geçtiğini biliyorduk. Muhtemelen Romeo ve Juliet'in arasında geçenler gibiydi.

Tüm bunlar hızlı koşmama yardımcı oldu. Hem de başka bir şey düşünemeyecek kadar hızlı. Çünkü damarlarınız ciğerlerinize yeteri kadar oksijen girmedigi için.

daha fazla oksijen ararken genişleyebildikleri kadar genişliyorlardı ve aranızda "hızlı" kelimesinin etrafında dönen, Caliban'ı bile utandıracak yeni bir kelime haznesi üreten bir koç vardı. Çoğu insanın günde ulaşım araçlarıyla katettiği mesafeden daha fazla koşuyorduk. Nassau İlçesi'ne bağlı olup olmadıklarından bile emin olamadığım mahallelerden geçiyorduk. Koşarken diğer ortaokulların yanından geçiyorduk ve saha etrafında ısınmak için iki tur atıp, öğleden sonranın geri kalanında toplara vuran beyzbol oyuncularını bizimle dalga geçiyordu. Saint Adelbert Kilisesi'nin önündeki kırmızı lalelerin ve Beth-El Tapınağı'nın önündeki beyaz leylakların önünden geçiyorduk. Goldman Fırını'nın da önünden geçiyorduk ve açık pencerelerden sokağa taşan taze profiterol kokusu burunlarımızı dolduruyordu. Hatta bir gün Jones Kumsalı'na kadar koştuk ve Bayan Sidman bizi alması için bir otobüs göndermese, geri dönüşte kaldırıma yığılıp kalabilirdik.

Yine de gittikçe hızlanıyordum. Gerçekten. Sekizinci sınıf grubunun arkasında kalıyor olsam da.

Demedi demeyin, yedinci sınıftaysanız, bir grup sekizinci sınıfın önünde koşmak hiç de sağlıklı bir şey değil. Bunu bir kere denedim; koşarken şortumu aşağı indirdiler.

Böyle bir şeyin ikinciye başınıza gelmesine izin veremezsiniz.

O yüzden grubun arkasından koşarsınız. Ve önünüzdeki gruptan birinin yan tarafa doğru tükürmek üzere olduğunun işaretlerini de öğrenirsiniz.

Danny de bunu biliyordu çünkü o da ikinci as gruptaki sekizinci sınıf grubunun arkasında koşuyordu. Ve bu sekizinci sınıflar öfkeliydi ve bolca tükürükleri vardı.

Bayan Baker niye başkalarının ardından koştuğumu anlayamıyordu ama. Bana koçluk yapmak için, "Aklin yanında bedeni de geliştirmek insani ve öğretici bir aktivitedir" diyerek Shakespeare okumalarını bir aylığına askıya aldı. Her çarşamba günü, ben beş kilometre koşarken zaman tuttu ve her seferinde birkaç dakika daha hızlanıyordum. (Sycorax ve Caliban'ın beni kovaladığı, Jesse Owens'ı bile geçebileceğimi düşündüğüm zamanı saymıyorum.) Bayan Baker, duruşumun daha iyi, kollarımın daha gevşek olduğunu söyledi. Fakat hâlâ nefes alışım üzerinde çalışmak istiyordu bu yüzden o beş kilometrenin ardından, kusma noktasına gelene kadar beni zorladı – bu da nefesinizi aceleyle ciğerlerinize göndermek istemenize neden oluyor.

Bayan Baker çarşamba günleri okuldan sonra Koç Quatrini'yle antrenman yapmak durumunda olduğumu umursamıyordu. "Bunda ustalaşmak istiyorsan, koşacaksın," dedi. "Hiçbir zaman aşırı koşmuş olmazsın" Bence bu yalandı ve muhtemelen bir tür öğretmen stratejisiydi.

Meryl Lee ise niye koştuğumu anlayamıyordu çünkü benim koşmam demek *California Altın Açı ve Siz* üzerinde çalışmıyorum demek oluyordu ve o çoktan raporumuz üzerinde notları yazmış, topografik haritayı çizmeye başlamıştı.

"Bu sefer bir gül ve kolayla kurtulacağını sanma," dedi.

Bunun farkındaydım. Unutmayın, ben Romeo gibi salak değilim.

İşte bu yüzden o gün Meryl Lee'nin mutfağında, *California Altın Avı ve Siz'i bizle* alakalı bir hale getirmeye çalışırken Bay Kowalski eve geldi ve arabasının radyosunda duyduklarını söyledi. Martin Luther King, Jr., Memphis'te grevdeki sağlık sektörü çalışanlarına yardım ederken vurulup öldürülmüş. Bay Kowalski'nin dediğine göre, bir arkadaşından *Yılce Tanrım, Tut Elimi* çalmasını istedikten sonra hayata gözlerini yummuş.

Meryl Lee beni elimden tuttu ve birlikte Walter Cronkite'ın haberlerin sonunu okuduğu oturma odasına girdik. Hepsinin korkunç bir şekilde gerçek olduğunu söyledi. Konuşurken titriyordu galiba.

Bay Kowalski, "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," dedi.

Meryl Lee elimi sıktı. Sertçe.

O gece ablam akşam yemeği için aşıya inmedi. Babam da onu çağırmadı. Masada Başkan Johnson'ınki gibi asık bir suratla oturdu. İki de bir ablamın odasına çıkan merdivenlere bakıyor, ardından yine tabağındaki fasulyelere dönüyordu. "Böyle bir şey nasıl olabilir?" dedi.

Sonraki gün Chicago'da, Savannah'da, Washington'da, Toledo'da, Detroit'te ve New York'ta isyanlar patlak verdi. "Ülkemiz parçalanıyor," dedi babam.

Salı günü Camillo Ortaokulu'ndaki herkes spor salonundaki televizyonu seyrederken, babam ofisine gitmeyip, Martin Luther King, Jr.'ın naaşını Atlanta sokaklarında taşıyan yeşil at arabasını izlemek için evde kaldı. O akşam yemeğinde babam hiçbir şey söylemedi. Ablam da öyle.

O akşam yatmadan önce babama, yarın Yankee Stadı'nda Açılış Günü olduğunu – biletleri nasıl aldığımızı

hatırlarsınız – ve beni, Danny’yle babası ve Doug’la babasıyla buluşayım diye stada götürceğini ve yarınki kır koşusu antrenmandan kurtulup, okuldan erken ayrılabilmem için Koç Quatrini’ye bir not yazması gerektiğini hatırlattım.

Babam, “Bir beyzbol maçı için şehre inmeni engelleyecek kadar büyük şeyler yaşanmıyor mu dünyada?” diye sordu.

“Bu Açılış Günü ama,” dedim.

Kafasını salladı. Koç Quatrini’nin notunu da yazmadı. O yüzden notu ben yazdım ve sabah babama imzalattım. Maç saat 14.00’de başlayacağı için beni okuldan tam 12.00’de alması gerektiğini söyledim. “Tamam, tamam,” dedi. Koç Quatrini’ye notu gösterdiğimde, o da aynı sözleri sarf etti.

“Bu notu babanın yazdığına inanmamı mı bekliyorsunuz?” diye sordu.

“Notu ben yazdım. Babam imzaladı,” dedim.

“İmzalamadan önce okudu mu peki?”

Hayır, alaca şaklaban, kör köstebek seni, demek istedim. Tabii ki okumadı. İstedğim her kâğıda imza attırabiliyorum. Mesela ondalık virgülünün solunda bir sürü rakam olan boş çeklere.

“Evet,” dedim.

Koç Quatrini kâğıdı buruşturup bana fırlattı. “Sonraki antrenmanda seni zorlayacağım,” dedi.

Sanki ben farklı bir şey bekliyordum.

Bayan Baker o gün okuldan erken ayrılacağım için tüm günün işini sabahtan halletmem gerektiğine karar vermiş. Ne Danny'nin ne de Doug'ın sınıfta olmadıklarını, muhtemelen okula gelmeyeceklerini ve belki de çoktan Yankee Stadi'na gitmiş, orada Horace Clarke ve Joe Pepitone'un antrenmanını izliyor olabileceklerini belirttiğimde, Bayan Baker bağlaçsız birleşik cümlelerin gramerine uygun olmadığını ve uzun cümle çalışma kâğıdına başlarsam iyi olacağını söyledi. Ben de başladım çünkü o günün Açılış Günü olması, uzun cümleleri bile katlanılır kılıyordu. (Ayrıca Danny ve Doug'ın tüm bunları sonraki gün yapmak zorunda kalacak olmaları da beni motive etmiş olabilir.)

Öğle vakti geldiğinde, ellerim mavi mürekkeple kaplanmıştı fakat geniş cümle alıştırmalarını bitirmiş, okuma anlama çalışmasını tamamlamış ve hatta *California Altın Avı ve Siz'e* anlamlı kılmak için Bay Petrelli'ye, para sevdasının tehlikelerini anlatan ustalıkla yazılmış bir deneme bile yazmıştım. Herkes öğle arasına çıkarken ben de denemeyi Bayan Baker'a verdim.

"Bunu Bay Petrelli'ye götürsene," dedi. "Sen geri dönene kadar baban da gelmiş olur." Ben de denememi Bay Petrelli'nin odasına götürdüm. Bay Petrelli yazımı okurken, uzun cümlelerin güçlü kullanımını övüp, basmakalıp ifadelerin kullanılmaması gerektiğini anlatıp, birden fazla tarihi hatayı fark ederken, ben de masasının başında dikildim. Babamın Ticaret Odası'nın 1967'nin ve muhtemelen 1968'in de iş adamı olarak Bayan Baker'ın masasının başında büyük ve önemli bir şekilde dikildiğini hayal ettiğimde midem kıpırdanmaya başladı.

Bay Petrelli okumayı bitirdiğinde, babamın Bayan Baker'ın masasının yanında durması fikri hiç hoşuma gitmediği için aceleyle sınıfa döndüm.

Fakat acele etmeme gerek yokmuş, çünkü sınıfa geldiğimde babam Bayan Baker'ın masasının yanında dikilmiyordu.

İkimiz de saate baktık.

12.11

On ikiyi on bir alçak dakika geçiriyor. Ve babam hâlâ gelmemişti.

Müdür odasına koşup Hoodhood ve Ortakları'nı aradım. "Kusura bakmayın," dedi babamın sekreteri, "Bay Hoodhood sabahtan beri yeni ortaokul şantiyesinde ve saat iki buçuktan önce dönmeyecek."

"Ama saat ikide bir beyzbol maçına gidecekti," dedim.

"Hayır, saat dört buçukta Ticaret Odası'yla önemli bir toplantısı var. Bir beyzbol maçı için bir Ticaret Odası toplantısını kaçırmaz."

Kadın haklıydı. Kaçırmazdı.

Telefonu kapatıp sınıfa döndüm.

Sınıfa girdiğimde Bayan Baker Shakespeare kitabını okuyordu. Beni görünce "Ah," dedi. Sonra saate baktı. Tekrar "Ah," dedi.

Meryl Lee sınıfa girdi. Beni görünce kapıda durdu. "Sen şeye..." dedi ve sustu. Çünkü her şey belliydi.

Teker teker, herkes öğle arasından sınıfa döndü. Teker teker hepsi bana baktı ve ne olduğunu anladı. Söylenecek ne vardı ki?

Seçimi Bobby Kennedy kazanırsa, Başkan Johnson'ın olacağı kadar rezil olmuş bir halde sırama oturdum. Kalbim güm güm atıyordu. Kimsenin duymamasına şaşıryordum.

Muhtemelen hayatımda daha rezil birkaç saat geçirmişimdir ama o an için onları hatırlayamadım.

Bu rezil saat, 13.55'te herkes Beth-El Tapınağı ya da Saint Adelbert Kilisesi için okuldan ayrıldığında ve Bayan Baker, "Bay Hoodhood, sanırım sizi maçın bir kısmına yetiştirebilirim," dediğinde sona erdi.

Bir insanın söyleyebileceği en tatlı söz. Neredeyse ağlıyordum.

Biletleri gömleğimin cebinden çıkardım ve havaya kaldırdım. "Daha önce hiç Yankee maçına gittiniz mi, Bayan Baker?"

"Bilerek, hayır," dedi. "Annemi ara ve sorun olup olmayacağını sor."

Aradım ama annem evde yoktu. Ben de ablamı denedim. "Beni bunun için mi aradın? Bana ne senin kaçta eve döneceğinden!" dedi. Bu yeterli bir cevaptı.

Bayan Baker ve ben kendimizi Long Island otobanında, New York'a giderken bulduk. Ben her üç dakikada bir saatime bakıyordum. Bayan Baker'sa hız sınırının 95 kilometre olduğu otobanda 70 kilometre hızla araba sürüyordu!

"Ceza yemeden 100 kilometreye kadar çıkabilirsiniz," diye belirttim.

"Ben yakalanmadan kanunları ne kadar çiğneyebilirim diye düşünmemeyi tercih ediyorum."

"Hastaneye daha hızlı sürmüştünüz."

"Çok daha hızlı. Ama o zaman hastaneye gidiyorduk. Bugünse beyzbol izlemeye gidiyoruz."

"Açılış Günü ama bu, en az o kadar önemli," dedim. "Ve az önce gözlerinizi devirdiniz."

"Ben gözlerimi devirmem," dedi Bayan Baker. "Ama devirdiysem de, bunu yapmamın tam zamanı olduğu içindir."

Bayan Baker yol boyunca 70 kilometreyi geçmedi. Whitestone köprüsünün girişinde paranın üstünü tam alana kadar bekledi. İki yanı da boş olan bir park yeri istediği için, park yerinde de biraz uğraştı. Çünkü beş kilometrelik bir alanda Bayan Baker'ın istediği gibi bir park yeri yoktu; arabayı tam beş kilometre öteye park etmek zorunda kaldık.

Bayan Baker ve ben koltuklarımızı bulduğumuzda, üçüncü devrenin sonundalardı. Koltuklarımız ilk sırada, Yankee yedek kulübesinin hemen arkasındaydı. Her formanın her çizgisini açıkça görebiliyordunuz; o kadar yakındık işte. Bay Hupfer kalkıp Danny ve Doug'ın yanına oturabilmem için bana yer verdi, kendisi de Bayan Baker ve Bay Swieteck'in yanına geçti. Danny Bayan Baker'ın neden geldiğini hiç sormadı ama sormak istediğini biliyorum. Fakat artık hiçbir şey umurumda değildi çünkü nisan ayındaydık ve bugün Yankee Stadının Açılış Günü'ydü. California Angels sahada, vurma sırasıysa Yankeelerdeydi.

Maçta Açılış Günü'nden beklenen her şey vardı. Horace Clarke oyunu iyi çeviriyordu ve Joe Pepitone omuzunun üzerinden bir atış yakalamıştı. Frank Fernandez

maçtaki hünerlerini ikinci devrede sergilemişti, o yüzden onu kaçırdık – bu biraz üzücüydü çünkü oyunu kazandıran oydu. Mel Stotlemyre dört vuruşluk bir atış yapmıştı. Mickey Mantle'ın da iki tane teklisi vardı, o yüzden Danny'le ben istediğimiz gibi onu yuhalayamadık. Horace Clarke yedinci devrenin genişlemesi için yedek kulübesinden çıktığında, bize üç tane top fırlattı. Mickey Mantle'ın hatalı bir atışından da bir top alıyorduk neredeyse ama o top parmaklığa çarptı ve üzerimizden geçti. Bay Hupfer ve Bay Swieteck hepimize – Bayan Baker'a bile – lahana turşulu sosisli sandviç, sonra birer tane daha lahana turşulu sosisli sandviç, arıdan içindeki buzları erimemiş şişe kola, sonra eliniz kadar kalın *pretzel* ve birer tane daha lahana turşulu sosisli sandviç ısmarladı. Hakem, Joe Pepitone'un iyi bir vuruş yapamamasına neden olan kötü bir karar verdiğinde bağırıp çağırdık. Mel Stotlemyre on vurucuyu da aştığında, Bayan Baker da dâhil hepimiz tezahürat yaptık.

On numaraydı yani.

Ama maçtan sonra olanlar... Onlar da on numaraydı.

Joe Pepitone ve Horace Clarke oyunun sonunda oturduğumuz kısma seslendiler! "Hey Danny, Holling, Doug," diye. Aynen böyle. "Hey, Danny, Holling, Doug." Onları duyup da kıskançlıktan çatlamayan hiçbir çocuk yoktu.

"Hey!" diye cevap verdik biz de.

Horace Clarke, "Sahaya gelmek ister misiniz?" diye sordu. Buna cevap vermemize gerek yoktu çünkü çoktan aşağı tırmanmaya başlamıştık.

İşte bu sırada Joe Pepitone, Bayan Baker'ı gördü.

"Sen bizi geçen aralık okula getiren hatunsun," dedi.

Demedi demeyin, Bayan Baker'ın daha önce cümle içinde "şu hatun" diye çağırılıp çağırılmadığından ve bu durumun hoşuna gidip gitmediğinden emin değildim.

Bayan Baker kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Hem de ona böyle yapmaması gerektiğini söylediğim halde. "Evet," dedi. "Sizinle irtibata geçen eniştemdi." Bunu herhangi bir yedinci sınıf öğrencisini anında susturacak bir ses tonuyla söyledi.

Fakat Joe Pepitone bunu fark etmedi. Bir adım daha yaklaştı. "Sen Melbourne'de koşan hatun değil miydin? Kadınlar dört yüz metrelik bayrak koşusundaki? Sen bayrağı son alandın, değil mi?"

Bayan Baker'ın daha önce hiç arka arkaya gelen cümlelerde iki kere "şu hatun" diye çağırılmadığından kesinlikle emindim.

"Evet," dedi.

"İzledim ben o yarışı. Sopa aldığımda beşinci sıradaydın ve ama neredeyse yarışı kazanıyordun. Saniyenin üçte biriyle falan ikinci olmuştun."

"İkide biri," dedi Bayan Baker.

"Hey, Horace," diye seslendi Joe Pepitone, "bunun kim olduğunu biliyor musun?" Houk getirip, sor bakalım, Melbourne'deki dört yüz metre bayrak yarışındaki hatunu hatırlayacak mı? Cox'ı de çağır hatta."

İşte tam bu sırada fotoğrafçılar oyun sonrası fotoğrafları çekmek için geldiler. Yankee oyuncularını, Melbourne Olimpiyatları'nda yüz metre içerisinde neredeyse beş kişiyi geçen *hatunun* etrafını sarmış halde buldular. Daha

sonra Bayan Baker bize stadı gezdirmeleri için oyuncularımızdan ricada bulundu ve onlar da gezdirdiler! Gerçekten. Joe ve Horace bizi açık tribünlere, oradan en yukarıdaki koltuklara ve en aşağıdaki soyunma odalarına (Bayan Baker buraya gelmedi), oradan ofislere ve yedek kulübesinden yine sahaya kadar gezdirdiler. Hâlâ tribünde olan insanlar, beni ve Danny'i Joe Pepitone top fırlatırken izledi. Jake Gibbs de tutucuydu. Bayan Baker'ın gözlerini bir kere bile devirdiğini sanmıyorum.

Ardından tüm sahayı koştum. Daha sonra sahanın dışına geçip, orada sağdan sola koşu yaptım. Sonra da geri döndüm. Bu sırada yeşil çimenle sarı tozlar burnumdaydı ve Yankee Stadı'nın üzerinden batan güneşin ışıkları, New York Yankees'de orta saha oynayan ve topla sopanın birbiriyle buluşmasını bekleyen Holling Hoodhood'un üzerine vuruyordu.

Son atışlarımı yapmak için geri koştum. Joe Pepitone toplarıma vurduğunda, güneş iyice alçalmıştı ve Bayan Baker başlangıç noktasında, stadı satın alacakmış gibi inceliyordu. "Şuradaki iskeleler ne için?" diye sordu.

Belki de gerçekten satın almayı düşünüyordu.

"Tamirat," dedi Joe. "Stadın bir sürü kısmının tamire ihtiyacı var. Patron bir mimar bulsun diye bekliyorlar."

"Mimar mı?" dedi Bayan Baker.

"Klasik birisi lazım, diyor patron. Bayağı klasik biri."

"Patronla tanışmak isterim," dedi Bayan Baker.

"Şu atışımı karşılayabilirsen," dedi Mel Stottlemtre, "seni onun yanına götürürüm."

Bayan Baker bana baktı ve gözlerini devirdi. "Bana bir beyzbol sopası getirin, Bay Hoodhood," dedi.

O akşam beni eve Bay Hupfer bıraktı. Bayan Baker patronla buluşmak için orada kaldı.

İki gün sonra Danny'nin, Doug'ın ve benim yanımda duran Bayan Baker'la etrafımızı sarmış, gülümseyen Yankee oyuncularının fotoğrafı yerel gazetede yayımlandı. Ben okula giderken Joe Pepitone'un ceketini giydim; Danny Joe Pepitone'un, Doug'sa Horace Clarke'ın şapkasını giydi. Üç altıncı sınıf öğrencisi benden bir beyzbol topunu imzalamamı istedi; ben de imzaladım.

Fakat Koç Quatrini benden imzamı istemedi. Verdiği sözü tuttu ve sonraki kır koşusu antrenmanını iki kat daha güç yaptı! Ve demokrasiye inandığı için, diğerlerinin de aynı antrenmanı yapmaları gerektiğini söyledi. O yüzden yedi sekizinci sınıf öğrencisi, ellerinde sivri bıçaklarıyla Brutus ve Cassius arkalarındaymış gibi koşular.

Ondan sonra sekizinci sınıflar bana olan sevgilerini gösterdiler. Tüm kıyafetlerimi duşa attılar; eve giderken her adımında ardımda gölcükler bırakıyordum.

★

Bahar tatili sonunda cennetten yeryüzüne indi. Bahar tatili! Yan yana konulduğunda daha güzel bir ses çıkartan başka iki kelime var mı?

Bahar tatili. Demedi demeyin, günler sıcak ve yemyeşildi. Danny, Mai Thi, Meryl Lee ve ben öğleden sonraları Woolworth'te buluştuk. Harçlıklarımız yettiğince kola ve hamburger sipariş de verdik.

Bahar tatilinden ötürü ablam da mutluydu. Chit isminde – adı gerçekten buydu – yeni bir arkadaşı vardı ve Chit üzerinde pembe ve turuncu çiçek desenleri bulunan sarı bir vosvos sürüyordu. Chit çoğunlukla bacak, kol ve kıldan oluşuyordu. Her öğleden sonra bize geliyor, ablamla bodruma inip birlikte radyo dinliyorlardı. Sonra da yüksek sesle sarı denizaltılar hakkında şarkı söylüyor ve dünyanın en komik şeyiymiş gibi gülüyorlardı. Ardından Chit sarı vosvosuna iki büküm biniyor ve ablamla birlikte gezmeye gidiyorlardı.

Bahar tatili. Sıcak ve yeşil günler. Sonsuza kadar sürmeyeceklerini biliyorsunuz ama o günler geldiğinde, okul günlerinin arasına hediye olarak yerleştirilmiş bir haftalık yaz tatili gibi hissediyorsunuz. Bahar tatili beyzbol sahasındaki toz ve çimen kokusu, Long Island’a gelen ilk deniz kokusu, tüm akça ağaçların yeşil – sarı yapraklarla donanması anlamına geliyor. Bahar tatili, tenis racketlerini kışın garajda asılı dururken yamuldular mı diye kontrol etmek, tavşanların bahçelerde koşuşturmalarını izlemek, komşuların sundurmalarının önüne yılın ilk “Bedava Kedi Yavrusu” tabelalarını koymak anlamına geliyor.

Bahar tatili bu işte. Okula, artık kışın sona erdiğini bilerek dönüyordunuz ve haziranın sonuna kadar okula katlanabileceğinizi tahmin ediyordunuz çünkü pencereden içeri giren sıcak esintiler size mutluluk veriyordu.

Koç Quatrini bahar tatili boyunca koşu antrenmanı yapacağımıza, ilk doğacak çocuklarımızın adı üzerine yemin ettirdi. Tek bir gün bile antrenmanı kaçırsak bunu bileceğini ve bunun bedelini bize ödeteceğine dair yemin etti.

O yüzden okula geri döndüğümüzde, ilk antrenmana bir duyuruyla başladı. As takımındaki her koşucu, benim sıçanlarla koştuğum deneme süremi otuz beş saniye geçmek zorundaydı. Hem de herkes.

Peki bize yardımcı olacak sıçan var mı? Yok.

Benden söylemesi, sekizinci sınıflar hiç mutlu değillerdi. Koşmaya başladığımızda rüzgârla aynı zamana denk getirdikleri bir sürü tükürük vardı. Onlara dikkat etmem gerekiyordu. Çünkü civarda beni tanıyan öğrenciler vardı ve onların önünde şortumun bileklerime indirilmesini göze alamayacağımdan grubun bayağı gerisinden koşmam gerekiyordu.

Doug Swieteck'in ağabeyinin takımda olmamasına seviniyordum. O zaman kim bilir neler olurdu!

O günkü koşudan geri dönüp, spor salonunun kapısında nefessizlikten ölmemeye çalışırken, Koç Quatrini bize günün ikinci duyurusunu yaptı: Bu bahar gelecek sonbahardaki kır koşusu için heyecanı arttırmak amacıyla Long Island Ortaokullar Arası Kır Koşusu düzenlenecekti.

"Yarış bu cumartesi günü, o yüzden hepiniz erkenden kalkmak ve çizgi filmlerinizi kaçırmak zorundasınız," dedi. "Bu konuda çok vicdan azabı duyuyorum. Öyle ki ağlayabilirim. Saat yedide burada olun. Otobüs yedi sıfır birde hareket edecek. Salisbury Park'mda koşacaksınız. Yarış hızında beş kilometre. Birinci yüz dolarlık tasarruf bonusu kazanacak. Siz kızlardan herhangi birinin kazanmasını beklediğimden değil."

Kurbağalar, böcekler ve yarasalar!

O günkü akşam yemeğinde, yarıştan bahsettim.

"Hoş bir şey olabilir," dedi annem.

"On numara," dedim.

"Koç kim?" dedi babam.

"Koç Quatrini," dedim.

Babam biraz düşündü. "Adı ne?"

Kafamı salladım. "Herkes ona Koç Quatrini diyor."

Babam omuz silkip yemeğine geri döndü.

"Ne kadar koşman gerekiyor?" dedi ablam.

Söyledim.

"Öleceksin," dedi.

"Ölmem."

"Ezerler seni."

"Bir keresinden neredeyse eziliyordum," dedim. "Bir otobüs tarafından."

Ablam bana sırtarak baktı. "Holling Hoodhood, kasabamızın kahramanı. Geçit töreni de istiyor musun?"

"Sen ne zaman üniversiteye gideceksin ya?"

Tekrar sırttı. "Yeteri kadar yakında değil."

"Ablan üniversiteye falan gitmeyecek," dedi babam.

Babamın dediği herkesin dikkatini çeken bir şey olduğu için bir süre sessizlik oldu.

"Ne?" dedi ablam.

Babam tekrar, "Üniversiteye gitmeyeceksin," dedi. "Güzel bir işin var ve hiçbir yere gitmiyorsun."

Uzun bir duraksama.

"Ben Columbia Üniversitesi'ne gideceğim," dedi ablam.

Babam çatalıyla bir fasulyeyi ezdi. "Columbia?" dedi. "Columbia. Bir düşünüyüm. Savaşı protesto eden ve bu yüzden de ders işlenmeyen okul değil mi o?"

"Savaşa ve ırkçılığa karşı öğrencilerin protesto ettiği okul."

"Dünya kafayı yiyor," dedi babam, "ve bunun için üniversitelerden daha uygun bir yer yok. Sen işine devam edip güvende olacaksın."

"Tehlike ne ki? Düşünmek mi?"

"Evde kalıyorsun," dedi babam.

Ablam köftesine odaklandı.

*

Cumartesi sabahı kır koşusu için evden ayrıldığım da herkes uyuyordu. Aslında ben de neredeyse uyur hâldeydim. Sanırım Camillo Ortaokulu'na içgüdüsel olarak varabildim. Hava soğuktu ve hafif bir sis vardı – içimize işleyen, her şeyin ıslak olduğunu düşündüren bir sis. Soğuk hava derinizin altına sızmaya başlıyor ve tek düşünebildiğiniz geride bıraktığınız sıcak yatağınız. Keşke kışlık iç çamaşırlarımı giyseymdim diye pişmanlık duyuyor ve birinin kendine niye bu eziyeti çektiğini düşünüyorsunuz. Sonra Koç Quatrini'yi otobüsün yanında, görebildiği herkese bağırırken görüyorsunuz ve tekrardan bir insanın kendine niye bu eziyeti çektireceğini düşünüyorsunuz...

Salisbury Park'ına vardığımızda ne soğuk ne de sis gitmişti. Çimler uzun ve ıslaktı; sis taze yeşil ağaç yapraklarından damlıyordu. Nefesinizi görebiliyordunuz. Koç Quatrini'nin de nefesini görebiliyordunuz çünkü bize

eşyalarımızı nereye bırakacağımızı, nerede bekleyip, nerede beklemeyi bırakacağımızı ve nerede dağılıp nerede hizaya geçeceğimizi söylerken nefesini oldukça fazla kullanıyordu. Sanırım bu şekilde ısınıyordu.

Yirminin üzerinde Long Island ortaokulu gelmişti ve bazılarının forması bile vardı. Çoğumuzunsa sadece tişörtlerimizin üzerine iliştirdiğimiz, koçlarımızın verdiği numaraları vardı. Benim numaram 113'tü – pek şanslı bir rakam değildi. Danny Hupfer'ınki ise 25'ti – bildiğiniz üzere 25 Joe Pepitone'un forma numarasıydı. Benimle değişip değişmeyeceğini sordum.

"Benimki 113, seninki 25 olsa benimle değişir miydin?" diye sordu.

"Tereddüt etmezdim."

"Yalancı."

Yine de yarışı başladığında, Bay ve Bayan Hupfer, bir sürü küçük Hupfer, cumartesi sabahının bu erken saatinde yarışı izlemeye gelmiş olan Bay Kowalski ve Meryl Lee'yle birlikte Danny'e tezahürat yaptım.

Meryl Lee böyle biri işte.

Koşuda üç yüze yakın koşucu olduğu ve çoğu beyaz tişört giydiği için en başta Danny'i seçmek kolay oluyordu. Koşucular Salisbury Parkı'ndaki ormanın içinde kaybolup altı yüz ayağın sesi yok olduğunda, parkurun ormandan bir kavis yaparak çıktığı yere koştuk. Onun geçmesini bekledik. Kendisinden büyük koşucuların olduğu bir grubun arasından koşuyordu. Sekizinci sınıflar.

"Kollarını gevşek tut," diye bağırdım.

"Tamam, koç," diye cevap verdi ve ormana tekrar girdi.

“Ve koşarken konuşma,” diye bağırdım arkasından. Muhtemelen dediğimi duymamıştır.

Hep beraber bir sonraki kavise koştuk. Yanımızdan geçtiğinde, birlikte koştuğu grubun önündeydi ve gayet iyi koşuyordu. Gevşek kollarını bana doğru salladı.

“Koş, Danny!” diye bağırdı Meryl Lee.

“Daha hızlı koş, salyangoz!” diye bağırdım.

O da dediğimi dinledi. Ormanın içine girerken iyice hızlanmıştı.

Sonra tekrar başlangıç çizgisinin oraya koştuk ve Danny ilk on koşucunun arasında olup, ikinci tur için tekrar ormanın içinde kaybolduğunda çılgınlar gibi bağırdık.

Bu turdan sonra üç tane daha tur vardı.

Park içinde ne zaman görünür bir yere gelse onun yakınındaydık – ben, Hupferlar, Bay Kowalski ve Meryl Lee.

Dördüncü turda, başlangıç çizgisine ulaşan ilk Danny’di.

Çılgına döndük. Koş Quatrini bile çılgına döndü – küçük Hupferlar gibi zıplayıp duruyordu.

Bayağı arkasından gelen sekizinci sınıflarla birlikte Danny ormanın içine girdiğinde, hepimiz ilk kavise koşup Danny’nin çıkmasını bekledik.

Fakat ilk çıkan sekizinci sınıflar oldu.

Sonra bir sürü koşucu daha çıktı. Hepsi soğuk ve sisli hava yüzünden kızarmıştı.

“Onu kaçırdık mı?” diye sordu Meryl Lee.

Kaçırmamıştık. Koşucuların yarısından fazlası geçtikten sonra Danny'i ilk kaviste topallarken gördük. İki dizi de kan içindeydi. Bize bakmadı.

Bay ve Bayan Hupfer'm elleri ağızlarındaydı. Küçük Hupferların hepsi, "Danny'nin dizlerine ne olmuş?" diye soruyorlardı.

"Düştü herhalde," dedi Bayan Hupfer.

Yarışı önde götüren bir yedinci sınıf öğrencisini yalamamayı beceren sekizinci sınıfların neler yapabileceğinden haberi yoktu.

Danny bitiş çizgisini geçtiğinde sonuncu değildi. Ama ucundan kurtarmıştı.

Ailesi onu bekliyordu. Babası bir kolundan, annesi bir kolundan tuttu. Meryl Lee ve ben geride durduk. Danny'nin ağlamak üzere olduğunu görebiliyorduk. Ağlaması acıyan dizleri yüzünden de değildi. Bay ve Bayan Hupfer onu arabaya götürürken Danny bize bakmadı. Peşlerinde küçük Hupferlar vardı. Kimileri ağlıyordu. "Danny'nin dizleri iyileşecek mi?"

Kır koşusu da kanlı bir spor sanırım.

Sırada as takımın koşusu vardı ve sekizinci sınıfların gerisinde yerimi aldım. Bayağı gerisinde hem de. Koç Quatrini, "Sıraya geç," diye bağırdığında, bir santim ileri gittim.

Muhtemelen bu yüzden koşmaya hazır olan yüz kırk koşucunun arasında, Bay Hupfer beni kolaylıkla bulabildi. "Sana Danny'den bir mesaj var," dedi. "Anlayabileceğinden emin değilim ama."

"Denerim," dedim.

"Dedi ki, 'Alaca şaklabanları yen.' Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?

Başımla onayladım.

"O zaman benim de bir mesajım var," dedi. Bana doğru eğildi. "Hepsine toz yuttur."

Fakat yüz otuz dokuz koşucuya toz yutturmak kolay iş değil; hele de silah patladığında ve tüm ayakların gürültüsü içinde yanan ateşi söndürdüğünde... Bir an ablamın haklı olabileceğini düşündüm: Bunca koşucunun arasında ezilecektim. O yüzden yana doğru koştum ve yol tıkanmadan geçebilmek için depara kalktım. İlk kavise geldiğimde, Camillo Ortaokulu'ndan sekizinci sınıfların hemen arkasındaydım. İkinci kavise geldiğimde, çoğu koşucuyu geçmiştim. Başlangıç çizgisine vardığımızda, yedimiz en öndeydik – daha doğrusu altısı öndeydi ben de arkalarından koşuyordum.

Başlangıç çizgisinde gördüğüm manzara şuydu:

Bay ve Bayan Hupfer'la ufaklık Hupferlar Danny'nin arkasındaydı. Danny eve gitmemişti; kanlı dizleri üzerinde duruyor, avazı çıktıkça bağırıp beyaz tişörtünü havada sallıyordu.

Koç Quatrini yine çıldırıyor ve *uçmaya* çalışıyordu.

Meryl Lee sessizce duruyordu. Bay Kowalski onun arkasındaydı. Ben geçerken Meryl Lee havaya kurdele bağlanmış kırmızı bir gül kaldırdı.

Onun yanındaysa, beyaz spor ayakkabılarını giymiş Bayan Baker duruyordu.

Yine Salisbury Parkı'nın derin ormanına girdik. Havada çamların nemli kokusu vardı.

Camillo Ortaokulu'nun yedi koşucusu kendi başlarına koşuyormuş gibi görünüyordu. Omzumdan geriye baktığımda, arkada sadece birkaç koşucu görebiliyordum. Üçüncü tura geldiğimizde, hâlâ ikinci turlarında olan koşucuları geçmeye başladık. Sis kalktı, gün ısındı ve bazen neredeyse gözlerimi kapatıp hâlâ ıslak olan çimenlerin üzerinde ayaklarımı izleyebiliyordum.

Daha sonra kendimi sekizinci sınıfların hemen ardında bulacaktım ve onlar da bana bakıyor olacaktı, o yüzden yavaşlayacaktım.

Son turun başına geldiğimizde, Koç Quatrini bir tür kriz geçiriyormuş gibi görünüyordu. Ne haykırdığının farkında olduğundan ya da bunların İngilizce olduğundan emin değildim. Ama demedi demeyin, haykırdıkları Shakespeare değildi. Ufaklık Hupferlar da zıplıyordu ve Danny hâlâ tişörtünü sallıyordu. Meryl Lee gülünü sallıyordu. Gülün yaprakları dökülmeye başlanıyordu ve Bayan Baker bağıırıyordu. Gerçekten.

Derin ormana son bir defa daha girdik. Ağaçların serin gölgesinin altında, sekizinci sınıflar grubunun arkasına yaklaştım.

İlk kavise çıktığımda, Bayan Baker yalnız başına beni bekliyordu.

"Holling," diye seslendi.

Ona baktım.

"Geç o çocukları," dedi.

Bana gereken sadece buydu.

Ormana girerken hızla ilerlemeye başladım ve yol daralıp, çalılar ortaya çıktığı için yakın takibe geçmek

durumunda kaldım. Çam ağaçlarının olduğu kısımda yol genişlediğinde, sekizinci sınıflar geriye bakıp, beni gördüler ve tüm yolu doldurmak için dağıldılar.

Ben de yolun dışından, kalın ve yumuşak iğnelerini ezerken ölü dalları yüzüme vuran çam ağaçlarının arasından geçtim – tekrar yola girdiğimde onların önündeydim. Ve o kadar hızlı gidiyordum ki ayaklarım neredeyse yere değmiyordu. Ralph Houk başını sallayıp, “Bu çocuk çok iyi,” diyordu.

Yankee Stadı’ndaki herkes ayaktaydı ve herkes çığlık çığlığaydı. Başlangıç noktasında Danny Hupfer bana tişörtünü sallıyordu. Oraya vardığımda, öyle bir kıyamet koptu ki Bayan Baker’ın beni kaldırıp yürümeye devam et dediğini neredeyse duyamıyordum. Meryl Lee’nin verdiği dikenli sapı neredeyse tutamıyordum.

Ama suratıma eğilip...

Bir dakika, size her şeyi anlatmak zorunda değilim.

MAYIS

Mayıs ayının başında, Bayan Sidman sabah duyuruları sırasında, bu ayın “Atom Bombası Farkındalık Ayı” olacağını söyledi.

Bunun ilgimizi çektiğini sanıyorsanız, yanıyorsunuz. Her Mayıs ayı Camillo Ortaokulu’na, altın çanak çiçekleri ve yeşeren çimenlerin ardından Atom Bombası Farkındalık Haftası’nı getirir. Bu o kadar öngörülebilir bir şey ki buna heyecanlanmak çok zor.

Fakat Bayan Sidman bu sene – müdireliğinin ilk senesi olduğu için, belki de – büyük M’yi vermeye kararlıydı.

“Sovyetler Birliği bize saldırmayı seçerse,” dedi, “New York’a çok yakın olduğumuz için, Camillo Ortaokulu bombanın atılabileceği olası hedeflerden biri. Bunun için hazırlıklı olmamız icap ediyor. Bu öğlen atom bombası tatbikatlarına başlayacağız. Sirenler ötmeye başladığında, herkesin hükümetimizin tatbikat prosedürlerini harfiyen takip etmesini bekliyorum.”

“İcap ediyor?” diye sordu Danny.

“Gerekıyor, Bay Hupfer,” dedi Bayan Baker. “Soru sormadan önce elimizi kaldırmamız icap ediyor,’ gibi mesela. Kim bana bunun zarf olarak kullanımını söyleyebilir?”

Ah şu öğretmenler! Kendilerini tutamıyorlar.

Hiç kimsenin Leonid Brejnev’in Kremlin’in karanlık odalarında oturup Camillo Ortaokulu’na atom bombası atmayı planladığına gerçekten inandığını sanmıyorum. Yine de günün sonunda sirenler ötmeye başladığında içimiz ürperdi. Bayan Baker ayağa kalkıp bize ellerini çırttı. Gözlerini devirmemeye çalıştığına eminim. Sıralarımızın altına çömelmemizi söyledi. *Konuşmak yasak!* Ellerimizi başımızın üzerine koymamızı söyledi. *Tam sessizlik!* Sessiz ve sakın bir şekilde nefes almamızı söyledi. Gerçekten. Sanki nasıl nefes alınacağını unutmuşuz. Hepimiz yerlerimizi aldığımızda – Meryl Lee yere temiz bir parça mukavva sermeden oturmayı reddediyordu – Bayan Baker sınıf kapısını açtı, perdeleri çekti, ışıkları kapattı ve sıraların arasında gezmeye başladı.

İşte o zaman gözlerini devirdiğine eminim.

Sıranızın altına çömelmiş, elleriniz başınızın üzerinde, sessiz ve sakın bir şekilde nefes alıp verirken üç şeyin farkına varmanız pek zamanınızı almıyor:

1. Omurganızın bu şekilde bükülmemesi gerekiyor.
2. Eğer kısa süre içinde bacaklarınızı esnetmezseniz, bacaklarınız kasılacak ve hislerini yitirecekler; uzun bir süre yürüyemeyeceksiniz.
3. Her an kusabilirsiniz çünkü Danny Hupfer’in sene başından beri sırasının altına yapıştırdığı Bazooka

sakızlarını görebiliyorsunuz. Bu haliyle arı yuvalarına benziyorlar.

Yine de devletimizin tatbikat yönergelerini harfiyen uyguladık ve on sekiz dakika boyunca sıramızın altında kaldık. Bayan Sidman sınıfa uğrayıp başarılı olduğumuzu söylediğinde biz de ayağa kalktık. Eğer Leonid Brejnev gerçekten Camillo Ortaokulu'na saldırmayı düşünüyorsa, Bayan Sidman'ın söyledikleri bizi biraz teselli etti – Leonid Brejnev de kesin korkudan titrerdi.

Aslına bakarsanız, şu günlerde teselliye ihtiyacı olan çok kişi vardı – özellikle de Salisbury Parkı'nda yapılan yarış fazla kişisel alan sekizinci sınıf yarışçılar... Bir kere takım olarak diğer Long Island takımlarından önce geldik. Ayrıca kutlama yapmamız için Bay Quatrini iki antrenmanı iptal etti. Yerel gazetede kupayı tutarken çekilmiş bir fotoğrafımız basıldı. Daha ne istiyorsunuz ki?

Görünüşe göre çok daha fazlasını istiyorlarmış.

Benden söylemesi, spor salonundaki dolabınızı açtığınızda, birinin dolabınızı tıraş köpüğüyle doldurmuş olduğunu görmek istemezsiniz. Spor ayakkabılarınızın bağcıklarının yok olduğunu ya da açması bir buçuk gün süren düğümler halinde bağlanmış olduğunu ya da şortunuzun çatı kirişinde asılı durduğunu ve sırlıslam olduğunu – hem de suyla ıslanmamış olduğunu! – görmek istemezsiniz.

Galiba sekizinci sınıfa geçince çocuklara bir şey oluyor. Doug Swietek'in Ağabeyi Geni harekete geçiyor ve sizi bir ahmağa dönüştürüyor!

Bu aynı zamanda Danimarka Prensi, Hamlet'in de sorununu olabilir. Sunnyside Restoranı'ndaki kahvaltı spesiyali

olarak karıştırılacak bir ismi olmasının yanında – jambon dilimiyle üç yumurtalı omlet arası bir şey – bir de birisi size cinayete kurban gittiğini söylemek için mezardan geri gelme zahmetine katlanıyorsa, diyeceklerini dikkate almanın gerekli bir davranış olduğunu bilemeyecek kadar salak olmak da neyin nesi?

Her neyse, o günlerde antrenmanlarda sekizinci sınıfların bayağı arkasından koştum. Artık tükürmüyorlardı ama onları geçmeye çalışırsam kanlı cesedimi yolun kenarına atacıklarını tahmin ediyordum.

Ama 3 Mayıs'ta yerel gazetede yayınlanan bir haber yüzünden teselliye ihtiyacı olan babamın yanında sekizinci sınıflar bir hiçti.

Haberin başlığı şu:

Yerel Mimarlık Şirketi Ymkee Stadı'nı Yenileyecek

Sanırım bu şirketin Hoodhood ve Ortakları olmadığını söylememe gerek yok. Bu şirket Kowalski ve Ortaklarıydı. Haberin içinde "multi milyon dolarlık iş," "üç yıllık taahhüt," "yerel mimarlık şirketleri arasında adını en çok duyuran şirket," ve "Kowalski Ticaret Odası'nın 1968'in İş Adamı ödülünü kazanması kesin gibi," şeyler geçiyordu. Tüm bunlar yeni ortaokul projesini yanında küçücük gösteriyordu.

Birkaç gün boyunca akşam yemekleri çok sessiz geçti. Ablam sürekli fasulye yiyen laboratuvar farelerinin öldüğünü; bizim de muhtemelen o yolda olduğumuzu belirtene kadar babam sadece fasulyelerine odaklanmıştı.

Babam kafasını kaldırarak, "Bak gördün mü?" dedi. "Columbia Üniversitesi'ne gitmeden de bir sürü yararlı

şey öğrenebiliyorsun. Bu güzel bir şey çünkü bugünlerde kim Columbia Üniversitesi'ne gidiyor ki? Zaten artık kimse de gitmez çünkü hayatı, çalışıp hak ettikleri yere gelmek yerine sokaklarda slogan atmak sanan öğrenciler yüzünden okul da kapanacak."

"Liseyi bitirir bitirmez Columbia Üniversitesi'ne gideceğim ben."

"Fasulyeler uçmayı öğrenince Columbia Üniversitesi'ne gidersin ancak."

Babamın bunu söylediği an da ablamın fasulyelerin uçabileceğini gösterdiği an oldu. Tabağındaki fasulyeler masanın karşısına, suratımın önünden (çoğu yani) yeni ortaokulun modelinin üzerine uçtular.

O akşam ablamın yemeğe indiği son akşam oldu. Ondan sonraki her akşam tabağını odasına götürüp, the Beatles dinlerken yemek yemeğe başladı.

Muhtemelen tek bir fasulye tanesi yememiştir.

*

Yine de babam aradığı tesellinin bir kısmını buldu: Uçan Fasulyelerin Yemeği'nden sonraki gün eve yepyeni, üstü açılabilir bir Ford Mustang'la geldi. Arabanın dışı beyaz, içi gerçek kırmızı deriyle kaplıydı. AM/FM radyosu vardı. Gerçekten! 390 V8 motoru ve isterseniz sizi saatte 250 kilometreye çıkartabilecek bir düz vitesi vardı. Ön ızgarasındaki krom kaplama öyle bir parlıyordu ki güneş doğru açıdan yansıdığında gözlerinizi kaçırmanız gerekiyordu. Motoru öyle bir ses çıkartıyordu ki sanki "Güç işte bu" der gibiydi.

Bu araba Tanrı'nın yeryüzünde üretilmesine izin verdiği en kusursuz arabaydı.

Babamla annem her akşam Walter Cronkite bittikten sonra arabayla gezintiye gidiyordu. Garaj yolundan yavaş yavaş geri gidiyorlardı ve annem sanki lisedeymiş de randevuya gidiyormuş gibi gülüp bize el sallıyordu. Babamsa başka bir araba gelir, arabasına bir çakıl taşı attırır diye yola konsantre bir halde oluyordu.

Gündüzleri arabayı garaj yolunda bırakıyordu – muhtemelen Kusursuz Evin önüne çok yakıştığını düşündüğü için ve muhtemelen Chit, sarı VW böceğini oraya park etmesin diye. Babam insanların pembe ve turuncu çiçeklerle bezenmiş bir böcek kullandığını düşünmelerini istemiyordu. Ticaret Odası'nın 1968'in İş Adamı ödülüne oynayan birinin kullanacağı türden bir araba değildi o. Gece-leriye, hava Ford Mustang'ın Kusursuz Ev'in önünde ne kadar güzel görüldüğü fark edilmeyecek kadar karardığında, eski arabamızı garajdan çıkartıp, üzerine çiy düşmesin diye Mustang'ı garaja koyuyordu. Babam Mustang'ı gerçekten çok seviyordu. Onu, kendi *namı* gibi koruyordu.

O arabayı sürmeyi hayal ettim: AM/FM radyo açık. Üstünü açmışım ve rüzgâr suratıma vuruyor. Sol elim direksiyonu kavramış, sağ elimse vites değiştiriyor. Uzun düz bir yolda gerçekten 250 kilometreye çıkıyor mu diye deniyorum.

Ama merak ediyorum acaba ablam kendini bulmak için California'ya kaçtığında o yeni üstü açılabilir Ford Mustang babamı teselli edebilmiş midir?

Ablamın gittiğini sonraki sabaha kadar fark etmedik. Babam çoktan işteydi ve annem ablamı uyandırmak için odasına girdiğinde yatağın üzerinde bir not bulmuş.

Siz bunu okuduğunuzda, ben Chit'le Rocky Dağları'na doğru yol alıyor olacağım. İmkânım olunca arayacağım. Beni merak etmeyin ve peşimden gelmeyin.

Ve her şey bu kadardı.

Akşam yemeklerinde annem sofraya üç tabak getirdi. Fasulye pişirmeyi bıraktı. Annem tek bir kelime bile etmezken, babam ablamın kendi kararını verdiğini ve o karara uyması gerektiğini, eğer başı belaya girerse ona tek kuruş bile göndermeyeceğini ve bir şey olursa ilk onu aramamakla iyi edeceğini çünkü ararsa hakkında neler düşündüğünü suratına söyleyeceğine dair yeminler ediyordu. Kızı babasının namına leke sürdüğünün ya da o alçak Kowalski'nin çalmaya çalıştığı Ticaret Odası'nın 1968 İş Adamı ödülünü kazanma şansını baltaladığının farkında değil miydi? Ayrıca o akşam yemeği için neden fasulye yapılmamıştı?

O akşam annem Mustang'le gezmeye gitmedi. Babam kendi başına Walter Cronkite'i bile dinlemeden gitti.

Bulaşıkları tek başıma yıkadım.

Ablam için, kıllı Chit'le o sarı Volkswagen'in içinde sıkışmış, kendini bulmak için günbatımına doğru yol almanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Tam olarak neyi bulacağını merak ediyordum. Ayrıca kendini bulmak için motoru kuvvetli, üstü açılan bir Ford Mustang'le yola çıkmanın çok daha iyi olup olmayacağını da merak ediyordum.

Evimiz günden güne sessizleşt i ve durgunlaşt ı. Babam kaldırım önündeki açelyaları sulamayı kesti ve açelyalar boyunlarını bükerek kurumaya başladılar. Üst kattan artık müzik sesi gelmiyordu. Artık akşam yemeklerinde fasulye yapılmıyordu – benden söylemesi, buna pek üzül-müyordum. Ama yemek boyunca doğru düzgün konuşma da olmuyordu. Konuşulmak istenmeyen bir sürü şey ol-duğu için de konuşulan kelimeler özenle seçiliyordu.

Aynen Claudius, Gertrude ve Hamlet'in arasında ol-duğu gibi.

Eğer her an diğerleri de o düşünmemen gereken şeyi düşünüyorlar mı diye düşünürseniz, fazla konuşamazs ınız çünkü düşünmemeniz gereken şey sizi korku ve me-rakla doldurur. Bunun gibi bir şey işte.

Anlayacağınız üzere, Bayan Baker mayıs ayı için bana Danimarka Prensi, Hamlet'i okutuyordu – sanırım bu ni-san ayında ara verdiğim için aldığım cezaydı. Oyun ba-yağı yavaştı ve Romeo bile Hamlet'ten iyiydi. Hayalet ve mezar kazıcıları idare ederdi ama çok fazla konuşan ka-rakter yazdığınızda ve bu karakterlerin çok konuştuğunu göstermenin tek yolu onları çok konuşturmak olunca, bu sinir bozucu bir hal alıyor. O yüzden ne zaman Hamlet'ten, Polonius'tan ya da herhangi birinden işte, bir konuşmaya denk gelsem, o kısımlara sadece göz gezdirdim ve hiçbir şey kaçırdığımı sanmıyorum.

Shakespeare okumak hakkındaki bu düşüncemi Meryl Lee ile paylaştım. Bu arada Meryl Lee taşınmayacaktı ve

artık Mickey Mantle'ın kim olduğunu biliyordu ve hatta Yankee takımındaki herkesin adını öğrenmişti.

Meryl Lee, "Bunun bir şeyi okumak için iyi bir yöntem olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Niye ki?"

"Sıkıcı kısımları öylece atlayamazsın."

"Tabii ki sıkıcı kısımları öylece atlayabilirim."

"Eğer o kısımları okumuyorsan, onların sıkıcı olduğunu nereden biliyorsun peki?"

"Onu fark edebiliyorum."

"O zaman tüm oyunu okuduğunu söyleyemezsin ama."

"Meryl Lee, eğer Danimarka Prensi, Hamlet'in sıkıcı kısımlarını okumamış olsam da gayet mutlu bir hayat sürebilirim."

"Kim bilir?" dedi Meryl Lee. "Belki de süremezsın."

Shakespeare okumak hakkındaki görüşlerimi Bayan Baker'da denedim.

"Anlıyorum," dedi Bayan Baker. "Fakat bu bahsi geçen oyun yeni yönteminizde bir soruna neden olmuyor mu?"

"Ne gibi?"

"Shakespeare'in en müthiş oyunu olan bu oyunda hiçbir sıkıcı kısım yok." Bana baktı ve neredeyse kollarını kavuşturdu ama son anda durdu.

"Sanırım bu bir sorun olabilir," dedim.

"Tamamını okuyun," dedi Bayan Baker. "Polonius'un kısımlarını bile."

"Peki ya sıkılırsam?"

"Sıkılmayacaksınız."

"Ama ben çoktan sıkıldım."

"O zaman en baştan başlamanızı tavsiye ederim. Bu başkalarının kendisinden, korkunç bir şekilde öldürülmüş babasının intikamını almasını isteyen bir evladın hikâyesi. Fakat bu çocuk ailesinde kime güvenilebileceğinden emin değil. Siz bu durumda olsanız, ne yapardınız?"

"Katili bir Ford Mustang'le ezerdim."

"O ilginç aşırılık dışında?"

"Himm," dedim, "sanırım, güvenecek birini aramaya başladım."

Bayan Baker başıyla onayladı. "Şimdi," dedi, "oyuna başlayın."

Sonraki gün, öğle arasından hemen sonra, atom bombası sirenleri Camillo Ortaokulu'nda tekrar çalmaya başladı. Sanırım Leonid Brejnev yine iş başındaydı.

Tekrar sıralarımızın altına çömelip, ellerimizi başımızın üzerine koyduk. *Konuşmak yok! Tam sessizlik! Sessiz ve sakın bir şekilde nefes alın!*

"Benim bir sorum var," dedi Danny.

"Tatbikat bittikten sonra," dedi Bayan Baker.

"Ama bu çok önemli," dedi Danny.

Bayan Baker iç geçirdi. "Nedir, Bay Hupfer?"

"Sizin masanızın altına çömelmemeniz tehlikeli değil mi?"

"Endişeniz için sağ olun. Bu riske gireceğim."

"Ama diyelim Camillo Ortaokulu'nun üzerine gerçekten de atom bombası attılar?"

"O zaman," dedi Bayan Baker, "öğlenin geri kalanında cümle şemalandırma yapmamıza gerek kalmaz."

"Sırf bu yüzden bile olabilir aslında," diye fısıldadı Danny.

Danny biraz ters konuşuyorsa, bunun nedeni bar mitsvanın yaklaşmış olduğu içindi ve bar mitsvadan atom bombasından daha fazla korkuyordu. Onu yüreklendirmeye çalışsak bile bu yüzden biraz hassaslaşmıştı.

Ona, "Sırf bunun için bir yıldır İbranice dersi alıyorsun," diye hatırlattım.

"Yıllardır alıyorum."

"O zaman ne kadar zor olabilir ki?"

"Ne kadar zor olabilir öyle mi? Ailen hahamın yanı başında durur, ailenin yanında halan, amcan ve kuzenin – hatta daha önce tanışmadıkların bile – , 1913'te Polonya'dan göç eden iki büyük halan ve çardan kaçmış olan bir büyük amcan seni izler, gözyaşlarına boğulur ve senin bir hata yapmanı beklerken... Sen de hata yaparsan, sana doğru kelimeyi haykırıp tüm aileyi utanca boğmuşsun ve bu yüzden bir daha sinagoga giremeyeceklermiş gibi dik dik bakarlarsa... Söyle ne kadar zor olabilir?"

"Belki," dedim, "sıranın altına çömelip sessiz ve sakince nefes almak sana iyi gelir."

"Belki de," dedi, "sakızımı burnuna sokmak bana iyi gelir."

Meryl Lee, Mai Thi ve ben burnumuza sakız sokmaktan daha yararlı yollardan Danny'e yardım etmenin yollarını bulmaya karar verdik. O yüzden mayısın büyük kısmında, öğlen aralarında oturup Danny'nin törende söyleyeceklerini dinledik. Hem de söylediklerinin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikir sahibi olmadığımız halde...

Her öğle arasının sonunda, California'ya kaçmaya hazırdı.

"Bunu yapamam," diyordu.

"Bunu yapabilirsin," diyorduk biz de.

"Bunu yapmak istemiyorum," diyordu.

"Bunu yapmak istiyorsun," diyorduk biz de.

"Bunu umursamıyorum bile," diyordu.

"Bunu umursuyorsun," diyorduk biz de.

Aynen bir tiyatro oyunu gibiydi ki hatırladığınız üzere, benim bu konuda biraz tecrübem var.

Her gün böyle geçti işte.

Bunun beni, atom bombası tatbikatlarına dayanacak bir havaya sokmadığını görebilirsiniz ve bu çok kötüydü çünkü mayıs ayında atom bombası tatbikatı yapmadığımız tek bir gün bile yoktu. Meryl Lee ve Mai Thi sıralarının altında geçirdikleri zamanın büyük kısmını *Camelot*'un müziğini mırıldanarak geçiriyorlardı. Sınıfta *tam sessizlik* olması gerekse de Bayan Baker buna izin veriyordu. Danny de İbranicesine çalışıyordu fakat elleriniz başınızın üzerinde olunca bu hiç de kolay olmuyor. Ben de ona kâğıt fırlatıp durdum ama elleriniz başınızın

üzerinde olunda bu da hiç kolay olmuyor. Doug Swieteck'se uyudu. Hem de horul horul! Demedi demeyin, yedinci sınıf öğrencisiyseniz, insanların horlamanızı duymasını istemezsiniz. Uyandığınızda duyduğunuz sesler çok küçük düşürücü oluyor çünkü. Kışında beyaz tüyler bulunun sarı taytlar kadar küçük düşürücü değil belki ama ona yakın.

Bu atom bombası tatbikatlarından biri de çarşamba günü oldu. Ayın ortalarına doğruydı ve o sıralar Yankees'in topa vurma oranı geçen sene olduğu gibiydi. Yaz gelmeden önceki o temmuz ayının nasıl olacağını hatırlatan sıcak, durgun günlerden biriydi. Sıramın altına çömel-diğimde, alttaki havanın ağır olduğunu ve kısa sürede terlemeye başlayacağımı fark ettim. Sonra da terlemeye başladım. Bu hiç adil değildi çünkü herkes Beth-El Tapınağı ya da Saint Adelbert Kilisesi'ne gitmişti.

Sanırım Bayan Baker da benimle aynı fikirdeydi.

"Bu saçmalık," dedi. O masasının altına çömelme-miştii bile hem de.

Sıramın altından uzandım. Ellerim hâlâ başımın üzerindeydi.

Sakince nefes almam gerekmesine rağmen, "Bayan Baker?" dedim.

"Evet."

"Bana 'Bay Hoodhood' demerseniz, olur mu? Babamla konuşuyormuşsunuz gibi oluyor."

Bayan Baker Danny'nin sırasına oturdu. "Hâlâ Açılış Günü yüzünden sinirlisiniz," dedi.

"Şimdiden babama dönüşmek istemiyorum sadece."

"Fakat benzerlikleriniz var. Meryl Lee bana çizim-nizi gösterdi. Harikaydı. Bir mimar ruhuna sahip olduğunuz belli."

"Olabilir," dedim.

"Ama kendi kararınızı kendiniz vermek istiyorsunuz," dedi Bayan Baker.

Başım la onayladım. Kendi kararımı kendim vermek istiyordum.

"Ve bu şansı elde edemeyeceğinizden korkuyorsunuz," dedi Bayan Baker.

"Talihimin beni nereye götüreceğini görme şansımın olmamasından korkuyorum." dedim.

"Çok fazla insan bu şans ı yakalayamıyor," dedi Bayan Baker. "Hamlet bile fazla bekledi."

Sınıfta *tam sessizlik* olması gerektiğini hatırlatmak istercesine sirenler çalmaya başladı.

Bayan Baker bir kez daha "Bu saçmalık," dedi. "Burada üçüncü perdenin ortasındayız ve atom bombası tatbikatı için Shakespeare okumayı kesmemiz gerekiyor. Birinin sıranın altına çömelmek için alıştırma yapmasına gerek varmış gibi. Hesabıma göre, on altıncı seferdir sıranın altına çömelme alıştırması yapıyorsunuz."

Gözlerini devirdi.

Sonra ani bir karar vermiş gibi göründü.

Sıraların arasında yürümeyi bıraktı ve vestiyere girdi. İçeride bir şeyler arıyordu galiba. Sonra aniden bir kırı lma

sesi geldi ve o an tüm sınıf Long John Silver* ve tayfasının şişelerce romdan sonra şarkı söyledikleri ortamlar gibi kokmaya başladı. Çok fazla rom hem de.

Vestiyerden Bayan Baker'ın sesi geldi. "Bayan Kabakoff'un verdiği hacı sırası raftan düştü. Gidip Bay Vendleri'yi çağırır mısın?"

Çağırdım. Bay Vendleri sınıfa girdiğinde gözleri genişledi. "Burası birahane gibi kokuyor," dedi.

"Aynen öyle," dedi Bayan Baker. "Paspas yaptıktan sonra sınıfı havalandırmanız gerekecek."

"Bu kokuda burada oturamazsınız," dedi Bay Vendleri.

"Öyle mi diyorsunuz?" dedi Bayan Baker. Bana baktı. "O zaman bir okul gezisine çıkalım."

"Okul gezisi mi?" dedim.

"Kasabamızın mimari ilgi alanlarını inceleyeceğiz."

Bir dakika düşündüm.

"Var mı ki?"

Bayan Baker alt çekmecesinden beyaz spor ayakkabılarını çıkardı. Bana baktı. "Var," dedi.

Birlikte Yönetim Ofisine gittik. Sekreterler masalarının altına çömelmişti ve Bayan Baker Bayan Sidman'a sınıfın birahane gibi koktuğunu, orada öğrencileri tutamayacağını ve Bay Vendleri sınıfı temizlerken, fırsattan istifade, bir okul gezisine gitmek istediğini açıkladı.

Dinlerken Bayan Sidman'ın bir kaşı hep havadavdı ama Bayan Baker kollarını kavuşturmuştu ve bunun ne

* *Hazine Adası* romanından bir karakter

kadar ikna edici olduğunu hepimiz biliyoruz. O yüzden Bayan Sidman kabul etti ve Bayan Baker bir form doldurdu. Sekreterlerden biri masasının altından çıkıp anemi aradı. Ardından Bayan Baker'ın arabasına bindik ve Bayan Baker beni etrafta dolaştırıp kasabamızın mimari olarak kıymetli yanlarını gösterdi.

Long Island Otobanı'nın üzerinden kasabanın kuzey yakasına geçtik ve Quaker kilisesine gelene kadar etrafta dolaştık. "Burası 1967'de inşa edilmiş. Düşün, Holling. Burası inşa edildiğinde yaşayan insanlar, Shakespeare'in yaşadığı zamanda yaşıyorlardı. Yüz elli yıl önce burası Yeraltı Demiryolu'nun bir istasyonuydu. Kaçan köleler tam burada saklandı."

Ara sokaklarda gezmeye devam ettik. "Burası Long Island'ın ilk hapishanesi," dedi Bayan Baker. "İki hücre var: Biri erkekler, biri kadınlar için. Bu hücrede kalan ilk erkek at çaldığı için yakalanmış. İlk kadınsa kilisenin bir üyesi olmadığı için kiliseye vergi vermediği için hücreye atılmış. Kendi bağımsızlığını tanımlamak istemiş. Düşün bak. Dışarıya baktığı parmaklıklı pencereyi görebilirsin şurada."

Kasabanın doğu yakasına geçtik ve Hicks Parkı'nın çevresinden dolaştık. "Burası yıllar geçtikçe çok değişmiş ama zamanında burası Hicks Meydanı'ymış. İlk yerleşimciler burada inek ve koyunlarını otlatıyormuş. Şu büyük meşeler... Hayır Holling, meşeler, şuradakiler... o zamanlar muhtemelen daha fidandı. Parkın arkasındaki bina var ya, şuradaki tahta kaplamalı bina, o Saint Paul Piskopos Okulu. Amerikan Devrimi zamanında İngiliz

askerleri orada kalıyormuş. Oradaki gümüş kilise eşyaları Paul Revere tarafından yapılmış ve savaş zamanında çalınmasınlar diye Hicks ailesinden biri onları mahzene saklamış.”

Kasabanın güney yakasında, Emmanuel Tapınağı’nı geçtik. “Bu tapınak, aynı alanda yapılan dördüncü tapınak,” dedi Bayan Baker. “İlk binaya yıldırım düşmüş. İkincisini, buranın cemaatinin devrimi desteklediğini öğrenen İngiliz askerleri yakmış. Üçüncüsünü de kundakçılar... Tevrat’ı tutan kutu, yangınların hiçbirinde zarar görmemiş. Hâlâ içeride duruyor.”

Batıda, kasabanın dış kısımlarında, bahçe kulübesine benzeyen bir binanın yanından geçtik. “İlk kölelik karşıtı olan okul,” dedi Bayan Baker. “Burada zenci çocuklar gelip okuma – yazmayı öğrenip kölelikten kaynaklı cahillikten kurtuluyorlardı. İşte tam burası, Holling, köleliğin sonunun başladığı yer.”

Bir binanın içinde bu kadar anlam barındırabileceğini hiç düşünmezdim.

Ufukta atom bombasının olmadığı, beyaz bulutların mavi tuvale çizilmiş olduğu, lalelerin hazır olda durduğu, açelyaların çiçek açtığı (Kusursuz Ev’in önündekiler hariç) ve köpeklerin tüm bu yeni kokulara havladığı güzel mi güzel bir günde, kasabamı sanki oraya ilk kez gelmişim gibi baktım. Evleri ve binaları her gün görüyorsunuz ama başka bir yere gittiğiniz için onları aslında doğru düzgün göremiyorsunuz. Gözlerinizin önünde başka bir şey olduğu için onların orada olduklarının farkına varmıyorsunuz. Fakat gözlerinizin önündeki şey kasabanın kendisi

olduğunda, her şey değişiyor ve artık sadece bir eve bakmıyorsunuz; artık siz doğmadan önce o evde neler olduğuna bakıyorsunuz. O öğleden sonra, Bayan Baker'la dolaşırken Amerikan Devrimi yaşıanıyordu. Kaçmış köleler buradaydı. Köle karşıtları burada yaşıyordu.

Ben de buradaydım.

Kendimi sorumlu hissettim.

Camillo Ortaokulu'na dönmeden önce, Saint Adelbert Kilisesi'nin yanından geçtik – "Neredeyse bir asır önce İtalyan göçmenler inşa etmiş," dedi Bayan Baker.

"İçeri girelim," dedim.

Bayan Baker durakladı. "Ailen bir şey demez mi?" diye sordu.

"Mimari ilgi alanlarından birisi burası," dedim.

İçeri girdik.

Burası içine girdiğim ilk Katolik kilisesiydi çünkü Katolik kiliselerinin içi idollerle ve dizlerinizin üzerine çöküp dua etmeye başlamanızı sağlayacak kadar başınızı döndüren tütsülerle dolu olması gerekir. Presbiteryenler böyle bir şeyin yapılmaması gerektiğini bilir. Ama içeri hiç de öyle değildi. İçeri girdik. Bayan Baker bağış kutusuna biraz para attı. Ana koridora doğru yürüdük. Öğlen güneşi yüksek pencerelerden içeri giriyordu ama bizim bulunduğumuz alt kısımdaysa her yer gölgeliydi. Elimi koyu ağaçtan yapılmış oturakların üzerinde gezdirdim; kullanıla kullanıla bir nebze aşınmışlardı. Yerde halı yoktu, o yüzden mihraba doğru yürürken adımlarımızı duyabiliyorduk. Mihrapta çarmıha gerilmiş bir

İsa heykeli vardı – soluk beyaz tenli, parlak kırmızı yaraları olan bir İsa.

Bir asırdır, insanlar bu karanlıkta toplanıyor; sessiz ve sakin bir şekilde nefes alıyorlar, diye düşündüm. Bir asırdır. Bir şey aklıma geldi.

"Bayan Baker," dedim.

"Evet, Holling."

"Bir sorum var."

"Evet."

"Kasabamızın mimari ilgi alanlarıyla ilgili değil ama."

"Önemli değil."

"Yankee Stadı'ndaki maçtan sonra, Mel Stottlemyre sizi patronla buluşmaya götürdüğünde, Meryl Lee taşınmasın diye, ondan işi Kowalski ve Ortakları'na vermesini istediniz mi?"

Bir duraklama.

"Yankee Stadı'nın yenilenmesiyle ilgili konuşmuş ya da konuşmamış olmam senin bilmen gereken bir şey değil, Holling."

"O zaman ikinci bir sorum daha var."

"Bu seferki kasabamızın mimari ilgi alanlarıyla ilgili mi peki?"

"Evet."

"Nedir?"

"Eğer Camillo Ortaokulu'na atom bombası düşerse, bugün gördüğümüz her yer yok olacak, değil mi?"

Uzun bir duraklama daha.

En sonunda, "Evet," dedi.

"Ellerimiz başımızın üzerinde, sıramızın altına çömelmemizin bir anlamı olmayacak, değil mi?"

"Hayır," dedi Bayan Baker. "Olmayacak."

"O zaman niye onun çalışmasını yapıyoruz?"

Bir süre düşündü. "Çünkü bizi teselli ediyor," dedi. "İnsanlar eğer hazırlıklı olurlarsa, başlarına kötü bir şeyin gelmeyeceğine inanmak isterler."

"Peki yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?"

Gülümsedi. Öğretmen gülümsemesi değildi hem de.

"İki şey var," dedi. "Birincisi, cümle şemalandırmayı öğren. Gözlerini devirmek kaba bir davranış, Holling. Öğrenebildiğin her şeyi öğren, her şeyi. Sonra da öğrendiklerini büyüdüğünde akıllı ve iyi bir insan olmak için kullan. Bu birincisi. İkincisiyse..."

O öğleden sonra ilk kez bir Katolik kilisesinde mum yaktım. Bendeniz; bir Presbiteryen. Saint Adelbert Kilisesi'nin sıcak, karanlık ve balmumu kokan havasında bir mum yaktım. Mumumu Bayan Baker'ın yaktığı mumun yanına koydum. Bayan Baker ne için dua etti bilmiyorum ama ben Camillo Ortaokulu'nun, Quaker kilisesinin, eski hapisanenin, Emmanuel Tapınağı'nın, Hicks Parkı'nın, Saint Paul Piskopos Okulu'nun ya da Saint Adelbet kilisesinin üzerine atom bombası düşmesin diye dua ettim.

Vietnam ormanlarında, Khesanh yakınlarında kayıp olan Teğmen Baker için dua ettim.

O sırada Yahudi okulunda ter döken Danny Hupfer için dua ettim.

Sarı bir böcek içinde California'ya doğru yol alan ablam için dua ettim. Belki de oraya çoktan varmıştı ve kendini aramaya başlamıştı.

Tek mumla bir sürü şey için dua etmenin sakıncalı olmaması için dua ettim.

O akşam eve döndüğümde arabaların hiçbiri yoktu. Koca ev bomboştu.

Tek bir şey dışında posta kutusu bile bomboştu. Ablam için gönderilmiş, Robert Kennedy'nin seçim kampanyası için New York'taki asıl konuşmasından önce Long Island'a da uğrayacağını söyleyen bir el ilanı gelmişti. Ablamın haberi olsa çıldırırdı.

Evdeki boşluğun en büyük parçasının ablamın yokluğu olduğunu fark ettim. Bir şeyi ne kadar çok önemsedığınızı fark ettiğiniz ilk an, o şeyin artık yanınızda olmadığını fark ettiğiniz andır belki de ve o boşluğun dışarıda olduğu kadar kendi içinde olduğunu da fark edersiniz. Tıpkı Shakespeare'in dikkat çektiği gibi...

İşte ilk kez o zaman ablamı gerçekten sevdiğimi anladım. Ama onun geriye dönmesini mi daha çok istiyordum, yoksa aradığı şeyi bulmasını mı bilmiyorum.

Gördünüz mü işte, Danimarka Prensi, Hamlet'i okuduğunuzda böyle şeyler düşünmeye başlıyorsunuz. Her an efkârlı oluyorsunuz ama en azından Festival Tiyatrosu'nda sahnede Hamlet'i canlandıracak olsanız, bir peri olup sarı tayt giymek yerine bir prens olup siyah pelerin giverdiniz.

Bu yüzden o gece ablam aradığında annemle babam yattıktan çok sonra, telefona benden başka cevap verecek kimsenin olmadığını bildiği bir vakitte aradı. Hemen ağlamaya başladım.

O da ağlamaya başladı.

İkimiz de hiçbir şey söylemeden, telefon kulağımızda ağladık.

Ne ahmaklık.

Tüm o ağlamaların arasında, Minneapolis'te olduğunu – herhalde California yolu oradan geçiyordur – yalnız başına kaldığını, cebinde tam olarak 4 doları kaldığını ve New York otobüslerinin bilet fiyatları 45 dolar olduğu için ne yapacağını bilmez bir halde olduğunu, aradığını annemle babama kesinlikle, ama kesinlikle söylemememi çünkü ona söyleyeceklerini duymaya dayanamayacağını, hatta onunla konuşup konuşmayacaklarından emin bile olmadığını söyledi.

Sanırım kendisini bulamamıştı.

“Neredesin?” diye sordum.

“Otobüs terminalimdeyim. New York otobüslerinin 45 dolar olduğunu nerden öğrendim sanıyorsun?”

“Orada Western Union şubesi var mı?”

“Tabii ki burada bir Western Union şubesi var. Her otobüs terminalinde var onlardan.” Bir an duraksadı. Sanırım etrafına bakıyordu. “Holling?”

“Efendim.”

“Western Union şubesi göremiyorum burada.”

Operatör zamanımızın neredeyse bittiğini ve üç dakika daha konuşabilmek için otuz beş sent atmamız gerektiğini söyledi.

"Başka bozuk param yok!" diye haykırdı ablam.

"Yarın sabah en yakın Western Union şubesine git," dedim çabucak. "Ben—" Sonra hat düştü. Otuz beş sentimiz yok diye hem de. Sanki Minneapolis'ten Long Island'a gecenin köründe yapılan bir telefon konuşması yüzünden Bell Telefon iflas edecekti.

En sonda söylediklerimi ablam duyabildi mi bilmiyordum. Fakat sonraki sabah saat 10.00'da Commerce Sokağı'ndaki banka açılacağı zaman, ben bankanın önünde bekliyordum. Bu çok büyük bir olay gibi görünmeyebilirim ama Commerce Sokağı'nın Lee Caddesi'nden sadece bir blok ötede olduğunu ve son bir saattir bu saatte niye Camillo Ortaokulu'nda olmadığını sorgulayan meraklı gözlerden saklandığımı bilseydiniz bana hayran kalırdınız.

100 dolarlık Salisbury Park tasarruf bonomu vezne-dara uzattım.

"Bu saatte okulda olman gerekmiyor mu?" dedi.

"Üzerine atom bombası atarlar diye korkuyorum," dedim.

"Muhtemelen okulun bugünü atlatır," dedi. "Bu bo-noyla ne yapmak istiyorsun?"

"Nakite çevirmek istiyorum." dedim.

"Atom bombası yüzünden mi?"

"Hayır."

Tasarruf bonosunu elinde çevirdi ve tekrar baktı. "Ailen bunu nakite çevirdiğini biliyor mu?"

"Evet." dedim.

Biliyorum, biliyorum. Bana söylemenize gerek yok.

Veznedar tasarruf bonosuna dokundu. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Elli iki dolar. Bu parayı yararlı bir şeyler için kullanırsın umarım."

Başım la onayladım. Veznedar paraları tezgâhın üzerine saydı.

Ticaret Sokağı'nın biraz aşağısında Western Union şubesi vardı. Parayı tezgâhın üzerine koydum.

"Bu paranın hepsini Minneapolis'e göndermek istiyorum," dedim.

"Gezmeye gidiyor, ha?" dedi Western Union'daki adam. Bu öğretmen şakalarından bile beterdi. Hatta hemşire şakalarından bile beterdi.

"Ablama göndereceğim."

Western Union'daki adam parayı saydı. "Bayağı yüklü bir miktar," dedi. "Tam olarak nereye göndermek istiyorsun?"

"Minneapolis otobüs terminaline en yakın Western Union şubesine."

"Hımm" dedi adam. Bir adres rehberi çıkardı ve aramaya başladı. Minneapolis'i bulduğunda yarım saat geçmişti.

Gözlüklerini çıkartırken yavaşça, "Görünüşe göre," dedi, "orada iki tane otobüs terminali varmış. Bir tanesi Heather Caddesi'nde, öteki LaSalle Caddesi'nde."

"Heather Caddesi," dedim. "Heather Caddesi'nde kine gönderin."

Adam gözlüklerini tekrar taktı. "1 dolar 75 sent ücreti var," dedi.

"Tamam."

"Alıcının adı nedir?"

Söyledim ve adam parayı alıp Minneapolis, Minnesota'daki Heather Caddesi'nde bulunan Western Union şubesine parayı gönderdi. Ablam o terminalde miydi, ona para gönderdiğimi biliyor muydu, bilmiyorum. Herkesin bir yerlere gittiği yerde tek başına oturduğunu ya da Minneapolis sokaklarında, o olmadan çok daha boş olan evine dönmenin yollarını ararken amaçsızca dolaştığını hayal ettim.

Bir nevi kendini bulamadığı için, her şeyden çok evini bulmaya ihtiyacı olan Hamlet gibi.

O öğleden sonrayı kasabada saklanarak geçirdim ki bu kolay bir iş değildi çünkü bizimkisi pek büyük bir kasaba değildir; tamamen yok etmek için bir atom bombası yeterdi ve beni gören herhangi biri Ticaret Odası'nın 1967'nin İş Adamı'na ya da Bayan Baker'a haber verebilirdi. İşte o zaman o bombayı tercih ederdim.

O gece ablam arar diye bekledim. Ama ablam cuma gecesi aradı. Chicago'dan.

Dönüş yolundan.

Cumartesi sabahı, kahvaltıda aileme ablamın o sabah saat 10.50'da New York'taki Port Authority otobüs terminalinde olacağını söyledim.

İbranice konuşmuşum gibi suratıma baktılar.

"10.50'de Port Authority'de mi olacakmış?" diye tekrarladı annem. Eli ağzına gitmişti. Gözleri birden dolmuştu.

"Evet," dedim.

"Oradan eve nasıl dönecekmiş?" diye sordu babam.

"Sen gider onu alırsın diye umuyor sanırım."

"Tabii tabii," dedi babam. "Benim işim gücüm yok, her şeyi bırakıp onu almaya gideceğim." Ayağa kalktı. "Bu evden sarı bir böcek çıkıyorsa, sarı bir böcek geri gelebilir."

"Yalnız başına kalmış," dedim.

"Cumartesi günü şehre ineceğimi hiç sanma. Trenle gelebilir."

"Parası olmayabilir."

"Bu benim sorunum mu?" dedi.

"Kimin sorunu olduğu önemli değil. Sen gidip onu almadıkça eve dönemeyecek," dedim.

Babam bana baktı. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" dedi.

"Yardıma ihtiyacı var."

"O zaman onu sen al, Holling. Araba anahtarları komodinin üzerinde." Kahkaha attı.

"Tamam," dedim.

"Tamam," dedi ve dışarı gidip çim biçme makinesini çalıştırdı.

Üst kata çıkıp Ford Mustang'ın anahtarlarını aldım.

Aşağıya indiğimde annem, "Holling," dedi. "Sanırım baban seninle dalga geçiyordu."

Dolaba gidip ceketimi buldum.

"Holling, ne yapıyorsun?"

Anahtarları kaldırdım. "Saat 10.00'da Port Authority'den ablamı almak için New York'a gidiyorum."

"Araba sürmeyi bilmiyorsun."

"Filmlerde gördüm."

Ön kapıya gittim.

"Holling," dedi annem.

Ona döndüm.

"Arabayı kendi başına süremezsin."

"O zaman benimle gel."

Arka bahçeye doğru baktı. "Onu da yapamayız," dedi. Sesi hüzünlü ve yitikti.

Garaja gidip Mustang'e bindim. Kırmızı deri hâlâ yeni kokuyordu. Direksiyon ellerime tam oturdu.

Daha önce hiç araba sürmemiş değilim. Annem park alanlarında diğer arabamızı kullanmama izin verivordu. Ne de olsa bir martıdan daha tehlikeli bir şeye çarpamayacağınız Jones Sahili'nde büyük park alanları vardı. Birinci vitesten çıktığım çok oldu; hatta iki kere üçüncü vites bile geçtim. Mustang'sa aile arabamıza göre daha

küçük ve hassastı. Muhtemelen dönmeyi düşündüğümde, araba hissedirdi zaten.

Fakat Jones Sahili'ndeki park alanlarında araba sürmek, Long Island otobanından New York'a araba sürek gitmekten çok farklıydı. Hangi çıkıştan döneceğimi bile bilemezdim.

Kurbağalar, böcekler, yarasalar!

Eve geri döndüm. Anahtarları mutfak tezgâhının üzerine fırlattım. Annem sigarasını söndürüyordu ve öğlen için kek yapmaya hazırlanıyordu.

Dışarıdan çim biçme makinesinin gürültüsü geliyordu.

Oturma odasına gittim ve koltuğa oturdum.

Ve Meryl Lee aradı.

Babası Yankee Stadı'na gidiyormuş.

Gelmek ister miymişim?

"Yankee Stadı'ndan Port Authority'e gidebilir miyim?" diye sordum.

Meryl Lee babasına sordu.

"Bayağı uzakmış ama eğer şimdi evden çıkarsan, seni oraya bırakacak zamanı olacağını söylüyor." Bir an bir şey söylemedi. Sonra, "Sanırım sana borçlu olduğunu düşünüyor," dedi.

Mutfağa girdim. "İki tren bileti için paraya ihtiyacım var," dedim.

"Tren biletine mi?"

"Ayrıca iki öğle yemeği için de lazım."

Annem suratıma baktı.

"Büyük yemekler olacak."

Cüzdanını almak için yukarıya çıktı.

*

Chicago'dan gelen otobüs 10.50'de terminale girdiğinde ben oradaydım.

Port Authority gürültü ve telaşla doluydu. Otobüsler havayı ağırlaştırmıştı. Otobüslerin frenlerinden çıkan gıcırtilar ve haykırışlar, hoparlörden yapılan çağrılar, gazeteci çocukların bağırışları, bir binada bulunmaması gerekenden çok fazla sayıda insanın bir arada olmasından doğan karmaşa yüzünden terminalde genel bir uğultu vardı. Tavan kalksa ve gökten bilet, gazete ve Baby Ruth *ambalajları yağsa, terminalin zemininde böyle karmaşa olmazdı.

Fakat Chicago'dan gelen 10.50 otobüsü durduğunda, her şey *durdu*. Acele eden insanlar, terminalin uğultusu, fren sesleri... hepsi kesildi. Gerçekten. Sanki Leonid Brejnev sonunda atom bombasını atmış, her şeyi yok etmiş gibiydi.

Ablam otobüsten inip bana koşana kadar da sesler geri gelmedi. Birbirimize sarıldık.

"Holling," dedi ablam. "Seni bulamayacağım diye çok korktum."

"Burada bekliyordum," dedim. Her zaman burada bekliyor olacağım."

* Bir çubuk şeker markası

Öğle yemeği için Port Authority'deki bir tezgâhtan ızgara peynir sandviçi, kola ve çikolatalı çörek aldık. Terminalden çıkınca başka bir tezgâhtan *pretzel* aldık ve el ele Central Park'a yürüdük. Çimenlere uzandık ve güneş yüzümüze vururken ablam batıya yolculuğunu anlattı. Sonra kalkıp biraz göletin etrafında dolaştık ve bir kayanın yanında durduk. Etrafımızda yeşilin aklınıza gelebilecek her tonu vardı ve bu yeşillik bazı yerlerde pembe çiçekler açmış ağaçlar tarafından bölünüyordu. Tüm renkler birbiriyle karışıp sudaki küçük dalgalara yansıyor. Daha sonra California'nın dağlarındaymışız gibi patikaları takip ettik. Ardından taş duvarına oturduğumuz ve birisi bize oradan çıkmamızı söyleyene kadar duvardaki oymaları ellerimizle takip ettiğimiz Bethesda Terası'na gittik. Sonra da uzun karaağaçların altından geçerek, etrafa ciddi bir şekilde bakan, herkesin önünde tayt giydiği için utanmış gibi görünen William Shakespeare'in heykelinin önünden geçtik.

Yavaş yürüyorduk. Biraz konuştuk. Ona atom bombası tatbikatlarından, kasabada neler olduğundan ve Danimarka Prensi, Hamlet'in trajedisinden bahsettim. O da bana Minneapolis'ten, sarı böcekten inip geri binmek istemediğinden ve Chit'in onu bırakıp gittiğinden, Western Union'a gidip otobüs bileti için para bulduğu zamandan ve otobüsteyken, iki gündür ilk kez uykuya daldığından bahsetti. Ama çoğunlukla konuşmadık. Central Park'ta bahar vardı ve ablamla birlikte orada olmak bana yetiyordu.

Kasabaya trenle döndük ve istasyondan eve yürüdük. Annemin bize akşam yemeği için yanmış ızgara peynir

sandviçi yapmış olması önemli değildi. Evin artık boş olmaması çok güzeldi.

Babam akşam yemeği sırasında tek bir şey söyledi:

“Kendini buldun mu?”

Ablam, “Ne?” dedi.

“Kendini buldun mu?”

Ben, “Beni buldu,” dedim.

Danimarka Prensi, Hamlet’in trajedisinin sonunda Laertes bıçaklanmış, kraliçe zehirlenmiş ve kral hem bıçaklanmış hem de zehirlenmiş durumda – aynı şey Hamlet’in de başına geliyor. Her şey sona erdiğinde, sahne cesetten geçilmiyor. Meleklerin gelip, Hamlet’i huzura ulaştırmaları için dua ediyor olsa da Hamlet’in huzura ulaşacağına inanmak zor. Belki Hamlet de bunun farkındaydı. Belki o yüzden hep siyah giyiniyordu. Belki bu yüzden hiçbir zaman mutlu değildi. Belki de kendini bulmak için hep yanlış yerlere bakmıştı.

Ya da belki de ona kendini bulmaya ihtiyacı olmadığını söyleyecek kimsesi yoktu. Sadece başkalarının kendisini bulmasına izin vermesi gerekiyordu.

Hamlet’de Shakespeare’in insan olmak hakkında söylemek istediği şey buldu bence.

Bulunmaktan bahsederken şunu da söyleyeyim: Teğmen Baker’ın başına gelen bu oldu!

Gerçekten.

Vietnam ormanlarında geçirdiği üç aydan sonra, Teğmen Baker'ı buldular.

Mayısın son çarşamba günü, Bayan Sidman elinde bir zarfla sınıfa gelip zarfı Bayan Baker'a verdiğinde ben de oradaydım. Bayan Baker zarfı titreyen ellerle aldı. Zarfı yavaş yırttı ve telgrafı çıkarıp okuyamadan orada öylece dikildi.

Bayan Sidman, "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Bayan Baker başını salladı.

"O zaman Holling'i odama götüreyim de yalnız kal."

Bayan Bakar bana baktı. Yalnız kalmak için beni Bayan Sidman'ın odasına göndermeyeceğini biliyordum. Birlikte mum yaktığınız birini yanınızdan göndermezsiniz.

"Götürmene gerek yok," dedi Bayan Baker.

Bayan Sidman zarfı aldı ve açılmış telgrafı Bayan Baker'a uzattı.

Fakat Baker gözlerini kapattı. "Oku," diye fısıldadı.

Bayan Sidman önce bana baktı, sonra telgrafa geri döndü. Ardından ilk cümleyi okudu: "Güzel gözlüm..."

Nefesinizi çok uzun süre tuttuktan sonra nefes almaya başladığınızda çıkardığınız sesi hatırlayın. Aklınıza gelen en mutlu sesleri düşünün: Bahar tatilin ilk şafağında duyduklarınızı, kola şişesinin açıldığını çıkardığı sesi, yarışın sonuna geldiğinizde ve önünüzde kimse olmadığında kalabalığın alkışlarının sesini, serin bir akıntıda taşların üzerinden akan suyun sesini, mayıs sonlarında Central Park'ta yeşil ağaçların dallarını sallandıran

rüzgârın sesini, sevdiğiniz bir insanı taşıyan otobüs terminale girerken çıkardığı sesi düşünün.

Sonra tüm bu sesleri birleştirin.

İçten içe umudunu yitirmiş olan Bayan Baker'ın, o telgrafın ilk cümlesini duyduğunda çıkardığı sesin yanında o sesler bir hiç.

Ardından Bayan Baker ağlamaya başladı. Bayan Sidman telgrafı bırakıp Bayan Baker'a sarıldı. Bana doğru başını salladı ve Bayan Baker'ı su içmek için dışarı götürdü.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama yine d telgrafı alıp kalanını okudum. Şunlar yazıyordu:

GÜZEL GÖZLÜM. ORMANDAN ÇIKTIM. İYİYİM.
ÇİLEKLER OLGUNLAŞTIĞINDA EVDE OLACAĞIM.
SENİ SEVİYORUM. TY.

Shakespeare bile daha güzelini yazamazdı.

HAZİRAN

Bayan Baker kamp yapmaktan nefret ediyordu.

Bunu, ne zaman bahsi açılrsa gözlerini devirmesinden anlayabilirdiniz. Okul yılının bitişini kutlamak için sınıfımız kamp yapmaya gideceği için de son zamanlarda bu konunun bahsi çok açılıyordu. Catskill Dağları'nda iki gece süreyle kamp yapacaktık. Bir şelalenin yanı başında. Ormanın derinliklerinde...

"Çamur üzerinde," dedi Bayan Baker.

"Çok güzel olacak," dedi Danny.

"Sivrisineklerle," dedi Bayan Baker.

"Sivrisinekler mi?" dedi Meryl Lee.

"Kayalar üzerinde yatacağız," dedi Bayan Baker.

"Harika," dedim ben de.

"Üzerimize çiy düşecek," dedi Bayan Baker.

"Ne güzel," dedi Doug Swieteck.

"Cümle şemalandırmaya geri dönelim bence," dedi Bayan Baker.

Kamp yapmanın çamur, sivrisinek, taşların üzerinde uyumak ve çiy anlamına geldiğini düşünmesine rağmen Bayan Baker'ın bizi niye kamp yapmaya götürdüğünü merak edebilirsiniz. Camillo Ortaokulu'nda öğretmenlik yapmaya başladığından beri her sene, Bayan Baker sınıfını kamp yapmaya götürmüş. Teğmen Baker da muhtemelen kamp yapmayı sevdiği onlarla gitmiş. Bayan Baker da onun hatırı için çamura, sivrisineklere, taş üzerinde uyumaya ve çiye katlanmaya razı olmuş. Bu sene kampa gitmek istemesinin sebebi, Teğmen Barker burada olsa, kampa gitmek isteyeceği için olabilir. Belki de o buradayken yaptıklarını yapmaya devam ederse, Teğmen Barker'ın gerçekten çilekler olgunlaştığında buraya dönmüş olacağına inandığı içindir.

Her neyse, Bayan Baker kamp yapmaktan nefret etse de bizi kamp yapmaya götürüyordu.

Ama demedi demeyin, Bayan Baker'ın gülümsemesini kesmesi için kamp yapmaktan çok daha fazla nefret etmesi gerekiyordu – gözlerini devirirken, kollarını kavuştururken ya da Bay Vendleri hâlâ yere dökülen sırası paspaslamadığından yerler yapış yapış olduğundan yaygara koparırken bile gülümsüyordu.

Çünkü Teğmen Baker eve dönüyordu.

Gazeteler bu haberi verdi. Hatta Walter Cronkite bile bundan bahsetti. Walter Cronkite Teğmen Baker'ın helikopterinin nasıl düşürüldüğünden, helikopter yere çarpıp parçalara ayrılmadan önce Teğmen Baker'ın helikopterden nasıl atladığından, helikopterin pervanelerinin

bir parçasının bacağını yaraladığından, yarasını temiz tutup açlığını çantasındaki çikolatalarla gidermeye çalışırken Khesanh yakınlarındaki ormanda nasıl saklandığından, bir nehri takip edebildiği kadar takip ettikten sonra iki oğlunu savaşta kaybetmiş ve artık başkalarının ölmesini istemeyen bir kadın tarafından eve alınmasından, bir Amerikan helikopteri geldiğinde ona sinyal verene kadar üç ay orada yaşadığından ve helikopterdeki askerler tarafından nasıl kurtarıldığından bahsetti.

Walter Cronkite bunun mucizevî bir kurtarma olduğunu söyledi.

Sanırım bu, Prospero'nun kralın önündeki perdeyi açması ve orada kralın öldü sandığı oğlu Prens Ferdinand'ın tatildeymiş gibi Miranda'yla satranç oynadığı sahne gibiydi. Ya da artık kendini aramaktan vazgeçmiş olan ablanızdan gece yarısı aldığınız telefon gibiydi. Artık sadece sizi bulmak istiyordu.

İşte bu yüzden Bayan Baker gülümsüyordu çünkü kimse mucizeler karşısında gülümsemeden edemez.

Kamp gezisi haziranın ikinci haftasının perşembe ve cuma günleri olacaktı. Bayan Baker bundan öncesinin çalışarak geçeceğini söyledi. Daha önce çalışmadığımız gibi çalışacakmışız. Yorgunluktan ayakta duramayacağımız kadar çalışacakmışız. Merhamet için yalvarana kadar çalışacakmışız.

Bayan Baker bunları gülerek söylediği için endişelenmek pek mümkün değildi. Fakat bizi gerçekten daha önce çalışmadığımız gibi çalıştırdı. Cümle şemalandırma,

John Steinbeck'in yazdığı kısa hikâyeler, imlâ, Latin gramerine uygun zarf ve sıfatların kullanımı, kurallı çekimli fiillerin kullanımının azalması, John Steinbeck'ten birkaç öykü daha – adam bir sürü öykü yazmış –, 1900 yılından önce yazılmış üç şiir hakkında bir rapor çünkü Bayan Baker o yıllardan sonra önemli hiçbir şiir yazılmamış olduğunu düşünüyordu.

Bunların hepsini iki hafta içinde yaptık. Bay Petrelli'nin "Batı ve Siz" raporundan bahsetmiyorum bile. Ya da Bay Samowitz'in son matematik sınavından...

Ayrıca tüm bunların hepsine bedel olan Kuru Gürültü'yü de saymadım. Kuru Gürültü kendini komedi olarak tanıtıyordu ama benden söylemesi, komedi değildi.

"Tabii ki her zaman komik değil," dedi Bayan Baker. "Bir komedinin niye komik olması gereksin ki?"

"Bayan Baker, eğer bu bir komediyse, o zaman komik olması gerekir. Komedilerin olayı bu."

"Hayır, Holling," dedi Bayan Baker. "Komedilerin komik olmaktan daha büyük amaçları vardır."

Tekrar gülümsedi.

Daha büyük ne amacı vardı bilmiyorum ama Kuru Gürültü komik değildi. Belki orada burada bir iki komik replik oluyordu ama onun dışında hiç komik değildi. Hele ahmak karakterleri: Claudio ve Hero – Shakespeare isim bulma konusunda pek iyi değildi anlaşılan. Claudio ve Hero'nun, Romeo ve Juliet'in seviyesine gelebilmek için kırk fırın ekmek yemeleri gerekir. Önce

birbirlerine âşıklar, sonra değiller, Hero'nun ölüyormuş gibi yapması gerekiyor (Bu size de tanıdık geliyor mu? Shakespeare'in yeni hikâyelere ihtiyacı yok mu sizce de?), Claudio Hero'nun mezarında yas tutuyor ama sonra Hero tekrar hayata dönüyor ve yine birbirlerine âşık oluyorlar. Gerçekten.

Bunları aklınız alıyor mu?

Çünkü hayatın böyle olmadığını bilmek için Shakespeare olmanıza gerek yok. Gerçek dünyada insanlar birden değil, yavaş yavaş birbirlerini sevmeyi bırakırlar. Önce birbirlerine bakmayı keserler. Sonra akşam yemeklerine fasulye pişirmeyi bırakırlar. Walter Cronkite bittiğinde, biri Ford Mustang'ıyla gezmeye gider, öbürü üst kattaki yatak odasına. Ve evde çok fazla sessizlik olur. Gece geç saatlerde hüznün sesi karanlık koridorları ve yatak odalarını doldurur.

Gerçek dünyada böyle olur.

Hep güldüren şeyler yaşanmaz. Gerçek dünya bazen Hamlet gibidir. Biraz korkuyorsunuzdur. Emin değilsinizdir. Biraz öfkelisinizdir. Düzeltmeyeceğiniz bir şeyi düzeltebilmek istersiniz. Belki o şey kendi kendine düzeler diye umarsınız ama böyle bir şeyi ummanın da salaklık olduğunu düşünürsünüz.

Bazen gerçek dünya, Demokratik partinin başkan adayı olacağına kesin gözle bakılan ve aday olsa savaşı durduracak olan fakat yakın mesafeden vurulan Bobby Kennedy gibidir.

Ablam bu haberi duyduğunda, kendini odasına kilitledi. Beatles'ın *Eleanor Rigby* şarkısını koydu ve kısık sesle arka arkaya dinledi. Şarkının sesini kapının ardından zar zor duyuyordum.

Kapıyı elli kere falan çaldım. "Heather?"

Cevap yok. Şarkı tekrar başladı.

Kapıyı tekrar çaldım ama ablam şarkının sesini açtı ve Beatles yalnız insanlar ve onların nereden geldiklerine dair şarkısını söyledi. Sanki bilmiyormuşuz gibi.

Müzik kesilip de ablam kapısını açana kadar kapıyı çalmaya devam ettim. Ablam bana bir an kafamı koparacakmış gibi baktı. Ama hiçbir şey yapmadı. Arkasından Beatles Rahip McKenzie'den bahseden bir şarkıya başladı.

Heather'ın elini tutup, birlikte evden çıktık.

Saint Adelbert Kilisesi'ne gittik. İki adet mum yakmak için uzun bir sırada bekledik. İkimiz de ağlıyor olsak da – herkes ağlıyordu – birbirimizin elini hiç bırakmadık ve aynı duayı ettik.

Fakat hayat hep mucizelerden oluşmuyor işte – sanki bunu da bilmiyorduk.

Bobby Kennedy sonraki sabah öldü.

Heather'la ikimiz bu haberi birlikte, transistör radyoda duyduk. Heather ağladı, bense içim yanarken onu tuttum; birbirimize destek olmak dışında ne yapabileceğimi bilmiyordum. Eğer Teğmen Baker'ın eve dönüyor olduğunu ve bazı mucizelerin gerçekleştiğini bilmiyor olsaydım, o an, Julius Caesar'ın Brutus'tan umudunu

kesip kendini ölüme bıraktığı gibi ben de Presbiteryenlikten umudumu keserdim.

Sonraki perşembe, erken saatte Bayan Baker'ın sınıfını Catskill Dağları'na götürmek üzere bir otobüs geldi. Sınıflarına giden diğer yedinci sınıflara laf attık. Sonra da otobüse koşup yer kaptık. Ardından inip sosisli sandviçleri, çörekleri, biberleri, su şişelerini, meyve suyu tozlarını, reçelleri, ekmekleri, battaniyeleri ve ne olur ne olmaz diye aldığımız yedek battaniyeleri otobüse yerleştirdik. Sonra dönüp yerimizi çalan olmuş mu diye koltuklarımızı kontrol ettik ve tekrar otobüsten inip son kez tuvalete koştuk. Çünkü gideceğimiz yerdeki tuvalet çimenden, topraktan oluşacaktı. Bizi otobüse bindirmek için Bayan Baker, Bay Vendleri ve Bayan Sidman'ın ki kendisi Bayan Baker'a destek vermek için geliyordu, birlikte çalışması gerekti. Sonra da otobüs çalıştı ve Lee Caddesi'ne girdik.

Otobüs Long Island otobanında ilerlerken biz de şarkı söyledik. Yaşlı Bayan O'Leary gaz lambasını kulübesine götürdü. Ardından denizin dibinde bir delik açıldı. Ardından ayak baş parmağını çarpan kurbağa suya düştü. Throgs Neck Köprüsü'ne geldiğimizde, Doug Swietek Bayan Baker gelene kadar *Duvarda Bin Bira Şişesi*'ni söyledi ama Bayan Baker'ın bir şey demesine gerek yoktu. Kollarını kavuşturmuştu sadece.

Pek uğursuz bir başlangıç.

Bir saat yol aldıktan sonra ana yoldan ayrıldık. Bir saat daha yol aldık ve iki şeritli bir yola girdik, oradan

çakıl döşeli bir yola, oradan da toprak bir yola. En sonunda otobüsten indik ve Bayan Sidman bizi hizada tutmaya çalışırken Bayan Baker her birimize taşımamız için bir çanta verdi.

Bayan Baker'ın Danny'e verdiği çantada acı biber konserveleri vardı. Danny çantayı sırtına taktığında gülmeyi kesmesi uzun sürmedi.

Bayan Baker'ın bana verdiği çantadaysa dört büyük acı biber konservesi ve tüm mutfak gereçleri vardı. "Eğer bu çantaya bir şey olursa," dedi çantayı takmama yardım ederken, "yemekleri ellerimizle yemek zorunda kalırız."

"Ne olabilir ki?" dedim.

"Bunu muhtemelen düğün tarihi belirlendikten sonra Hero'nun babası da düşünmüştür," dedi.

Bu, eğer yakın zamanda Kuru Gürültü'yü okumadıysanız, Bayan Baker'ın bir sürü şey olabilir deme şekliydi.

Küçük gruplar halinde, takılıp düşebileceğimiz bir sürü kökün olduğu patikadan yukarı doğru Bayan Baker'ı takip ettik. Çok geçmeden grubun arası açılmaya başladı. Uzun ve dağınık sıra zaman geçtikçe daha da uzadı ve sonunda dağıldı.

Yine de insanı sevindiren harika bir haziran günüydü bu. Tepelerdeki ağaçların yaprakları henüz birkaç haftalıkken sahip oldukları o yeşil renge bürünmüşlerdi ve haziran güneşiyle birlikte çok iyi giden yeşil bir koku salıyorlardı. Üstümüzde birkaç büyük bulut süzülüyordu. Akça ağaçlar seyredildiğinde gökyüzünde,

ağaçların altında bize ulaşamayacak kadar yüksekteki rüzgârların taşıdığı bulutları görebiliyorduk. Öndeki grubun Napolyon'un elli bin askerlik ordusunun dağa tırmanması hakkında söylediği şarkı dışında duyduğumuz tek ses en tepedeki dalların birbirlerine sürttüklerinde çıkardıkları seslerdi. O öndeki grup muhtemelen acı biber konservesi taşıyordu.

Ben sıranın en sonundaydım. Demedi demeyin, bir süre sonra bu canımı sıkmaya başladı. Tamam, yalnız değiştim. Önümde çantalara iyi bağlanmayıp düşmüş kazakları ve mataraları toplayıp, elleri dolduğunda Danny ve Meryl Lee'ye veren Bayan Sidman vardı. Fakat bir çantaya tüm sınıf için mutfak eşyası ve dört büyük acı biber konservesi koyduğunuzda yükünüz bayağı ağır oluyor ve bu da sizi yavaşlatıyor haliyle. Benim çantam eskiydi ve *eski* kokuyordu. İki de bir de çantayı sırtıma yeniden oturtmam gerekiyordu çünkü kayışları bir türlü tutmuyordu ve ne zaman bunu yapsam, bir çatal ya da bıçak omurgama batıyordu. Ve bunu yokuş yukarı tırmanırken yapmak zorundaysanız ve çantanızın kayışları omuzlarınızı kesmeye başladıysa, Doug Swieteck'se bir çanta dolusu reçel taşıyorsa, pek mutlu bir ruh haline girmiyorsunuz – okula gitmek zorunda kalmadığınız bir günde bile.

Patika yaşlı huş ağaçlarının arasında yükseliyordu. Sonra da daha çok güneş alan kısımlara çıktık. Açığa çıkmış büyük kayanın üzerinden geçtik. Hava bayağı ısındığından bulutlar güneşi saklayıp havayı biraz serinlettiği için memnundum. Daha sonra çamların arasına

girdik. Burada çıkan rüzgâr sırtımızı serinletti. Artık çantam bile eskisi kadar ağır gelmiyordu ve çantayı düzelttiğimde, çatal ve bıçaklar sırtıma batmayı bırakmıştı.

Kamp yerine vardığımızda, öğle vakti geçmişti. Hakını yemeyeyim, Bayan Baker gerçekten güzel bir kamp yeri seçmişti. Gerçi büyük ihtimalle burayı yıllar önce Teğmen Baker seçmiştir. Uzun çam ağaçlarının çevrelediği, akıntıya komşu, yumurta şeklindeki bir açıklık... Bir yanımızda derin, küçük bir havuzdaki yosun tutmuş kayaların üzerine suyunu salan bir şelale vardı. Öbür tarafta da kampımız... Yer çamur değildi ve etrafta ne sivrisinek vardı ne de çok fazla taş. Bunu Bayan Baker'a söyledim.

"Sadece bekle," dedi.

Bayan Baker tüm kamp alanını organize etti. Doug Swieteck'in eline bir kürek verdi ve ona kamp ateş için bir çukur kazdırdı. Ben de nehir yatağından getirdiğim taşlarla o çukuru çevreledim. Mai Thi ve Danny bir Kızılderili ateş yaktı ve Bayan Baker ateşin yanına acı biberler için iki tencere koydu. Bayan Sidman geri kalan herkesi odun toplamaya götürdü ve toplanan odunları büyükten küçüğe sıraladı. Sonra Bayan Baker yatma yerlerini işaretledi. Kızlar ateşin bir yanında, erkekler öteki yanında. Ve herkes uyku tulumlarını serecekleri yeri seçerken Bayan Sidman'la birlikte erkekler ve kızların arasındaki boş yere çadırlarını kurdular.

Çadır kurulduktan sonra, Bayan Baker Danny ve beni çağırdı. "Konserveleri getirin," dedi ve çantalarımızı

getirip önüne koyduk. Meryl Lee bir tavanın içine sosisleri koydu ve tavayı ateşin üzerindeki ızgaranın üzerine yerleştirdi. O an kızarmaya başladılar.

Bayan Baker'ın hakkını gerçekten vermek lazım. Kamp yapmaktan nefret eden birine göre, ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ormanın içine tuvalet için çukur kazdırdı ve birbirinden uzağa giden iki patikayı gösteren, BEYLER ile BAYANLAR yazılı işaretler dikti. Sosisler kızarıırken, ben de BEYLER yazısının işaret ettiği patikayı takip ederek dik bir tepeciğe, oradan kurumuş bir nehir yatağına, oradan başka bir tepeceğe ve en sonunda da Camillo Ortaokulu kadar büyük bir kayanın arkasına vardım. Gayet huzur verici ve rahat bir yerdi. Doug Swietek küreğiyle yeşil sarmaşıkların ortasına bir çukur kazmış ve çukurun yanındaki ağacın kurumuş dallarına üç rulo tuvalet kâğıdı asmıştı. Ağaca tırmanan sarmaşıklar onları neredeyse saklıyordu. Çukurun yanındaki toprak yığnında da gerekildiğinde kullanılsın diye bir kürek bırakmıştı.

Bir süre sarmaşıklar arasında oturup yeşilliği izleyebileceğiniz bir yerdi.

Ama sonra Bayan Sidman bağırdı: "Holling Hood-hood!"

Ne olduğunu çoktan anladınız, değil mi?

Bayan Baker'ın bana eskimiş bir çanta vermiş olması benim suçum değildi. Dikişlerinin açılmış olması da benim suçum değildi. Ve dik bir yokuşu çıkarken, iki de

bir çantayı düzeltmek zorunda kalıyorsanız, bir şeylerin düştüğünü anlayamıyorsunuz.

“Çantanın hafiflediğini fark etmedin mi?” dedi Bayan Sidman.

“Zamanla ağırlaşmadığını fark ettim aslında,” dedim.

Bir kaşığı kaldırdı. “Tüm mutfak gerecimiz bu kaşık,” dedi.

“En azından konserve­leri karıştırabiliriz,” dedim.

“Konserve açacağı da senin çantadaydı,” dedi Bayan Sidman.

Bayan Baker dört konserve kutusunu aldı ve ikisini bana uzattı. “Gel benimle, Holling.” Nehir yatağına indik. “Bir ucu sivri olan büyük taş bak,” dedi.

Acı biber konserve­lerini böyle açtık işte. Taşlara vura vura... Sanırım Batı’ya Yayılma sırasında da konserve­leri böyle açıyorlardı. İlk başta konserve­ler sadece yamuldu ve içlerine doğru göçmeye başladı ama birkaç darbeden sonra yarıldılar ve acı biberlerin bir kısmı etrafa saçıldı. Bayan Baker’la konserve­leri açma işini bitirdiğimizde, sanki birisi üzerimize açık bir konserve fırlatmış gibiydik.

Fakat Bayan Baker’ın kahkahalarını duyduğunuzda, herhangi bir sorun olduğunu düşünmezsiniz.

Ya da kamp yapmaktan nefret ettiğini...

Geri döndüğümüzde, Bayan Sidman hâlâ homurdanıyordu; yarık konserve­lerden acı biberlerin hepsini çıkarmaya çalışırken keskin uçlarına denk gelen üç parmağını

kesmesi de duruma pek yardımcı olmadı. Her parmağını kestiğinde, bana ters ters bakıyordu ve o anlar hiç de öğrencilerinden birine yol göstermekle ilgili şeyler düşündüğünü sanmıyorum.

Uzun bir yolculuktan sonraki her yemek lezzetli gelir. Hele o gün okuldan yırttıysanız. İki sosisli sandviç alıp her birini bir elinizde tutun, arasına acı biber koyun ve yemeye başlayın. Bunu yaparken eğilerseniz, acı biberin büyük kısmı üzerinize dökülmeyecektir – Bayan Sidman bunu anlayamadı işte.

O gün en sevdiği kazağını giymiş olması da benim suçum değildi. Acı biber izleri mangoyla da iyi gitmiyor. Zaten kamp yapmaya gidiyorsanız, mango renginde giyinmemeniz gerekir.

Sanırım bu yüzden tencere ve tavaları nehre taşıyıp yıkamak için seçilen ben oldum.

Meryl Lee yardım etti. Etmesine gerek yoktu ama etti. Yani o kadar da kötü değildi. Birlikte tencereleri fırçalarken, birbirimize azar azar su sıçrattık. En sonunda yeter deyip birbirimizi tamamen ıslattık. Suyu atlamış gibi görünüyorduk. Bu arada üzerime damlayan acılı biber de yıkandı. Bayan Sidman'ın mango rengindeki kazağı için aynı şeyi söyleyemem ama.

Bulaşığı bitirdiğimizde, nehrin üzerinden gelen bir esinti vardı ve hiç de sıcak değildi. Tencereleri yiyeceklerin yanına bıraktık ve ateşin yanına gittik. Ateşi canlandırmak için ateşe birkaç odun atmama Bayan Sidman bir şey demedi. Yine de bayağı ıslaktık ve bir ateşin

yanında ısınmanın kötü yanı, bir yanınız kavrulurken öbür yanınızın donuyor olması. O yüzden dönüp durmanız gerekiyor.

O öğleden sonra yüzmeye gidecektik fakat Meryl Lee'yle beni ateşin yanına kovalayan esinti, birkaç bulut güneşle bizim aramıza girdiğinde daha da güçlendi. O yüzden Bayrak Kapmaca oynadık. Danny bizim bayrağı bir karaağacın üzerine saklayıp hile yaptığı için biz kazandık. Oyundan sonra, şelalenin yanından geçip bir geyiğin bıraktığı izleri takip ederek şelalenin üst kısmına çıktık ve onun biraz ötesindeki terk edilmiş taş bir evi inceledik. Normalde böyle evlerin bodrumlarında çingiraklı yılanlar olur ama bunda yoktu.

Kampa geri döndüğümüzde hava bayağı soğumuştur, o yüzden Bayan Sidman bizi daha fazla odun toplamaya gönderdi. Biz odun toplarken, Bayan Baker da bize sıcak çikolata hazırladı. Benden söylemesi, sıcak çikolata kamp ateşinin yanında, diğer her yerden daha lezzetli oluyor. Bayan Sidman hamburger köftelerini çıkarmaya ve bana ters ters bakmaya başladı. Çünkü tek bir kaşıkla onları kızartıp kızartamayacağından emin değildi.

Herkes kızartamayacağını biliyordu, o yüzden Bayan Baker bile Bayan Sidman sağlıklı yedi parmağından dördünü yaktığında, her şey için beni suçlamanın doğru olmadığını farkındaydı.

Bayan Sidman bu konuyu bayağı büyüüttü.

Akşam yemeğinden sonra Meryl Lee'yle ben yine buluşmaları yıkadık.

Gecenin geldiğini anlamak zordu. Ateşimiz çok büyüktü. Danny'nin bayrağı sakladığı yer kadar yüksek. Ve çamsakızının neden olduğu ufak patlamalar yıldızlara benzeyen kıvılcımları havaya yolluyordu. Bulutlar o kadar yoğunlaşmıştı ki günbatımını göremiyorduk ve esinti de sürekli hâle gelmişti. Hiçbir sivrisineğin uçmaya cesaret edemeyeceği kadar hem de...

"Sadece bekle," dedi Bayan Baker.

O geceki söylediğimiz onca şarkı sırasında, tek bir sivrisinek bile yanımıza yanaşmadı. Bu da Bayan Baker'ın her zaman haklı olmadığını gösteriyor.

Şarkılar bittikten sonra, Bayan Sidman bize hayalet hikâyesi anlatmaya çalıştı ama müdirelerin hayalet hikâyesi anlatması pek mümkün olmuyor. Gününüzü müdire odasında geçirip sonra da birisini başsız bir hayalet hakkında bir hikâyeyle korkutmayı düşünemezsiniz. En ufak şansınız yok. Sesini alçaltıp titretmeyi denedi fakat sesi Saint Andrew Kilisesi'nde yaşlı Rahip McClellan'ın ilahi söylediği zamanki sesine benzedi. Hikâyenin sonuna geldiğinde ve hikâyeyi bağırarak bitirdiğinde ki hepimizin korkuyla çılgık attırması gerekiyordu bu kısmın, pek tepki vermedik. Bayan Sidman yerine oturdu ve hepimize bizi sınıfta bırakacakmış gibi baktı. Bunu anlatan özel bir müdire bakışı var ve Bayan Sidman'ın daha iki aylık tecrübesi olmasına rağmen o bakışı kusursuz bir şekilde yapabiliyordu.

O yüzden Bayan Sidman ayağa kalkıp "ormanda dikkat etmeniz gereken şeyler" konuşmasını yaptığında, ona

da pek dikkat etmedik. Ne de olsa kampa giderken yanınıza öğretmenlerinizi ve müdirenizi aldığınızda hep aynı şey oluyor: Size, sivrisinek ısırıkları, arı sokması, bir kayaya takılıp dizlerinizi yaralarsanız ne yapmanız gerektiği gibi felaketlerden bahsediyorlar. Sanki bu bir sorunmuş gibi ateşin ışığını kaybedecek kadar kamp-tan uzaklaşmamanız gerektiğini söylüyorlar. Tuvaletlerin ne tarafta olduğunu ve tuvalet kâğıdı az olduğu için çok fazla kullanmamanız gerektiği ve o kürekle ne yapmanız gerektiği gibi şeyleri hatırlatıyorlar.

Bayan Sidman yılanlardan bahsetmeye başlayınca, işte o zaman onu dinlemeye başladık.

“Etrafta zehirli yılanlar var,” dedi. “Eğer sizi ısırırlarsa, bileğiniz ve bacağına karpuz gibi şişecektir. Eğer ısırılırsanız, hemen bunu yutmalısınız” Elinde ufak bir cam şişe vardı. “Böylece en azından hastaneye yetiştirebilirsiniz. Ama ısırıldıktan sonra otuz saniye içinde içmelisiniz, yoksa bir işe yaramaz. Otuz saniye içinde içtiğinizde bile bir garantisi yok. Bu ilacın yanında, diş izlerinin ortasını kesip...” Long John Silver’ın gurur duyacağı bir bıçağı havaya kaldırdı. “... zehrin bir kısmı kanla birlikte akar diye ummak gerekecek.”

Boğazımın tıkanmaya başladığını hissettim. Meryl Lee elimi tuttu.

Doug Swieteck inledi.

Danny, “Hayalet hikâyesi yerine bunu kullanması lazım,” dedi.

“O yüzden uyku tulumlarınızın içine girmeden önce, onları kontrol edin,” dedi Bayan Sidman. “Ne olur ne olmaz diye ters yüz etmeniz iyi olabilir. Ayrıca alçak dalların altında yatmamaya dikkat edin. Yılanlar ağaçlara tırmanabilir ve bazen dalların üzerindeyken düşüyorlar. Siz uyurken suratınıza bir yılanın düşmesini istemezsiniz.”

Bayan Sidman konuşmasını bitirdiğinde, kimsenin çıtı çıkmıyordu. Kimse kılını kıpırdatmıyordu. Doug Swietek bayılmak üzereydi.

“Bütün gece uyanık kalacağım,” dedi Danny.

“Ateşi canlı tutabiliriz,” dedi Mai Thi.

“Ben yardım ederim,” dedim.

Meryl Lee elimi sertçe sıktı.

İşte bu yüzden herkes uyku tulumlarını ters yüz edip salladıktan , içlerine girip fermuarı kafalarının üzerinden çektikten sonra, vakit gece yarısını geçeli çok olmasına rağmen, Danny, Mai Thi, Meryl Lee, ben ve Bayan Baker – sanırım yılanlar onu da korkutmuştu – alevler yok olup altın sarısı korlar mücevherler gibi parlarken kamp ateşinin etrafında oturuyorduk. Battaniyelerimiz sırtımızda, birbirimize sokulmuş hâldeydik.

Kimse konuşmadı. Yan yana, mücevherlerin parlayarak elmaslara, ardından safirlere, en sonunda da yakutlara dönmesini izledik. Bazen Bayan Baker ayağa kalkarak ateşe bir odun daha atıyor ve kıvılcımlar gecenin karanlığında yükseliyordu. Biz de kıvılcımların yavaşça

kayboluşlarını izliyorduk. Esinti üstümüzdeki dalları birbirlerine değdiriyordu. Uzaktan şelalenin sesi geliyordu.

Anlayacağınız her ne kadar aynı evrende olsa da, Kursesuz Ev'den olabildiğince değişik bir ortamdı burası.

Yağmur yağmaya başlamasaydı, muhtemelen bütün gece öyle dururduk.

Aslında "başladı" demek tam doğru değil. Normal yağmurlar gibi yağmaya başlamadı. Normalde önce birkaç damlayı hissedersin, ardından daha fazlasının gelmekte olduğunu görürsün ve bir iki dakika içinde yağmur boşanacağı için korunacak bir yere gitmen gerektiğini anlarsın. Buradaysa, bir an havaya yükselen kıvılcımlar vardı, sonraki an yağmur boşanıyordu. Nuh'un Gemisi'nin hazır olduğu anda da böyle yağmış olmalı.

Yün battaniyelerimizi başımızın üzerine geçirsek de çok geç kalmıştık. Yağmurla birlikte gelen soğuk rüzgârdan korunmak için battaniyelerimize daha sıkı sarıldık. Danny'le ben ateş sönmesin diye daha fazla odun atmaya gayret gösterirken, Bayan Baker'ın sınıfındaki her öğrenci çoktan ıslanmış olan uyku tulumları daha fazla ıslanmasın diye çabalamakla ve birbirlerine yılanlar yağmurda çıkar mı diye sormakla meşguldüler.

Gecenin geri kalanı böyle geçti. Ateşe daha fazla odun atarken uyku tulumlarının çektiği suyu sıktık. Bayan Baker dışında. O, Bayan Sidman'ın çadırına girdi.

Şafak söktüğünde –benden söylemesi, buna çoktan hazırдық – kamp alanı tamamen ıslanmıştı. Her santimi.

Her yerde su birikintileri vardı. Ne zaman yürüseک ayağımızın altından su sesi geliyordu. Ama yer yer emin olamıyorduk çünkü bazen su sesi spor ayakkabılarımızın içinden de geliyordu.

Bayan Baker çadırdan çıktı ve yarı açık gözlerle bize baktı. "Her yer çamur oldu, değil mi?"

Öğretmenler kampa geldiklerinde niye onların çadırları oluyor?

Bayan Sidman, başından bileklerine uzanan koyu yeşil bir yağmurlukla çadırdan çıktı. Berbat durumdaki kamp alanına baktı. Hepimiz dizlerimize kadar çamur olmuştuk ve çoğumuz uyku tulumlarımızı çam ağacının dallarına asmıştık; uçlarından su damlıyordu.

"Mültecilere dönmüşsünüz," dedi.

Bayan Baker, "Sanırım kahvaltıya geçebiliriz," dedi.

Bayan Sidman başıyla onayladı. Bize, "Dün gece bayağı odun kullanmışsınız," dedi.

Bayan Baker, "Ben yumurtaları çıkartayım," dedi.

O sabah çam ağacı kabuğuyla baharatlandırılmış yağda yumurta yedik. İçtiğimiz turuncu meyve suyu kirliydi çünkü dün geceki yağmur nehri karıştırmıştı. Ekmekler ıslanmıştı. Biraz daha yenilebilir olsunlar diye dilimlerin üzerine bal damlatıp dilimleri sardık.

Bayan Sidman isteyen olursa diye, çünkü acılı biberi ısıttı. Sadece Doug Swietek istedi ve sonradan anlaşılacağı üzere bu bir hataydı.

Yağmur yağmaya devam etseydi, Bayan Sidman'ın yağmurluğunun altına girer yürüyerek eve dönerdik. Fakat Meryl Lee ve ben bulaşıkları nehre taşıdığımızda – ellerimizde bulaşıklar direkt nehre yürüdük çünkü zaten sıırıslıklandı – bulutlar dağılmaya ve aralarından gün ışığı sızmaya başladı. Soğuk rüzgâr yavaş yavaş durana kadar her yeni gün ışığı rüzgâra ayrı bir darbe vurdu. Tüm gökyüzü sarıya büründü ve ıslak battaniyeleri hemen sırtımızdan attık çünkü ıslak yün battaniyelerden daha kötü kokan bir şey yoktur herhalde. Ve su sıçrata sıçrata günün geri kalanı için daha fazla odun topladık. Sonra hava ısındı. Birisi "Yüzmeye gidelim," dedi ve hepimiz tuvaletlerimizin olduğu yere koştuk ve şortlarımızı giyip nehre döndük. Danny şelalenin üzerinden kendini salıp dalıncaya kadar, tereddüt ede ede suya giriyorduk. Çünkü su hâlâ soğuktu. Suyun yüzeyine çıktığındaysa, kahkahalar atarken burnundaki suları fışkırtıyordu.

"Su çok güzel!" diye bağırdı Danny. Sonra hepimiz şelalenin üzerine çıkıp burunlarımıza kadar suya girdik.

Meryl Lee bile girdi.

Hatta Meryl Lee'nin elini tutarak Mai Thi bile girdi.

Bayan Baker ve Bayan Sidman bizi gözetlerken sabahın büyük kısmını burada geçirdik.

Bayan Baker'ın da denemek istediğinin farkındaydım. Güneş yükseldiği için şelalenin üzerindeki kayalarda hava gittikçe ısınıyor olmalıydı. Etrafımızdaki her şeyden buhar çıkıyor ve her şey parıldıyordu. Eğrelti

otları, çam ağaçları, yapraklar, yosun – her şey. Hatta öğretmenler bile!

Her dakika öğretmen gibi davranmak zorundayken, suya atlayıp gülerек burnunuzdan su fişkırtmak zor olmalı.

Öğle yemeği olarak hiçbir mutfak gereci gerektirmeyen tavuk salatalı sandviçi ve salatalık yiyerek suya geri döndük. Danny'nin dalışlarına yetişmeye çalışıyorduk ama beceremiyorduk. Bir tam bir de yarım takla atarak başı üzeri suya girip, beyaz köpükler içinde kayboluyordu. Bir keresinde iki tam takla bile attı. O iki taklanın ardından neredeyse nefes alamayacak derecede kahkaha atıyor ve burnundan su fişkırtıyordu.

Öğleden sonrayı da böyle geçirdik. Tek bir cümle bile şemalandırmadık. Sıcak saatlerde şaleleden atlayıp yüzdük. En sonunda kampa geri döndük ve Bayan Baker bize işlerimizi söyledi.

Şimdi şunları unutmayın, bir buçuk gündür kamp-taydık ve Doug Swietek bir kere bile BEYLER tabelasının işaret ettiği patikayı takip etmemişti. Kendi kazmış olsa bile, ormanın ortasındaki bir deliğe yapmayacağını söyledi.

Yine de hem önceki gece hem de sabah kahvaltısında acı biber yediyseniz, sonsuza kadar tutamazsınız. Doug Swietek bile bunun farkındaydı. Bu yüzden en sonunda pes etti. Başka bir şansı yoktu.

Uzun bir süre geri dönmedi. Kimse bir şey söylemedi ama herkes o yolu izliyordu.

Gülerek geri geldiğinde kimse şaşırmadı – nedenini anlayabilirsiniz.

Muhtemelen onu bulan ve şu an peşinden gelen şeyin ne olduğunun farkında değildi.

Biz bile ne olduğunu anlayamadık.

Mai Thi, "Dumana benziyor," dedi.

Danny, "Ama onun peşinden geliyor," dedi.

Bayan Baker iç geçirdi. "Duman değil," dedi.

"Sivrisinekler," dedim.

Bayan Baker gözlerini devirdi.

Hepimiz kaçmaya başladık. İlk sivrisinek üzerine konana kadar, Doug Swietek niye kaçtığımızı anlayamayan gözlerle bize baktı. Koluna baktığında kolunun üzerinin sivrisinek kaplı olduğunu gördü. Daha sonra gözlerini de kapladılar. Sonra koşmaya başladı ve dünya adil olmadığı için bir sürü ağaca çarptı.

Sivrisinekler peşimizden geldiler. Vızıldamaları ku-lağımıza geliyordu.

Suya koştuk ve onlara su fışkırttık.

Üzerimizde uçup bize gülmeye başladılar sanki.

Ormanın içine kaçıp çam dallarıyla korunmaya çalıştık.

Biraz daha güldüler!

Bayan Baker dumanı sevmediklerini söylediği için ateşe doğru koştuk.

Duman bir işe yaramıyordu. Duman için sivrisineklerden saklanmak, sıralarımızın altına çömelip atom bombasından kurtulmaya çalışmak gibi.

Bayan Baker, "Hareket halinde kalın ve birbirinizden ayrılmayın," dedi. Eğer okyanusta mahzur kaldıysanız ve köpekbalıkları etrafınızı sardıysa, yine bu stratejiyi kullanırdınız. Eğer biri gruptan ayrılırsa, ona saldıracaklar demektir. O yüzden sırayla grubun ortasına geçtik. Bana bulaşıkları yıkarken yardım ettiği için yerimi Meryl Lee'ye verdim. Bir damla kan kârda olduğunu söyledi. Bunu söylerken suratındaki gülümseme o kadar hoştu ki.

Bayan Bigio akşam vaktinde yürüyerek geldiğinde, bizi bu hâlde buldu işte. Küçük gruplar hâlinde toplanmış, umutsuzca sivrisinek sürüsünü uzakta tutmaya çalışıyorduk. Ateşin üzerinde pişen hiçbir şey yoktu. Bayan Sidman çadırındaydı. Fermuarı da çekiliydi.

Bayan Bigio sırt çantasını indirip çantasından bir kutu böcek kovucu çıkardı ve teker teker üzerimize sıktı. Ateşe daha fazla odun attı ve grubun yarısını daha fazla odun toplamaya gönderdi. "Diğerleriniz, nehirden bana üç tane büyük, düz taş getirin. Ayrıca onları temizlenene kadar ovun. Ayrıca iki tencere su da getirin. Bu tencereleri kim yıkadı böyle?"

Taşları ve suyu getirdiğimizde, çantasından sarımsak, havuç, patates, turp, biraz et ve domates çıkardı.

Mai Thi bu malzemelere baktı. “Thit bo kho?” diye sordu.

Bayan Bigio, “Hazır olduğunda öyle olacak,” dedi. “Köri ve zencefil çantanın ön cebinde. Limon otu bula-
madım, o yüzden onsuz idare edeceğiz.”

Mai Thi ve Bayan Bigio yemeği limon otu olmadan yaptılar. Kısa süre sonra su kaynamaya başladı. Pata-
tesleri ve turpları bir tencereye, eti öbürüne doğradı-
lar. Sonra da ikisini aynı tencerede birleştirip, Bayan
Bigio’nun getirdiği her şeyi eklediler. Limon otu eksik
olsa da, açık ateşin üzerinde pişirilmiş her yemek gibi
harika kokuyordu.

Gökyüzünde ilk yıldız görünür olduğu vakit, Bayan
Bigio ve Mai Thi Bayan Bigio’nun getirdiği kâselere yah-
niyi doldurup bize kaşık verdiler. Kaşıkları da Bayan Bi-
gio yoldan toplamıştı. Ardından Bayan Sidman’a, “Ge-
reçleriniz konusunda hiçbir zaman aşırı dikkatli olmuş
sayılmazsınız,” dedi. Sıcak thit bo kho yemekte olan
Bayan Sidman, bu sefer beni suçlamayacak kadar mut-
luydu. Yine de yemek bittiğinde bulaşıkları ben yıkadım.

Meryl Lee’yle birlikte.

İkimiz de şikâyet etmiyorduk.

Bayan Bigio ve Mai Thi, Bayan Bigio’nun Mai Thi’den
başkasının dokunmasına izin vermediği doğrama bıçak-
larını yıkamak için nehre indiklerinde biz hâlâ orday-
dık. Bayan Bigio, Mai Thi’ye normalde kampa daha er-
ken geleceğini fakat sabahleyin, Mai Thi’yi Vietnam’dan

buraya getiren Katolik Yardım Kuruluş'uyla buluşması olduğu için gelemediğini açıklarken de oradaydık. Mai Thi'nin birlikte kurtarıldığı kızlarla yaşadığı evin gayet hoş bir yer olduğunu söyledi. Ama Bayan Bigio'nun küçük bir evi vardı ve artık tek başına yaşıyordu. Eğer Mai Thi isterse, böyle bir şey aklına yatarsa onunla kalabilirdi. Mai Thi kollarını Bayan Bigio'nun boynuna doladığında ve karşılığında Bayan Bigio da Mai Thi'ye sarıldığında gözyaşları sel olup aktı.

Kurulan bağlar için Tanrı'ya şükürler olsun!

O gece uyanık bir hâlde yattım. Islak toprak aşığıya çökerek sırtıma batacak bir sürü kaya açığa çıkarmış gibi görünüyordu. Gökyüzündeki yüzlerce yıldızı seyrettim. Aklımın bir yarısı denizde, diğeri kıyıdaıdı. Mai Thi ve Bayan Bigio'yu düşündüm. Yuvasına, Bayan Baker'ın yanına dönmekte olan Teğmen Baker'ı düşündüm. Bar Mitsvasına hazırlanan Danny Hupfer'ı düşündüm. Bobby Kennedy'i ve Martin Luther King, Jr.'ı düşündüm. Beş sene içinde Vietnam kurasına katılmam gerekeceğini düşündüm.

Ve çiyin uyku tulumumu nasıl sıırıslıklam ettiğini düşündüm.

Yani şafak yüzünü göstermeye başladığı vakitlerde hâlâ uyanıktım. Hava her şeyi griye boyuyor ve sis parçalar hâlinde yükseliyordu. Çiyden sıırıslıklam olmuş uyku tulumumdan çıkıp gri ve beyazlar içinden suya doğru yürüdüm. Suya ulaştığımda su hep beni bekliyormuş gibi memnun bir şekilde dalgalandı. Diz çöktüm ve

avucumu suya soktum. Su soğuktu. Buz gibiydi hatta. Ama ben paçalarımı kıvrıp suya girdim. Ayaklarımın altındaki taşlar dümdüz ve kaygandı; hatta yumuşaktı.

Sonra yukarı şelaleye baktım.

Güneşin çemberi ortaya çıkmıştı ve sis bulutları onun karşısında geri çekiliyordu. Nehir birden akan, parlayan, ulu dağların dibine kadar ışık taşıyan gümüşî bir kurdeleye döndü. Su yanınıza gelene kadar altında ne olduğunu göremeyeceğiniz kadar parlaktı ve birden her şey apaçık ortadaydı. Nehir telaşıyla beni de götürmek istiyordu. Ve bu telaş hiç sona ermedi; dağlardan inen bu parlak suyun telaşı, güneşin ödünç verdiği bu ışıklar hiç sona ermedi. Daha akacak çok su vardı.

O sabah kimseye nehirden bahsetmedim. Meryl Lee'ye bile. Rahip McClellan'a anlatsam, bana bunun bir görü olduğunu söylerdi. Bayan Baker'a anlatsam, bunun bir mucize olduğunu; zaten her şafağın bir mucize olduğunu söylerdi. Anlayacağınız üzere mucizeler hakkında şu sıralar çok kafa yoruyordu. Shakespeare'e anlatsam, "Tüm bu hayret verici şeyleri anlatabilir miyim ki?" derdi ama yine de hatalı olurdu çünkü benim gördüklerim yazılmış her şeyden daha güzeldi.

Ama kimseye tek bir şey anlatmadım.

Bar mitsvanın olacağı güne kadar bir mucize bekleyen Danny'e bile anlatmadım.

Bir hafta sonra, çoğunluğunu Hupferler'in oluşturduğu bir kalabalığa ev sahipliği yapan sinagogda dikildiğinde, Danny'nin başına en kötüsünün geleceğini beklediğini görebilirdiniz. Bayan Baker, Bayan Bigio ve Bayan Sidman öne yakın bir yerde oturuyorlardı. Mai Thi, Meryl Lee, Heather ve ben yaşlı bir grup Hupfer'in arkasında oturuyorduk. Ödünç *yarmulkam** düşmesin diye uğraşıyordum çünkü hep kafamdan kayıyormuş gibi geliyordu. Ailelerimiz de oradaydı. Hatta belki Bay Hupfer bir gün bir mimara ihtiyacı olur diye babam bile gelmişti. Bir tür yatırımdı bu. Bay Kowalski'den elinden geldiğince uzakta oturuyordu.

Danny büyük amcasının ona verdiği ibadet şalını omuzlarından salarken hepimiz izledik. Şalın püskülleri beline geliyordu. Muskaları koluna ve alnına bağladı. Hâlâ bir şeylerin ters gitmesini bekliyordu ve bir yandan da bir mucize yaşanmasını umuyordu. Sonra dualar edildi. Hâlâ bekliyordu. Daha sonra hahamla birlikte mihraba gitti ve Tevrat'ı çıkardı. Hepimiz ayağa kalktık. Ben düşmesin diye *yarmulkamı* tuttum ve Danny Tevrat'ı okuma masasına taşıdı. Haham Tevrat'ı örtüsünden çıkardı, parşömenin ipini çözdü ve parşömeni açtı.

Danny derin bir nefes aldı. Hâlâ bekliyordu.

Ve sonra – aklınız alıyor mu? – bir mucize gerçekleşti.

Püsküllerden birini kaldırdı, parşömene dokundu ve onu öptü. Tevrat'ı kendi ellerine aldı ve ilahiyi söylemeye başladı.

* Yahudilerin özellikle ibadet esnasında taktıkları takke

Baruch et Adonai ha'mevorach.

Ve etrafımızdaki herkes cevap verdi:

Baruch Adonai hamevorach l'olam va'ed.

Danny, "Baruch ata Adonai, noteyn ha'torah," kısmına gelip herkes aynı şekilde "Âmin," diyene kadar, kalın ve sakın bir sesle ilahiye devam etti.

Daha sonra Danny derin bir nefes aldı ve Tevrat'tan okumaya başladı.

Pekâlâ, belki bazen gerçek dünya da hep mutluluklar ve mucizelerden oluşuyor. Tam önümüzde, Danny Hupfer, sırasının altına sakız yapıştıran Danny olmaktan, futbol maçlarında korkudan çığlık atan Danny olmaktan, kanlı dizleriyle kır koşusuna devam edip terli tişört sallayan Danny olmaktan çıktı.

Tüm bunların birleşiminden fazlasına dönüştü. Kelimeleri söyledi ve onun önündeki kelimeleri tekrarlayan herkesten fazlası oldu. Sanki bu koca koroda yerini alıyordu ve koroyu yöneten Aşırı Sivri Topuklu Bayan Violet değil de Tanrı'nın kendisiydi.

Daha sonra koro şefi ve Danny'nin babası Danny'nin yanına gitti ve onu kutsadı.

Danny tekrar ilahi söyledi; bu sefer Peygamberlerden bir kısım. Danny sanki biraz daha olgunlaşmıştı.

Sonra arka cebine uzanıp konuşmasını çıkardı. "Bugün," dedi, "ben bir erkek oluyorum."

Ve oldu da gerçekten.

Sonrasında onu ekmek için, şarap için dua ederken görebilirdiniz. Ardından herkes "L'chayim!" diye bağırdı. "Hayata!"

Danny bir erkek olmuştı. Yerini aldığını görebilirsiniz. Gülüyordu. Aynı zamanda ağlıyordu.

Tören bittikten sonra ailem ve Heather, resepsiyon salonunda başlamakta olan partiye kalmamaya karar verdi. Gelmek isteyip istemediğimi sorduklarında, yürüyerek döneceğimi söyledim. Yine de park alanına kadar onlarla gittim.

Babam arabanın kapısını açarken, "Eminim böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmadığın için memnunsundur," dedi.

"Öyleyim sanırım," dedim.

"Nasıl yani?" dedi. "Orada dikilip insanlara ilahi mi söylemek isterdin?"

"Orada ilahi söylemekten daha fazlası vardı," dedim.

Annem, "Hadi arabaya binelim," dedi.

Babam, "Hayır," dedi. Bir elini arabasının tavanına koydu. "Holling'in daha fazla ne olduğunu düşündüğünü merak ediyorum."

Midem düğümlendi. "Danny bir erkek oldu," dedim.

"Birkaç ilahi söyleyerek erkek olunduğunu mu sanıyorsun?"

"Bir mimarlık işi alarak mı erkek olunduğunu sanıyorsun?"

Babamın sırtı dikildi. "Tam olarak böyle erkek olursun asıl," dedi. "İyi bir iş sahibi olur, ailenin geçimini sağlarsın. Çalışmaya devam eder, ilerisi için çalışırsın. Bu işler böyledir."

Annem, "Arabaya binsek daha iyi olur bence," dedi.

Babama, "Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim. "Her şey iş demek değildir. Daha fazlası var. Kendi seçimini kendin yapmakla alakası var."

"Tüm bunları çözmek için Columbia Üniversitesi'ne bile gitmene gerek kalmadı," dedi babam. "Peki o zaman, sen kimsin, Holling?"

En sonunda, "Henüz bilmiyorum," dedim. "Anladığımda sana da haber ederim."

"Saçmalığın daniskası," dedi babam. Arabasına binip kapıyı çarptı. Annem bana bir öpücük gönderdi ve arabaya bindi.

En son ablam bindi.

Gülümsüyordu.

Bense zorlukla nefes alabiliyordum.

Onlar gittikten sonra, mucize seslerinin hâlâ devam ettiği Beth-El Tapınağı'na geri döndüm. Danny hâlâ gülümsüyordu. Bunun nedeni sadece Bay Goldman'ın tep-silerce kahverengi, yumuşacık, kusursuz profiteroller getirmiş olması değildi. Danny gülümsemeden edemiyordu. Bir zaman sonra ben de gülümseyip durdum. Özellikle de dans başladıktan sonra Meryl Lee gelip elimi tutunca. Hele de Meryl Lee, "Sende bir değişiklik

var," dediğinde, "Yarmulkamdandır," diye cevap verince, "Hayır, başka bir şey," dedikten sonra...

Meryl Lee. Dünya onun gibi bir mücevheri karşılayabilir mi?

Ona bir şişe kola almaya çıktığımda Bayan Baker'ı bir yığın şekere bulanmış çileğin başında buldum. Elinde bir tane çilek tutuyor ve gülümsüyordu.

Pekâlâ öğretmenlerle okul dışında konuşmamamız gerektiğini biliyorum. Bu muhtemelen kimsenin yıkmadığı bir kural. Ama ben yine de yıkmaya karar verdim.

"Teğmen Baker'ın çilekler olgunlaştığında burada olacağına gerçekten inanıyor musunuz?" dedim.

Gülümseyen Bayan Baker çileğe bakmaya devam etti. "Bundan eminim," dedi.

Ben de gülümsedim. "Öğretmenler her zaman geleceği bilirler mi?"

"Her zaman," dedi. "Seninkini de söyleyeyim mi?"

İçeride bar mitsva partisinden gelen müzik eşliğinde, az önce sinagogda olanların ağırlığı hâlâ omuzlarımda, yine o parlayan nehri gördüm; ışığı bana doğru geliyordu. "Söylemeyin," dedim. "Ama bunu nereden biliyorsunuz?"

Gözünü çilekten alıp bana baktı. "Oyunun sonunda yalnız başına duran Don Pedro'yu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Claudio Hero'yla birlikte ve onlar mutlular. Benedict Beatrice'le birlikte ve onlar da mutlular.

Herkesin yanında birisi ve hepsi mutlu. Yalnız kalan bir tek Don Pedro var. Hepsi onu arkada bırakarak dans etmeye gidiyor. Yarın bir hainle ilgilenmesi gerekenin ya da yalnız kalanın o olduğunu fark etmiyorlar bile."

"Aynen öyle," dedi Bayan Baker. "Belki de Don Pedro'nun ülkesi parçalanacak. Başına nelerin geleceği hakkında hiçbir fikri yok."

"Ne komedi ama," dedim.

"Bir komedinin amacı komik olmak değildir," dedi Bayan Baker.

"Daha önce bunun hakkında konuşmuştuk."

"Bir komedi ne olursa olsun yine de mutlu sonu seçebileceğinin farkında olan karakterler hakkındadır. Geleceği de böyle biliyorum."

"Başınıza neler geleceğini bilemediğinizi farz edin?"

"İşte bu da cesaret gerektiren kısmı," dedi Bayan Baker.

"Yani Don Pedro'nun en sonunda mutluluğu bulduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bence savaş ve cehalete tanık olduğu için dünyasına barış ve ilim getiren bir adama dönüştü. Bence kaybolan sevgilere neler olduğunu gördüğü için fazlasıyla sevdi ve bence en sonunda fazlasıyla sevildiğini de anladı." Elindeki çileklere baktı. "Geleceğini öğrenmek istemediğini sanıyordum."

Müzik yine başladı. Hızlı bir çember dansı. Danny Hupfer Bayan Bigio'yla dans edecekti ve Mai Thi kahkaha

atarken iki büklüm olmuştu. Bayan Sidman   embere Doug Swieteck'le birlikte girdi. Doug Swieteck pek de mutlu görünmüyordu. Kowalskiler ve Hupferlar birlikte dans ettiler; Bayan Hupfer ve Bayan Kowalski kıkırdıyordu çünkü topuklu ayakkabılarla dans etmek imk  nsızdı. Ve Meryl Lee...

Herkes gülüyor ve yerlerine girmeye çalışıyordu. Benim de gidip kendi yerimi bulmam gerekiyordu.

Bayan Baker'a, "Hayata!" dedim.

Bayan Baker gülümsedi ama bu bir   ğretmen g  l  msesi değildi. Ardından "Kasımpatı," dedi.

*

On bir gün sonra,   ar  amba gününde, Teğmen Tybalt Baker evine döndü.

Başkan Lyndon B. Johnson'ın deniz piyadelerinin Khesanh'ı terk edeceklerini açıkladığı gündü.

Havaalanındaydım. Ben, Danny, Mai Thi, Meryl Lee, Doug, tüm sınıf... Askeri u  ak iniş yaptığında elimizde içinde tatlı çileklerin bulunduğu kutularla bekliyorduk.

Teğmen Baker u  aktan indiğinde, Bayan Baker'ın ne yaptığını bilmek istersiniz sanırım. Teğmen Baker'ın Bayan Baker'ı gördüğünde ne yaptığını da bilmek istersiniz.

Kurbağalar, böcekler, yarasalar! Bunu kendi başınıza     zemiyorsanız günbatımı rüzgârına tutulasınız da mahvolmadık yeriniz kalmasın.

Çünkü demedi demeyin, bu mutlu bir sondu.